Evangelisk-kristileg
Messu-saungs-
og
Sálma-Bók,

ad konúnglegri tilhlutun

samantekin

til almennilegrar brúkunar í

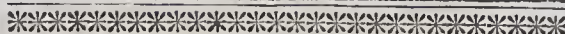
Kirkjum og Heima-húsum,

VII. Utgáfa.

Videyar Klaustri, 1835.

Prentud á Forlag O. M. Stephensens,
Vice-Jústits-Sekretera í Íslands konúngl. Landsyfirrétti,
af Bókþryckjara Helga Helgasyni.





Til Adgætslu

vid

Messu-gjørd.

Eptir þad samhríngt er til Messu, ega Prestarnir ad láta í kór-dyrum lesa á øllum Messu-døgum þessa bæn og Fadir vor á eptir.

Drottinn! eg er innkominn í þetta þitt heilaga hús, ad heyra hvad þú, Gud Fadir, minn Skapari! þú, Drottinn Jesú, minn Frelsari! þú, verdugi heilagi Andi, minn Huggari! í þínu ordi vilt vid mig tala. Drottinn! opna þú svo med þínum heilaga Anda, fyrir Jesú Krists skuld, mitt hjarta, ad eg kunni af prédikuninni læra, ad bera ángur fyrir mínar syndir, í lífi og dauda trúa á Jesúm, og daglega betra mig í dygdugu líferni og framferdi. Þad heyri og bænheyri Gud, fyrir Jesúm Krist, Amen! Fadir vor, etc.

Strax ad því búnu byrjar saungurinn, og framheldst tvo fyrstu Sálmana út. Þegar þeir eru útsúngnir, snýr Presturinn sér ad fólkinu og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Presturinn snýr sér aptur ad Altarinu og tónar;

Látum oss bidja:

og sídan þá Collectu, sem deginum heyrir, eptir Handbókinni. Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þá snýr Presturinn sér fram ad fólkinu og tónar: Pistilinn skrifadi Postulinn (sá sem Handbókin sýnir) En sé Lectian annarstadar ad finna, enn í Pistlum Postulanna, hagar Presturinn sér þar eptir og segir: Þessi heilaga Lectía stendur skrifud í *N. N.* S p á- d ó m s b ó k, (eda) P o s t u l a n n a G j ø r n i n g u m, (eda) O p i n b. b ó k i n n i, eda eptir sem vel hlýdir þessu ad umbreyta; tónar hann svo Pistilinn skírt og seint.

Eptir Pistilinn skal sýngja þann Sálm, sem Presturinn hefir hér til valid í bókinni, en ad honum búnum snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Presturinn tónar svo:

Eptirfylgjandi heilagt Gudspjall skrifadi Gudspjallamadurinn *N. N.*

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Gudi sé lof og dýrd fyrir sinn gledilegann bodskap!

Sídan tónar Presturinn Gudspjallid seint og greinilega til enda. Ad því búnu er súnginn sá Sálmur, sem Presturinn hefir valid til og fundid ad hlýda uppá sitt rædu efni; vid hans lok stígur Prestur í stól og heldur þar sína rædu. Á hátídum er súngid þad vers, eda sá Sálmur, ádur enn Gudspjall er lesid í prédikunar-stól, sem Presturinn hefir þar til valid samqvæmt efni hans og tímunum, en ella eckért. Eptir prédikun sýngist þad vers, eda sá Sálmur, er Presturinn hefir þar til ætlad; en egi børn ad skíra, eda konfirmera, eda opinber aflausn ad framfara, byrjast þá strax, sem Prestur stígur úr stól, þeir Sálmar eda þau vers, sem sérhvørju af þessu hlýda, eptir þessari Messusaungs-bók, og Prestsins fyrirmælum, og aflýkur hann þar eptir sérhvørju af þessu. Séu nockrir til Altaris þann dag, er súngid versid No. 212, sídan snýr Presturinn sér fram og les eptirfylgjandi áminningu til þeirra, er gánga til Altaris:

Sakir þess, mínir kjærustu Krists vinir! ad þér réttilega og maklega mættud medtaka þad heilaga Sakrament Qvøldmáltídar vors Drottins, þá ber Ydur einkum þessa tvo hluti ad vita og skilja, sem er: hvad Þér skulud trúa og gjøra; því þessum ordum, sem Kristur sagdi: Þad er minn líkhami, sem fyrir Ydur verdur

géfinn, og það er mitt blóð, sem fyrir Yður úthellist til fyrirgéfníngar syndanna, skulud þér fullkomlega trúa, ad svo í sannleika er; því Jesús Kristur er þar sannarlega sjálfur hjá, med sínum líkhama og blódi í Sakramentinu, eptir ordanna hljódun. Þarnæst skulud Þér og svo trúa Krists ordum, til syndanna fyrirgéfníngar, það: ad Jesús Kristur skenkti ydur sinn líkama og blód, til innsiglis og stadfestíngar uppá allra ydar synda fyrirgéfníngu. Ad sídustu skulud þér fyllilega gjøra Krists skipun, þar hann svo býdur ydur, segjandi: medtakid og etid! sømuleidis: dreckid hér af allir! og: gjørid það í mína minníngu! því hann hefir géfid oss sinn líkhama og blód ad eta og drecka til fyrirgéfníngar syndanna, og þar med ad minnast hans heilaga dauda og pínu. Þar fyrir, þegar þér svo trúid þessum Krists ordum, og breytid eptir hans skipun, þá erud þér réttprófadir og reyndir, sem Postulinn Páll segir, og megid svo maklega eta Krists líkhama og drecka hans blód, til fyrirgéfníngar syndanna. Þar til géfi ydur Gud himneskur Fadir síns heilaga Anda

náð, fyrir þann sama Jesúm Krist vorn Herra; og þar um viljum vér allir Guð biðja af hjarta og segja:

Þegar sú áminníng er útlesin, snýr Presturinn sér að Altarinu og tónar skírt og seint eptirfylgjandi bæn:

Látum oss biðja:

Faðir vor! þú, sem ert á himnum. Helgist þitt nafn. Tilkomi þitt ríki. Verði þinn vilji, svo á jörðu sem á himni. Géf oss í dag vort daglegt brauð. Og fyrirgéf oss vorar skuldir, svo sem vér og fyrirgéfum vorum skuldunautum. Og eigi leið þú oss í freistni. Heldur frelsa oss frá illu.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Svo tekur Presturinn Patínuna með brauðinu sér í hønd, á meðan hann tónar eptirfylgjandi Innsetníngar-orð:

Vor Herra Jesús Kristur, á þeirri nátt, sem hann svikinn var, tók hann brauðið, gjørði þakkir og braut það og gaf sínum Lærisveinum og sagði: takið og etið! það er minn líkhami, sem fyrir yður verður géfinn. Gjørið það í mína minníngu.

Því næst tekur Presturinn Kaleikinn sér í hønd, og tónar hin Testamentis orðin, segjandi:

Sømuleidis eptir Qvøldmáltídina, tók hann kaleikinn, gjørdi þackir, gaf þeim hann og sagdi: dreckid allir hér af! þad er kaleikur ens nýa Testamentis í mínu blódi, sem fyrir ydur úthellist, til fyrirgéfníngar syndanna. Gjørid þetta, svo opt, sem þér þad dreckid, í mína minníngu.

Séu fleiri til altaris í einu, enn ad kaleikurinn á: skenktur endist þeim, leggur hann høndina, á medan hann þetta tónar, til skipta á kaleikinn og á þær vín: fløskur, sem á Altarinu standa, ellegar les sømu ord lágt upp aptur í hvørt sinn braud eda vín þrýtur á pátínu eda kaleik, med sømu adferd.

A medan Presturinn þar eptir útdeilir, segir hann vid sérhvørn, sem Sakramentid medtekur: þetta er Jesú sannur líkhami; þetta er Jesú sannarlegt blód. Um Utdellínguna sýngur Forsaungvarinn og Fólkid þá Altaris-gaungu Sálma, sem Presturinn hefir fyrirlagt, þó ecki lengra af þeim, enn versid, sem ástendur, þegar útdeilíngin er búin. Þar eptir sýngist versid No. 218; ad því endudu snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé med Ydur!

Forsaungvarinn og Fólkid ansar:

Og med Þínum anda!

Því næst snýr hann sér ad Altarinu og tónar eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja!

Vér þøckum þér, Drottinn, almáttugi og eilífi Gud! ad þú med þess=

ari heilsusamlegri gjøf hefir oss alla nært; vér bidjum þína miskunsemi: ad þú látir nú þessa þína gáfu koma oss til alls gagns og góda, og til vorrar sannrar trúarstyrkíngar á þér, og til brennandi kjærleika og elsku á medal vor innbyrdis; fyrir sakir nafns þíns elskulegasta Sonar, Jesú Krists, vors Drottins og Herra.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar: Amen!

Þegar enginn er til Altaris, tónar Presturinn í stad þeirrar bænar, eptirfylgjandi bæn:

Látum oss bidja!

O Herra Gud, himneski Fadir! vér þøkkum þér fyrir þenna þinn fødurlegann velgjorníng, ad þú af þinni miklu nád og miskunsemi, hefir géfid oss þitt heilaga og sáluhjálplega ord, med hvørju þú einninn hér hjá oss safnar þinni kristilegri kirkju. Vér bidjum þig audmjúklega: géf oss þinn heilaga Anda, ad vér med þacklátu hjarta mættum taka vid því, og hegda oss þar eptir, og ætíd og ydugleaa fara varandi í kristilegri trú og kjærleikanum, og svo loksins sáluhólpnir

verda, fyrir þinn elskulegann Son, Jesúm Krist vorn Drottinn, sem med þér lifir og ríkir í einíngu heilags Anda, sannur Gud, frá eilífd til eilífdar.

Forsaungvarinn og Fólkid ansar; Amen!

En um alla Lánga-føstu, skal í þessarar bænar stad, á Sunnu- og Bæna-døgum tóna þessa bæn:

Látum oss bidja!

Vér þøckum þér, Gud Fadir! ad þú hefir gefid oss þinn eingetinn Son Jesúm Krist, uppá þad, ad allir þeir, sem á hann trúa, ecki fyrifarist, heldur hafi eilíft líf. Vér þøckum þér, Jesú Kristi! ad þú hefir borid vorar syndir á þínum líkhama, og med þinni pínu afmád vorar yfirtrodslur. Vér þøckum þér, þú verdugi heilagi Andi! ad þú hefir gefid oss þá trú í vor hjørtu, ad vér eckert vitum annad til sáluhjálpar, enn þann krossfesta Jesúm Krist. Géf oss, ó Gud! þína nád, ad vér fullkomlega trúum, ad allar vorar Syndir séu, fyrir Jesú pínu og dauda krapt, oss fyrirgéfnar. Upplýs oss med þínum heilaga Anda, ad vér, fyrir Jesú dauda dag-

lega afleggjum syndina, og aldrei sleppum Jesú úr vorum hjörtum, þángað til vér sjáum hann berlega í eilífu lífi. Þessa biðjum vér þig allir í nafni Jesú Krists, vors Herra.

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Þá snýr Presturinn sér fram og tónar:

Drottinn sé með Yður!

Forsaungvarinn og Fólkið ansar:

Og með Þínum anda!

Síðan blessar hann yfir Fólkið og tónar:

Drottinn blessi þig, og varðveiti þig! Drottinn láti sína ásjónu lýsa yfir þig, og sé þér náðugur! Drottinn upplypti sínu augliti yfir þig, og gefi þér frið!

Forsaungvarinn og Fólkið ansar: Amen!

Þegar Konfirmerað er, tónar Presturinn ekki þessi blessunar-orð, fyrr enn Konfirmatiónin er búin.

Síðan er sá Utgaungu Sálmur súnginn, sem Presturinn hefir valið, hlýðandi uppá ræðu-efni hans.

Á undan Katekisatión er súngid No. 312, eda 313, og eptir Katekisatión No. 130, eda 314. Endast svo Embættisgjørdin med eptirfylgjandi bæn, sem lesin er í kór-dyrum, og Fadir vor;

Drottinn! eg þacka þér af øllu mínu hjarta, ad þú hefir nú kénnt mér, hvad þú vilt ad eg skuli gjøra. Hjálpa mér nú, minn Gud! med þínum heilaga Anda, fyrir sakir Jesú Krists, ad eg megi vardveita þitt ord í hreinu hjarta, og þar af styrkjast í trúnni, í gudrækilegu framferdi betrast, og mig þar vid í lífi og dauda hugga, Amen! Fadir vor! etc.



Innihald Sálmanna.

I. Lofgjørdar= og Packlætis=Sálmar.

II. Bænar Sálmar.

I. Lofgjørdar og Packlætis Sálmar.

1. Guds Vera og Eginlegleikar.

No. 1.

Lagid: Vér trúum allir á einn Gud, Skapara.

Vér trúum allir á einn Gud; er hans verk himin og jørdin; ástríkur Fadir er vor Gud; ætt hans manneskjan er ordin. Hann vill oss vort uppheldi veita, vel ad sál' og lífi gæta; ei lætur ó=lucku rata, engum voda megum því mæta. A hann vér setjum von og traust, því vís hann er, máttugur, gódur endalaust.

2. Vér trúum og á Jesúm Krist, ein=gétinn Guds Son vorn Herra; á heims Frelsarann Herrann Krist, hvørs dýrd aldrei kann ad þverra. Madur ordinn hann er, hafinn, hardt á kross=trje, daud=

ur, grafinn. En hann ríkir æ lifandi, upp hjá Drottins hægri hendi; þadan med krapti kémur hann, kémur ad dæma jardríkid og sérhvorn mann.

3. Vér trúum á Anda heilagann, af Fødur og Syni sendann. Oss frædir, styrkir, huggar hann, helga bæn til Guds fær kénnda. Krists um heiminn kénn-íng'breidir, kjært til apturhvarfs menn leidir; einninn trúna eblir rétta, og von betra lífs enn þetta, hvar ødlast munum føgnud, frid, og fullsælu þá, er um eilífd varir vid.

No. 2.

Te Deum.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Þér, mikli Gud! sé mesti prís, vor mildi Gud! vér þøckum þér; hvørr er svo sem þú hár og vís? hvørr svo sem þú frá eilífd er?

2. Kerúbim hátt þitt heidra nafn, hátt þér Serafim róma dýrd; útvaldra líka sálna safn, samhljómar þinni engla hird.

3. Heilagur ertú, Herra klár! heiløgust Vera sí-lofud, heilagur Gud um eilíf ár, allsherjar Drottinn og vor Gud.

4. Lof þitt frá hærstum himna kór, hljómar um alla vída jørd, Spámanna

hópur hefir stór, heidrad þitt nafn med þackargjørd.

5. Postular hafa prísad þad, og písl-arvotta mergdin flest, á daudastundu dáust ad, dásemdar verkum þínum best.

6. Þig, heiløg kristnin, Herra Gud! heidra um tíd og eilífd má, þig, Fadir! sem ert sannur Gud, Son er í dýrd þér lifir hjá.

7. Og gódann helgann Anda þinn, oss sem vid rétta heldur trú; heidri þig jørd og himininn, hljómi lofgjørd um eilífd sú.

8. O Jesú Guds Son eingétinn! er lærdóm sannann kénndir oss, ljósid og fridinn leiddir inn, og lífsins betra vonar hnoss.

9. Frá daudans leystur dróma nú, vid Drottins hægri situr hønd, aptur munt skodast af oss þú, øll þegar dæm-ir jardar lønd.

10. Hjálp' oss, hjálp' oss, vor hugg-un vert, hefir þú sjálfur keypt oss dýrt, med ordi sannleiks æ þú sért, óbrigd-ult ljós, er fái' oss stýrt.

11. Blessa þú líf og sál í senn, sídar arf himna lát oss fá, krýn blessun alla kristna menn, og kynid sérhvørt jørdu á.

12. Svo fridinn, réttinn, sannleik, trú, sérhvør vel geymi heimsins þjód, allir þér þjóni æ og nú, eindrægni haldi skynsemd gód.
13. O! mikli Gud! vér þøckum þér, þér, mildi Gud! vér sýngjum pris, hvørr svo sem þú ad hátign er? hvørr er, sem þú, í øllu vís?
14. Til þín, til þín, vort traust er allt, um tíma og eilífd svo sem nú, heyr þú vorn saung, bænheyr ávallt, huga vorn styrk í von og trú.

No. 3.

Med sínu lagi.

Heidur sé Gudi himnum á, og hærst lof fyrir nád sína, allt vel tilbjó hans vitskan há, verkin dásamleg skína; syndugri jørd frid senda vann, sitt hlýd-id fólk æ lætur hann, sína miskun sjá og reyna.
2. Vér lofum, dýrkum og þøckum þér, þig tilbidjum alleina; vald þitt, Gud Fadir! eilíft er, aldrei kann þad ad rjena; svo er þín makt ómælileg, al-gjørt er allt hvad þér er í hug, vel er þeim í trú þér þéna!
3. O Jesú, Guds eingétinn Son, athvarf og líknin manna! þú bættir allt

vort andar tjón, eymd vora virdtist kanna. Lausnari! er daudann leidst á kross, líknsamur sért þú øllum oss, leid oss veg til líffins sanna.

4. Heilagi Andi, hjálpin trú, huggarinn allra besti! frá heimsins svikum forda þú, fólki, sem Jesús leysti, med sárum dauda' og dapri pín. Drottinn! vardveit þú kristni þín', sem af hjarta á þig treystir.

No. 4.

Lagid: Upp, uppstatt í nafni Jesú.

Um Gud eg syng, því syng eg frór, sá er vor mikli Gud, og Herra hár; hans heiti' er Drottinn, hans verk stór, himna gjørvallra' um vídd, hans veldi gár; Alvaldur vill, verøld hvør fær sinn stad, til verdur full, med fjøri, sem hann qvad.

2. Hann býdur, aptur hverfa þá, himnar vid bendíng' hans, sitt eckért í; ljós er hans skrúdi; skírt kann sjá, sképnuna', hid besta veit, ad velja því; Gud stjórna réd, stóls hans er hátign bygd, røksamri med, réttvísi' og sannleiks trygd.

3. Fullríkur einn auds gnóttum af, óþverranlegum, Gud, án upphafs

einn; Gud um eilífdir, grunnlaust haf, gæda, farsældar, lífs, án enda, hreinn. Alvaldi Gud, alheims! hvørr finnst þér jafn? hvørr líkist vid, dýrd þína' og dásamt nafn?

4. Um himna, fold og haf hvad er, og hefir verid, allt, Gud! þeckir þú; Gud! þinna vísdóms verka her, frá eilífd augljós var, þér æ og nú, mér ertú nær, mig vefur umsjá þín, þú verkad fær, hvíld ad óhult sé mín.

5. Guds forsjá stýrir furdanlig, því hvad fyrr edur síd, eg framqvæmt fæ; hann reynir, þeckir þig og mig, hvørt situr eda gár, nær er hann æ; hvørt ytst hafs á, eda skaut himins flýr, hans er þér hjá, hvervetna kraptur nýr.

6. Hann vóg allt út med vissum skamt', er vildi' hann skipta mér, og skrádi þar, á sína bók, hve fengi eg framt, fjørs notid, þá eg enn nú eckért var; eckért er mitt, alls eckért, Drottinn minn! allt er þad þitt í og hjá mér, sem finn.

7. Jafnan skal nafns þíns, Drottinn! dýrd, dásemda þinna hrós, í munni mín! hvørr má þín undur út fá skírd, ordu og fegurd þá, þeim skjært á skín; í vídum geym, allt sem til verda

letst, hrósar um heim, høfunds almætti mest.

8. Spegill er þinnar speki skjær, hvørt minnsta hálmstrá eitt; þú lopt og lá! þér hædir, dalir, grund, sem grær! Guds hróss þér leikid ljód, lífleg og há; þín nádar-lind, landid æ vøkvar ny, fædir mannkind, fridsemd og heill-um í.

9. Atvinnu nægtir nótt og dag, ná-gvæmri þyggjum vér, af þinni hønd; skyld' ei sú hugsan hjartalag, Herrá! fridstilla mitt, vid efnin vønd; þín hønd ad míns, heill, Gud! er lífs og hlíf, fyrst vilja' án þíns, ferst einkis titlings líf.

10. Ef Gud mitt athvarf er og skjól, ef Gud Frelsari' og hlíf, vill vera minn; lífs þó umbiltist hradfært hjól, hvørki' um jørd hirdi' eg par, né himininn; umhælist þá, í trausti hans vid hel, ein hans forsjá, allt gjørir til mín vel.

No. 5.

Lagid; A þig alleina Jesú Krist.

Eg þá stjarna útbreiddann her, augum sjé fyrir mínum, upplyptir þánkinn allur sér, ó Gud! ad hástól þínum; þín eilíf maktin aldrei þreytt, allt þetta stóra gat tilreidt, og nær þér þóknast

einninn greidt, þitt ordid eitt, gétur af engu líf framleidt.

2. Mikli, dýrdlegi Drottinn minn! Drottinn lífinu yfir! á þig treysti eg æ hvørt sinn, allt blessar þú, sem lifir, frá augnabliki fyrsta hér, ad féck eg líf til gafu mér, hvør stundin mín þess minning ber, ad merkt hún er, nýum velgjørdum, Gud! af þér.

3. Líka sýna mér løndin, sjór, og loptsins hvelfíng vída, ad þinn máttur er yfrid stór, engu þarf eg ad qvída; því aldrei mér su þraut fær bægt, þín bendíng sem ei géti lægt, og ef vild þinni þad er þægt, þer veitir hægt, sumar skapa úr vetri vægt.

4. Hvør þjáníng, sem mig hittir þá, Herra! eg til þín leita; því vill og megnar hønd þín há, hjálp og frelsi mér veita; hvad þú ei byggir hrapa fer, hvad þú blessar er stødugt hér; æ! géf því blessun mildur mér, þín makt ei þver, þitt vald á himnum háleitt er.

No. 6.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allt skédur, Gud! sem einn þú vilt, allt verdur þér ad hlýda; veru engrar svo vald er gyldt, ad vinnist gegn

þér strída; sem fisi feykir burt, fellir, sem laufblad burt, dára fíbldjarfa, er dirfast mótrísa þér, stjörn þína' ei þeckjast blída.

2. Voldugir! géfid Gudi dýrd, gætid þess hann er nærri; vitnid þér, menn! Guds makt á jørd, mannlegri tign er hærri; hann dapurt hreśsir þel, heyrir qvein allra vel. Eg reidi' í øllu mig, ó Drottinn Gud! á þig, aldrei þú ert mér fjærri.

3. Allt hvad mér gagnar gløggt þú sjer, géfur nægt þeim er snaudur; svik né ofbeldi' ei bløstra mér, bíd eg í von ó-traudur; mikli, máttugi Gud! mig þú frelsar úr naud; eg þínu skauti í, óhult-ur jafnan bý; þér sé lof, þøck og heidur!

No. 7.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Fylsn' engin fyrir þér, mig fela mega, ó Gud! sem allar sjer, upp fyrr enn stíga, hugsanir hér, hjartans íllar og gódar; eymdirnar ásamt sjer, opt sem þúngbærar mér, aumum ofbjóda.

2. Øll veit alvitska þín, ørmæddra vinur! andvørp þeim øndin mín, upp til þín stynur; sannfær mig, Gud! synd mig svo aldrei blecki, ad hugsun, ordid

hvert, athøfn og girndir bert, þú allar þeckir.

3. Fyrst girndir, gjørdir, mál, og gjørvallt þeckir, skal mína syndin sál, svívirda ecki; en med varúd, æ betri' og lastvarari, framgeng eg fyrir þér, Fadir! sem til mín sjer, í fridi ad fari.

4. Ef bregdast allir mér, og vid mér stugga, ad þú mig sjálfur sjer, samt skal vel hugga, og nær mannlegt, mig heyrir eckért eyra, þú kannt, víst veit eg bad, og vilt mér gæta ad, raust hjartans heyra.

No. 8.

Lagid; Náttúran øll og edli manns.

Sál! dupti klædd, ei sómir þér, sveyma um straum lastanna; Dómarinn, sem í upphæd er, allar sjer gjørdir manna, øll augum hans, eru hjartans, opin fylsni hvørt sinni; ønd saurug má, ei búa hjá, alskjæru hátigninni.

2. Drottins alskygnu augum frá, enginn kann fylsnis leita, vinds og eldínga vængjum á, þó vildi flótta breyta; ecki neinn þann, umflýa kann, engill Skaparann mæta, sem tilbjó heim, og í þeim geym, ad øllu vel nam gæta.

3. Farir þú lengst, sem felur sýn, fjær enn himin-ljós skarta, og þó bólfesta

yrdi þín, undirdjúps mirkrid svarta, ei stadur sá, þú flúdir frá, fjær enn hinn, sem þú nádir, Guds hátign er, sem gætin sjer, gjørla hvar finnast bádir.

4. Eilífi Gud! þig enginn hér, umflýr glæpugur madur; mun þad øvænting auka mér, eg svo deyi glatadur? ó nei! þín nád, ædra gaf rád, ørugg svo trúin standi; fyrir þinn Son, í fullir von, fæ eg miskun bidjandi.

5. Nú flý eg því á nadir þín, naudstaddur vesæll madur, eg finn og játa afbrot mín, er fyri þér skelkadur; heims biltíngar, mig hræda' ei þar, hjá þér ef blídu mæti; en hirtir þú, allt fellur nú, í grunn mannsins drambfæti.

6. Fyrr' enn uppkomu fjøll á jørd, og flódu lækir dala, ádur enn ljósin urdu gjørd, og mønnum gafst ad tala, fyrr enn andar, sætt súngu þar, sem þeim var fenginn stadur, Gud sá þad þú, þar sem ert nú, þenkir og talar, madur!

7. Uppi býr Gud med engla her, er þó hjá þrælum synda, dýrd heima undir eins hann sjer, og skuggann smáqvikinda, sem sólu hann, sjá stærstu kann, svo lítur duptid valla, minnst eins hvad er, þess afdrif sjer, eins og heimsins gjørvalla.

8. Blygdast því, glæpa vesæll vin! vef þig ei böndum syndar; aflegg hræsninnar yfirskin, augu manneg, sem blindar; meina ei ad, þann megir stad, hvar mátt einn heita, finna, eilíft í þér, ætíd þú ber, athafna vitni þinna.

9. Endíng tímanna er oss nær, adstedjar daudans nóttin, ekkert hæli lífs frekjan fær, flóttann þó reki óttinn; aumur er sá, ei fyrr' enn þá, audmjúkur vildi sanna: Guds augad er, sem gjörla sjer, gáng og athafnir manna.

No. 9.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Allstadar vidverandi Gud! vér þig í öllu sjáum; á hátign þína' í hvörjum stad, horfum í stóru' og smáu; eins lífi' og önd' í hag, öllu stjórnar hvörn dag; Gud! þinn í gledi' og neyd, Gud! þinn í lífi' og deyd, krapt med oss fundid fáum.

2. O dásöm heill! ad er oss hjá, ædri enn hugsast kynni; ad blídt og strídt, ástgjafir frá, allt eru speki þinni; þú vora velferd vilt, vegsama þig er skyldt; glöggt munum sídar sjá, sönn nád og speki þá, var stjórn þín sérhvört sinni.

3. Gef ad eg lastvar vandi vel, verk mín og hegdun ætíd; því hjartans líka hulid þel, Herra! þú vel adgjætir, sú hugsan hjálpi mér, ad hlýda þér, sem ber; hér svo mér hegda þá, hugrór ad birtast má, fyrir þér þá eg mæti.

No. 10.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál'.

Gud! í øllu, sem eg lít ské, med undrun þína speki' eg sje; hønd þín ádur enn heim tilbjó, hann sástu víst frá eilífd þó; þín vitsku gløggt hvørn þanka sá, hann feril allt skal gánga á, afdrifin líka', er allt skal fá.

2. Allt vottar þad, ad þér ber prís, þú, sem ert furdanlega vís! alheimur fagur undra stór, allt hrópar: vitur Gud er vor! hvørt strá og høfud-hár, øgn hver, ef hugleidd er, af øllu ber, veraldar ment, sem vinna fer.

3. Allt, allt til samans hrópar hátt, um Herrans speki, gædsku, mátt; eg skal því, Fadir! uppá þig, øruggur jafnan reida mig; einn þú hid besta ávallt sjer, afskamtar best, sem líkar þér, hverjum þad veitstú hentast er.

4. Drottinn! lát speki þína þá, þrótt og huggun mér ætíd ljá; hérvistar þá

um hættann veg, hvørki uppgéfst né møgla eg; hvad ætti ské edur ecki um sinn, ei megnar skynja hugur minn; verdi því, Fadir! vilji þinn!

No. 11.

Med sínu lagi.

Lofid Gud! lofid hann hvørr, sem kann! gjørvøll þjód, já, gjarnan heidrid hann! allir menn um allann heim, ætíd hann prísi, dýrd allsherjar Drottni þeim, dag hvørn auglýsi, af því hans, ædst miskunsemi, kyni manns, kunn er í heimi, ei vors lands, innbúum gleymir, føst og traust í ást á oss. Allt hvad hræra anda kann, æ hann vegsami! allt hvad bærist heidri hann, og hátt lofi! Amen!

No. 12.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Gud! mikill ert, þig engla her, ótølulegur prísar, vegsemd og dýrd æ votta hér, veldinu guddóms lýsa. Þú, sem býr ofar hærstu hæd, himna, sjá! þess ber vottinn, vorsins inndæli' og skruggan skjæd, skjært sólskin, dymma, nóttin: ad mikill ertú, Drottinn!

2. Eins gódur ert, gafst englum líf, og oss, sem dupti klæddir, þinn berum svip og þína hlíf, þøckum, allt hagsæld gjæddir. Vor, sumar, haustid sýna lyd, sanna nád, þeim og medur, veturinn, frostin furdu stríd, felli-bylja stormvedur, allt lof Guds kjærleik qvedur.

3. Fyrir dómstólinn þegar þinn, þjódirnar náir kalla, og hristist jardarhnøtturinn, háreistar borgir falla, þitt veldi eg sje, skélf, þeigi þá; þú lýsir fridnum blída, og skepnan gledst, því elsku sá, sem allt má skapad hlýda, dupti ljer Drottinn lýda.

4. Hjartanu øgra ógn hvør þá, ístødulitla skyldi, óbrigdula fyrst er ad sjá, umhverfis þína mildi; ef jardarhnøtt umspenna fer, eldur med vatna flódi, mín von, mitt traust skal þó á þér, svo þrautin síst ofbjódi, Gud miskunsami' og gódi!

5. Daudinn ei bløskrar dapur mér, né dymmir grafar skuggar; þín gædska, sem mitt athvarf er, í allri neyd mig huggar; øruggann mig ad eilífd ber, þá ad vill daudinn fara, øruggur sje hann, øruggt fer, á fundinn míns Dómara, míns Guds og míns elskara.

No. 13.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Gódur er Gud, í allri átt, af giædsku verk hans ljóma; allt gledst sem hefir andar drátt, ást hans og vernd samrómar, af ást því skapa allt hann red, ást gledur hann og blessar med; prís Guds ástar æ skal hljóma.

2. Gud! þú baudst, jørdin gróa réd, grænt í skrúd engid klædir; jørd vora fylltir frjófgun med, fékkst oss vit hennar gædi, oss ad hagnýta, heilsu, frid, og hagsæld gafst oss, þína vid, ást og nád vort kannast qvædi.

3. Fødurlega lífs fram á skeid, frá æsku þú oss leidir, heyrir vort qvein í hverskyns neyd, henni med nád úrgreidir; ad Gud vor einskjær ástin er, eins í mótgángi fundum vér, reynsla sú best raunum eydir.

4. Þú gafst oss krapt' ad gætum hér, gengid fram lífs á vegi; opt þó røsudum veikir vér, vor Gud burthratt oss eigi, af vegi skeikud vor samt spor, vel áfram greiddi Fadir vor, med ást fær oss ad sér dregid.

5. Unn oss svo leidast, Fadir! fá, fødur-hønd vidur þína; þínum ei víkja

fótstig frá, fúsa þér hlýdni sýna; því þess fagnandi fáum gád, Födur vors bod eru' einskjær nád; oss lát þessu aldrei týna!

6. Í ró vor skundar æfi-stund, oss, Drottinn! vegferd greidir; úr grøfum varann eptir blund, alla til þín heimleidir; þá í føgnudi' og fridi vér, Fadir! um eilífd syngjum þér, lof, ástkjæri! æru og heidur.

No. 14.

Lagid: Gled þig Guds Sonar brúd!

Hér himnar! hefjid dýrd, ad hún sé Drottni skírd, lofid hann í upphædum, hrósid hans makt og gædum! Þer hans og englar allir, æ lofi hann gjørvallir!

2. Seig þú lof sólin kjær, og sérhvør stjarnan skjær, loptid skal lof Guds frama, líka tunglid hid sama, hvad, sem er yfir og undir, allar lofi hann stundir!

3. Veglegast vatna safn, vídfrægi Drottins nafn, forkunnar fagur-smídur, fullgjørt er hvad hann býdur, hans nidurskipun halda, heimar um aldir alda!

4. Hann lofi haudrid frídt, og hafsins djúpid vídt, eldur, hagl, údi, skrugga, ofvidri, regn, snjór, mugga, hvad eitt Gud heidri, prísi, hátign vors Drottins lýsi!
5. Hálsar og háu fjøll, heidri þig, Drottinn! øll, dalir, grasbúnar grundir, gjaldid prís allar stundir, fuglar dýr, qvikfénadur, fjøldinn, sem skrídur gladur.
6. Allt fólk um allann heim, æ sýngi Gudi þeim, lofgjørd, sem líf, heill greidir, líkn veitir, meinum eydir, føgnud, ljós, farsæld géfur, vid fødur-hønd leidt oss hefir.
7. Allt hvad er skapad skal, med skírt lofgjørdar tal, hans nafni heidur greida, Herrans lof vídt útbreida, allt yfir himna alla, og jørdina gjørvalla.
8. Lofi Gud allt hvad er, og hvad sem var og skér! hann allar heidri þjódir, hans fyrir Son vorn bródur, Jesúm, dýrd sé honum samen, sýng lof Guds kristni! Amen!

No. 15.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Vor Gud er einskjær ást og nád, æ hverrar sképnu best fær gád, og ebl-

ir heill í heimi, hann blessar hvørn dag allt hvad er, oss, sínum børnum, nád hann tjer, og sképnu engri gleymir.

2. Fadir! oss skópst til farsældar, flýtur af þinnar miskunar, lind, allt gott allt bjargrædi; sadníng' hvørri og svaladryck, er sjór og jørd oss borid feck, ørlát þín gædska' oss gædir.

3. Ó nád þú minnist ætíd vor, af þér stjórnast vor luckukjør, hvørt sæld eda sorg oss greidir; þú ert hjá oss í allri neyd, øss, gódi Gud! í vorum deyd, fødurhønd þín framleidir.

4. Eins og Fadir áminnir þú, ódygd ad hata' en geyma trú, er dygd laun eilíf geldur; en þó vér brjótum bodord þín, Borgunarmannsins vitum pín, ó Gud! ad vægd oss veldur.

5. Já, þú ert einskjær ást og nád, eblir vort sanna hjálpar rád, øll skal því eilífd lýsa; hér byrjum vér med barna-róm, í borg þinni med engla hljóm, ást þína æ skal prísa!

No. 16.

Med sínu lagi.

Gudi lof skal ønd mín inna, upplypti raust og hugur sér; síst ber ad láti'

eg linna, líkn hans, makt, speki að prísa hér; sekt gaf upp glæpa minna, guðhræddra styrkur er; hans náð ef hyrði' eg sinna, hún krapt sinn á mér tjer, í neyð lét fögnuð finna, frið mæddu hjarta lér; í vist himins heimkynna, hann sælu geymir mér.

2. Alvaldur ást lét róma, og endurlausn oss frambauð hann; sem faðir alla fróma, í friðar sáttmál taka vann; hann firrist hefndar dóma, hirta sem faðir kann; sér lætur miskun sóma, sekum viðreisnar ann; himneskri náð bauð hljóma, hvar sem sinn ótta fann, hans ást umhverfis ljómar, hvörn einn ráðvandann mann.

3. Blíður Faðir án bræði, brestimeð vorkun lítur á; eins vægja Guðs huggæði, grandvörum, sem hans ótti' er hjá; veikt erum, veit hann, sæði, vorri móður, jörð frá, mót dauðans megna æði, minna enn visið strá; sem fisi sveifli um svæði, svo lífi fyrirbrá; menn hverfa í moldar næði, margir seint að því gá.

4. Drottins óumbreytt eina, um eilífð standa mun þó náð; það fá hans þjónar reyna, þeir, sem vel hafa' hans boða gáð, ástunda ætíð hreina, eblíng' í vitsku' og dáð. Komið! lof Guði' að

greina! gladir hans prísid rád! hann börnum líkn vill beina, þó búi' í dupti' smád; bót fær þeim mildur meina, medur sæld himna tjád.

5. Prís skal fagnandi færa, Födur Syni og Anda nú; heidrist þín hátign skjæra, á himni' og jördu, Gud! í trú; þeim var og er, sé æra, æ hljómi lofgjörd sú! af þeim, er anda hræra, um eilífd gofgist þú! englanna lofsaung læra, í lífi' oss undirbú, þig sjá, þér syngja kjæra, þökk, heillum til vor snú!

No. 17.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim.

O Gud! þér hrós og heidur ber, mitt hjarta lofgjörd færir þér, þú stjórnar, Herra! högum mín, hönd var yfir mér jafnan þín.

2. Neyd þá mitt hreysi nálgadist, vid neydar-qvein' ei daufheyrdist, Guds mér aflétti gædskan þín, glatast lét ecki' í eymdum mín.

3. Í sótt og verkjum lágt eg lá, líkna mér, Gud! kallad' eg þá, alvaldur Fadir áleit mig, aptur minn styrkur grædd sig.

4. Ovina heipt þá hug minn skar, harm þann ángurvær Gudi' eg bar,

mín svo ei hefndi hjálpaði' hann, hug minn þolgæði styrkja vann.

5. Villtur þá réttum vegi frá, vafinn mig synda neti sá, um Föður-náð eg hrópaði' hans, hans náð varð styrkur aumingjans.

6. Huggun sárþreyði hjartað mitt, því huldi Drottinn andlit sitt; hvað lengi Guð! eg hrópa' á þig? hann yfirgaf ei veikann mig.

7. Hans miskun enn mun hjálpa mér, Herrann trúr og líknsamur er, frá illu hann mig frelsar vel, fúst mitt til dygðar gjörir þel.

8. Raunir og neyð eg þakka þér, þá sem, ástríkur! sendir mér; gøfga fyrir þá gleði þig, er gæðskan þín vyrðtist sæma mig.

9. Heims fyrir lán eg þakka þér, þinnar trygðar, sem ástgjöf er; þér þakka' að sköpst oss allt í hag, er þín gæðska ný sérhvørn dag.

10. Fyrir þá gæðsku' eg gøfga þig, að gafst þinn Son út fyrir mig; af øllum mætti øllum hug', og allri sál' eg prísa þig.

11. Guðs verk um eilífð gøfgi' hann øll, Guðs er af miskun jörðin full, þér

sé vegsemdin, heiður, hrós, hjálpar þú fús og líknar oss.

12. Þó sé hjá oss að qvøldi qvein, kjæti' er aðmorgni og unan hrein, þá reynslu-tíminn úti er, oss leiðir hann í dýrð hjá sér.

13. Aldrei, mín sála! Guði gleym, gjald lof mildasta Føður þeim, með ást, trú, hlýðni, heiðra hann, Herra náðugann tilbið þann!

No. 18.

Lagið: Nú bið eg, Guð! þú náðir mig.

O hvað stór guðleg gæðska er! góða manns-art sá ecki ber, hvørs svo er forherdt hjarta' og geð, hana ei fann né þacka réð. Guðs elsku prófa' og una við, ætíð veri mitt skyldu mið; ei gleyma vann hans miskun mér, minnast hennar því skyldugt er.

2. Meistara hønd hvør mig tilbjó? míns Guðs, sem mín ei þurfti þó; hvørr með láng-gæðri hlífði náð? hann, þess eg opt forsmáði ráð. Hvørr gaf mér sinnis hvíld og frið? hvørr andans krapta rétti við? hvørr gaf mér þúsund gæði' ávallt? Guðs nema hønd, sem skapti allt.

3. Lít upp, mín sál! og sjádu hert, þad sæla lif, til hvers skøpud ert, hvar þú í dýrd um eilífd sjer, einn Gud í veru, sem hann er, til æru' og gledi áttu rétt, af mildi Guds er þad tilsett; inngángur lífs svo opnist þér, í daudann genginn Jesús er.

4. Skyldi' eg þann Gud ei heidra hér, hans gædsku ei láta skiljast mér? skal hann hrópa, eg heyra ei, hann leidrétta, eg segja nei? hans vilji og ord innskrifad er, í mitt hjarta, sem styrk því ljer, allramest Gudi unna ber, en náúnga líkt sjálfum mér.

5. Þacklæti kýs hann þetta' af mér, þad í gódgirni' eg líkist sér, fús ef eg skyldu fylli þá, føgur sjest mér hans líkíng á. Hans elska' ef lifir í mér gód, ørfar hún mig á skyldu slód; síst gét eg fundist saklaus hér, synd þó ei drottni yfir mér.

6. O Gud! sé føst fyrir augum mín, ætíd kjærleiksfull gædska þín; alíd dygdanna hún ørfi mér, ad mitt liferni helgist þér; í hørmúng sé hún huggun mín, hún leidi mig í sæld til þín, og endur-hressi' á efstu stund, andláts gefi mér værann blund.

No. 19.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Þú ert réttvís alvaldi Gud! øllum sín laun áqvedur; vesæll er hvørr þín heiløg bod, hirdulaus yfirtredur; æ þess í tíma gef mér gá, Guds ad réttlætis dómar, qvídvænir koma, og hardir dára hitta þá, hans bidlund er forsóma.

2. En hinn, sem lastvar hlýddi þér, á himnum gledi mætir; þó dygd af engum þeckist hér, þrjótskur syndarinn kætist; samt mun þín gædskan gløggvast þar, guddómlegt ljós í leidast, allt myrkur eydast, og kjør réttvísrar umbunar, eins dygd, sem løstum greidast.

3. Kénn þig ad elska, minn Gud! mér, og mitt líf dygdum prýda, þín skipan speki øll því er, og gledi þér ad hlýda. Hjartad þá mun ei hrædast mitt, þitt helgasta réttlæti, þad qveikir kjæti: ad mér þú geymir hnossid þitt, hjá þér í dýrdar sæti.

2. Skøpunar Verkid.

No. 20.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Hef þig, minn andi! haudrid mér, hljóm byrji med lofqvæda; vor Drottinn stóæ frá eilífd er, øll jørd og himnar ræda; já, yfir allt er herrann hár, hann baud og guddóms skipan klár, ein tilbjó allt veranda; sól, stjørnur, himinhnatta, hjørd, hann gaf útdreifst, sem fis á jørd, og sandkorn sjáarstranda.

2. Gack hátt, mín saunglist! 'gløð í fylgd, Guds engla raddar hljóma! Gud Skaparinn er gædska mild, gélli vid þúsund róma! Gud skaparinn er eilíf ást, vid ord hans lífid streyma sást, í lík øll, sem lifa kunna. Gud er sjálf elskan, Gud vor, já, gengur øblugur hródur sá, af mergd ótaldra munna.

3. Mín lofgjørd, hærra lypti sér, lýsi dýrd verka þinna! Gud yfir allt æ gøfgum vér, Guds krapt má hvørr einn finna; gódur, vís er vor Gud og stór, greinir himins og jardar kór, hvad

skapt er, hann bauð væri; allt stóð þá prýdi' og orðu í, óendanlegnm Gudi því, hans øll verk heidur færi!

No. 21.

Lagið: Gæðskurikasti græðari minn.

Hvørr má Gud! skynja hugur þig? hvørr æðstum Gudi, líkja sig, í anda veldi vídu? þig, Drottinn yfir øllu einn, sem ert fullkominn, helgur, hreinn, hátt lofar heimsins smídi. Tign æðst, ást stærst, eilíf vísust, verd að prísast, vér því greidum, lofgjørd, þakklæti þér og heidur.

2. Þú ert og varst eilífu frá, um aldir vera munt og sjá, ei þitt alveldi þrotna. Þú skipar, heimar skaptir stá; þú skipar, heimar undir gá, því þú einsamann drottnar, lopt há, láð, lá, gjørir prísa', og gjørvallt lýsa guddóms megni; Drottinn vor ønd því í dupti tigni!

3. Gud! þín stærd er ómælanleg, umkríngir guddóms ljósið þig, daudlegum ofskjært øllum; þó er þinn kraptur øllu nær, alheima', er skynsemd mælt ei fær, geym rædur þú gjørvøllum; eins smærst og stærst, allt ber vottinn,

um þig, Drotttinn! er vér sjáum, í þínum verkum og fundið fáum.

4. O Guð! hvað værum vér án þín! vitsku þín birtir undur sín, í hæðum og á jörðu; til heilla oss, en heidurs þér, hönd þín stjórnar og máttug ber, sképnur í skaptri orðu; eins blídt og strídt, þú áleggur, því vorn gløggvast þeckir haginn, eins í svartnætti og um hádaginn.

5. Vegsamið þá með helgum hljóm, hátíða saung og gleði-róm, hann allra Drottna Drottinn! blóm láds, skraut himins skoðið þrátt, skoðið hans speki, gædsku, mátt, hans guðdóms veldis vottinn! skoðið! skýnjið! ydur gledjið og tilbiðjið allra Fødur, Guð fyrir Krist vorn kjærsta Fødur.

No. 22.

Lagið: I dag eitt blessað barnið' er.

Hátt sýngið Drottni hærsta lof, hann prísa, maður! áttu; til engla tignar hátt þig hóf, sá himna skóp víðáttu; allt hvað hans veldi líf nam ljá, lofi hann hvað sína vísu á, í fagnaðar flocki einum; sýng himin! dýrð, lof sýng þú jörð! sýng Skaparanum þackargjörð, hvørs gædsku gjörla reynum!

2. Guð! hvörr má samjafn heita hér? hvörr líkur nefnast skyldi? allt skapað vottinn blíðu ber, allt blessar föður-mildi. Orm og Serafim álítur, og beggja kjör, þinn vísdómur, með kjærleik réð ágvarða; eg þín mannkind, heill hvílík mér! hátignar þinnar íminð ber, já, eilíf á að verða.

3. O Drottinn! hvílík unan góð! í alheims hríng margbrotna, um lopt, jörð, sjó er líf og hljóð, Guðs lýsir stjörn hvervetna! þrumu-gnýr, leyptur, eldíng er, allt þinnar náðar vottur mér, eg skal með hrærðum anda, eilífi Guð upphæðanna! hér, allra lindin gæðanna, um aldir vegsemd vanda.

No. 23.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Gjéf mér skyn að skírt eg prísi, Skaparinn minn! þitt vald og krapt, hvar með Guð, þú góði' og vísi! gjörvallann fékkst heim vorn skapt! efl og styrk minn innra mann! að yndis heilags njóti hann, verkin þín, mig vyrstu' aðstoða, vegleg meður lotníng skoða.

2. Jörð og himin hvolfið bláa, hærstur tilbjó kraptur þinn, í því stóra' og í því smáa, alveldis mátt sama' eg finn,

allt í fagra ordu sett, allt framgengur víst og rétt, um allt eg má med undr=un ljóda, allt sé hér hid harla góda.

3. Hvad þín framrá hvørjum morgni, hátignarleg brunar sól, ad ljómi, gledji, lífgi og orni, láds vors myrkva' og kalda ból! hvørs hønd mældi hennar skeid, hríngbogid um loptin breid? ad hennar slocknar ecki eldur, aldrei skérd=ist, hvørr því veldur?

4. Loptid oss med lífi gædir, lífgar vort og styrkir fjør; í regnskúrum of=an flædir, af þess brunni frjóssemd ør; stormaher þá hertígjast, hér þitt dunar þrumukast, fold sem gagnar, fold sem hrædir, og furdu hátt, hvørr Gud sé, rædir.

5. Hvørr mid setti sjóar ædi? sagdi: lindir frambrjótist! lét vøtn halla hafs ad flædi, hvar uppspretta nádu fyrst? jardar holu ydrum í, elds hvørr megni stjórnar því? hvørr í fylsnum fjalla geymir, fagrann málm til nota heimi?

6. Hvørr med laufi skóga skrýdir, skreytir grænum blóma fold? hvørr orma gledur, elur, prýdir? upp hvør lífgar dauda mold? hvørr gaf sál' og sansa mér, sem skynbragd á margt nu

ber, og til þín má þánka smúa, þú Alvaldi'! og á þig trúa?

7. Allt þad sköpstu, allt ber vottinn, um almátt, speki' og gædsku þín; lífsins Födur dýrka' og Drottinn, med dygd og trú skal öndin mín. Já, Gud, vor Gud víst er stór, þad vottar himin, jörd og sjór, lopt, vötn, eldur, allt til samans, öll veröldin segir: Amen!

No. 24.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi!

Upp! upp! allt hvad Gud hefir gjört, hösund vegsamid, prísid þann! þad minnsta' er sköp hann mjög er stórt, mátt hans og gædsku birta kann.

2. Þó kjæmi saman Köngur hverr, klæddur í skrúd med völdin há, eitt grasstrá skapad gætu' ei hér, Guds bending ein' kann fella þá.

3. Engla herskarinn eins hér fann, ofveikann þeirra himin-krapt, af engu því ad aldrei kann, eitt duptkorn minnst' ad géta skapt.

4. Æ öll vanmáttar augljós spor, hjá öllum sképnum birta sig; ó hvar má finna ord, Gud vor! er verduglega prísi þig?

5. Hvad fæ eg sagt, nær fjølbreytt lít, fold ad umvefja blómstur skart? og allann gróda' um engi', er nýt, eins nær og fjærri þúsund margt?

6. Hvad fæ eg sagt, nær fugla-krans, fagrann samstilla heyri róm? ótal hljód-færa umfram dans, øndin kjætist þann vidur hljóm.

7. Hvad fæ eg sagt, umhverfis mig, nær her af qvikum sképnum sie? hvad Guds frá himni', er sýnir sig, sólin upp-runnin geislande?

8. Hvad fæ eg sagt, mér furdu fær, fagurt blikandi stjarna her, blídt sje eg hvør ein brosir skjær, sem bendi upp til himins mér?

9. Hvad, samsaung anda' ef heyrdi eg, hátign míns Guds, sem vegsama? Gud er stór! tign hans guddómleg, gøfgist og nafn! Hallelújah!

10. Undirtaki med anda kór, allar kynqvíslir veralda, Guds nafn veg-samist, Gud er stór! Gudi sé dýrd! Hallelújah!

No. 25.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gladvær jafnan gøfgi prísi, Gud minn! þig einn øndin mín; hvørr er, sem þú, sá þinn vísi? sannast rád og

speki þín. O! að mætti andi minn, í øllum þínum verkum þinn, vísdóm þeckja, þecktum lýsa, þecktann hvørr, sem æ má prísa!

2. Í bjørtum fjarska hátt upphengdi, hog þín speki sunnu-hvel, með stjarna-hnøttum haglega tengdi, hnøtt vorn, ljóss svo nytum vel; sól þar hángir engu á, einn þú stydur, falla' ei má, vermir, ljómar, lífgar, hressir, ljóss þíns døpur ímind þessi.

3. Ærnum þúnga, hvørr svo heldur, himin-kroppa, jafnvigt í? lopt þú skópst, hvørr veit hvað veldur, verøld líður fram í því? mið hvørr sólu setja réð, svo vísdómi' og dásemd með, að il og birtu senda sinni, sól verøldu' og frjóf-gun kynni.

4. Hvørr fram loptið heimti', um-vefur, hér sem oss, allt bera má? allt af því líf, hræríng hefir, hitt, sem lífs er andi hjá; dampa saman dregst þar megn, døgg í snýst og frjóffsamt regn; frjóffsemd blessun flytur heppna, fram til mín og allra sképna.

5. Hvørr nam lopt svo laga' að géti, leyptur fædt og þrumu gný? vinda strik að fljótt umfeti, fuglinn léttfær

sveymi' í því? að það berí að eyrum hljóm, að til dýrðar þér vorn róm, lífgi það og fleyti sínum, fiskum hægt í afgrunns kymum?

6. Hvørr vann svo að hátt uppgnæfi, hefja jørð úr djúpum sjó? vøtn stamtaði hvørr í hæfi, henni svo að yrði frjó? hvørr vøtn þekur? hvørr þau nam, hepta, qveikt þá velta fram? hafs við øldur hásar segir: híngað æsist, lengra eigi?

7. Grundir hvørr í grasi vefur, græddi skóg' á eyði-lóð? korns og víns hvørr gnóttir géfur, græna' um dali fjøllum hlóð? marmara hvørr og málma fjøld, midt í jarðar ydur køld, lagdi? eldum gjár hvørr grefur? gjørvallt skrauti hvørr umvefur?

8. Guð! þín vitska bjargar, blessar, býtir nægtum, prýði lér, stýður, verndar, hýrgar, hressir, heimi líf og farsæld tjer. Guðs hátign eg gladur sýng, og guðdóms vottinn allt um kríng; Guðs, minn andi laungum lýsi, og lofi speki, gæði, prísi!

No. 26.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín!

Frá hreysi því, sem eg bý í, augum eg til þíns hástóls sný, ó þú ósýni-

legi! hvad stór þú ert, þad miklast mér, margföld því alheims dásemd er; allt verdur, er þú segir.

2. Við boð þitt heimur hvörr upprís, hvad ertu máttkur, gódur, vís! sönn orda sú því lýsir, dröskud, hvörri áfram í, allt sveymar, sem fyrst gafstú því, allt hátign helga prísi!

3. Gud! hvörr kann fjarska furdu geim, fá mælt, og takmörk sjed um heim, hvar ótal hnettir sveyma! vanmegni hyggju manns ad slær, megin dyptir ad horfa' í þær, og ómælandi geima.

4. O Gud! hvar birja? hvar þrot fá? hvört þíns alveldis takmörk ná? ord, mæling', þánka þrýtur; þrotlausann undra þann geim má, þar sólir sólum hærra stá, ei veit hvar enda hlýtur.

5. Ohecktir hnettir útleidast, ótal þúsundum fjölbyggjast, ótal alveldis sæti, þau verda sérhvör þá fyrir þig, þér, mikli Gud! öll hnegja sig, þér audmjúk þjóna ætíd.

6. Þér hnegir allt hvad þenkja kann, vid þig, öll fagnar náttúran; þér afgrunns hylur hlýdir; þín bending lægir bylja þrá, bifast grundvöllur heimsins má, og bresta nær þú býdur.

7. Sjá, Guds tign! játa gløggt eg finn, gjørvallann anda vanmátt minn; alveldis hønd eg eygi, einn sem verk hefir algjørt sitt, á ordu, tíma' og krapt féck hitt, hverju sem haga megi.

8. Hønd hín fullkomleik haggvæmann, hvørri sképnu medskapa vann, ætla fjør, edlis krapta; allt vard ad hví, sem vera skal; vísdóms hér sjest hid mikla val, ædsta féck ordu skapta.

9. O! guddóms verka undrin há! ó tíngur! sem ei telja má, ein er ydvart lofqvædi, Algædskan; prís svo sýngur sinn, sérhvørr lífs kraptur: Skaparinn, er einskjær elska' og gædi!



3. Guds Forsjón.

No. 27.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Lofid Drottinn lifanda, ljúfur, sterkur og vís sem er! kyn, honum keypt til handa, komum! med saung hann prísum vér! hvørr mun jafn, honum vera, heilagt nafn veldis bera? allt lífs safn, æ dýrki hann Herra!

2. Lofid Drottinn lifanda, er lét oss skína dásemd á, býr oss heilsu til handa,

og hvad sem farsæld ebla má; enn þótt neyd, á oss stríði, old þó deyd, fyrir qvíði, Herrans greid, hjástod verndar lydi.

3. Lofid Drottinn lifanda, ljúf drýpur blessan himnum af, hjá oss vid störf réd standa, og styrk i allri mædu gaf, augu manns, öll sem kjósa, æ sjá hans, forsjón ljósa, borg og lands, bygdum á sér hrósa.

4. Lofid Drottinn lifanda, sem leidir, stýrir, hagar til, og lætur einnig standa, af illu gott oss brátt í vil. Himna kór, haudrin svara: hátign stór, er Skapara; gjörvallt sór, Guds lof ei ad spara.

5. Lofid Drottinn lifanda, láb-byggendur med eitt samtak! hans lofgjörd himnar vanda, hann byggur og vort auma qvak. Gud vor er, Gud alvaldi; gøfgum vér, hann um aldir; hvad lífs ser, honum vegsemd gjaldi.

No. 28.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

O! þó eg hefdi þúsund munna, þig ad vegsama, Drottinn minn! mín veika lofgjörd mundi' ei kunna, mikla nóg födur-kjærleik þinn, af því þín medferd öll á mér, undrunarfull og dásöm er.

2. Þó fengi raust mín fagur-rómud, flogid svo vídt, sem alheims-ból; og lypt sér upp minn lofsaungs hljómur, léttfær ad Drottins tignar stól; hvar engla røddin ofdauf er, øllu midur þar farnast mér.

3. Sem barn þó fái' eg, Fadir! qvakad, furdu léttvæg er þøckin mín, þú vilt mitt offur þó medtaka, þócknun medur af gædsku þín, þú veitst mín orka' er veik og smá, viljann þú einann litur á.

4. Um mig þú Fødur-forsjón vefur, í fadmi þínum ugglaus bý; til þarfra ydna þrótt mér gefur, því nýt eg brauds af hørmum frí; Fadir! øll gledi' og farsæld mín, flýtur af brunni gædsku þín.

5. Frá minnar æsku fyrstu stundum, forsjá þín náqvæm leiddi mig, þín hønd mig dró frá hættum syndum, hvatti: ad elska dygd og þig; þa fótur skeika mátti minn, mér jók dug og hug andi þinn.

6. Svo lengi túngan sig má hræra, saungrødd mín glød skal prísa þig, hjartad skal þackar-fórn þér færa, fær medan hreift í brjósti sig; þig, er eg hníg í daudans dal, dýrka sídasta andvarp skal.

7. Mín glada ønd þá upp sér lyptir, ódaudleg frjáls í himininn, og englum jafn eg eymdum sviptist, enn fegur

hljómar saungur minn; ædra' med himna hird eg; þá, ó Herra! lof þér sýngja má!

No. 29.

Lagid: O! þú gofuglega þrenníng!

Himna Gud og hjartans Fadir!
Heidur þinn vér sýngjum gladir!
Þúsundfaldt þöckum vér þitt hjálprædi,
Líf, heilsu, føt og fædi.
Vort skyn allt, vor raust þér vegsemd færi,
Er sképnur allar nærir.
Þín voldug hønd, Drottinn! verndi' oss hér!
Veit lands gróda,
Veit oss heill og hagsæld góda.
Lát oss vel læra ad lifa þér,
Lída og þreya,
Loks í trú þér líka deya.
Og útvalda,
Um aldir alda, ædst lof segja!

No. 30.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Ottast, mín sál! aldreji, eg þó vinalaus standi' um sinn, og þó eg hitta egi, ørbirgd og sótt, því hugur minn, traust Gud á, sífeldt setur, særa má,

hvad sem gétur, ært mun fá, enda hrigdar vetur.

2. Eg hrædist ei þó sjái, allrar veraldar fjørbrot hørd, eda þó æda nái, ógn og skelfíng um lopt, haf, jørd; Gud mig leidt, gétur tryggur, grandi eydt, best þá hyggur, hjálp tilreidt, hann fær, nær áliggur.

3. Eg er almættis handa, ágæt sképna, mitt hjartad í, sitt gaf hann ord og anda, af nád frelstum ei gleymir því, hann best sjer, hvad mig bætir, hann mig ver, neyd þá grætir, rádi mér, rád hans, hvad sem mætir.

4. Hér mitt reynslu-stand heitir, himininn er mitt fødurland, til hans sér hugur fleytir, hvar, eptir skammvinnt mein og grand, gledi fá, géfst mér bestu, gædsku þá, dásemd mestu, set eg á, sanna trausts stadfestu.

5. Øll lídnu lífdaganna, lídan um eilífd gleymist þá, í flock' útvaldra manna, eg nær helgadur birtast má, sigur-krans, senn í ljóma, sælu lands, ber med sóma, Frelsarans fæ eg vegsemd róma.

6. Fyrir þær gnóttir gæda, Guds Son er oss tilbúa fór, eg lofa Gud upphæda, engla hans medur saungva-kór, alls nægd þá, er þar gledur, enginn má,

túngu medur, greina, sá, glansi er ó-sjedur.

7. Mín sál hér medan þreyir, mænandi horfir, Jesú minn! eptir þeim yndis degi, ad sjá hátignar ljómann þinn, eilíf þá, audnast kjæti, er eg má, herrann mæti! frelstur stá, fyrir þínu' hásæti.

8. Hjá þér øll heimsins mæda, hlýtur í gledi snúast mér, þar kann mig hrigd ei hræda, harma grátur afþerrdur er; gladur því, grøf ad vendi, Guds dýrd í, hug minn sendi; hress og frí, hlaup mitt svo eg endi.

No. 31.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Einn Gud þér allir prísid, og lofid Drottins nád, allt skér til góds, auglýsid, øllum hans stjórnar-rád; frá vorri fæding hann, fram oss sem fadir leiddi, fødurlega tilreiddi, þad sérhvørr þurfa vann.

2. Eins vid oss ørlát breyti, eilíf Guds ríkdóms hønd; frid, heilsu, heill enn veiti, hún fyrir líf og ønd! þó framar þessu ad, hér sína hegdun vandi, í hlýdni trúr vel standi, hvørr einn, Gud gefi þad!

3. Þér Fadir! eilíf æra, ædst lof og þøck sé tjed, og þínum Syni' ástkjæra, Anda guddómsins med. Gud, sem varst, verdur, ert! blessa vort land, géf blída, bót þeim, er raunir lída, heill vor og hjástod sért!

No. 32.

Lagid: A Gud alleina.

Lof, eilíf æra, alheims stýrir! sé þér! um ást einstjæra, allt skapad vitni ber; ó Gud alvísi! allt þitt framleiddi bod; þig alls auglýsi, orda, líf, fegurd, rød, og þig einann prísi, øll skepnan sæl og glød!

2. Þín gædska gledur, gæfu' og blessun tjer, svalar og sedur, sífeldt vidheldur mér; eg má eins nefna, ó Gud! þig fødur minn; fødur-ást efna, æ reynist þú hvørt sinn; af þér alla géfna, andarkrapta eg finn.

3. Þú hýrgar, hressir, hugsvalar, styrkir mig, þó lífs kjør þessi, mér þyki ervidlig, aldrei eymd hrjádann, mig yfirgéfur þú, en þrautum þjádann, þín gledur mildin trú, ad til æru' og náda, eilífra búir nú.

4. Hvar hrekjast næ eg, hjá mér þú jafnan ert, hvørgi horst fæ eg, hvar þig ei sjái bert; í hug hvarflandi, þú

hulda þánka sjer, ádur minn andi, útklekur þeim í mér, æ mitt allt ástandid, allstadar ljóst er þér.

5. Hvørt gætinn geymi, gædskurík bodin þín, eda' gálaus gleymi, því gæfa' og heill er mín, þú grant adgætir; guddóms vísdómur þinn, mitt athvarf ætíd, er og trúr leidtoginn; best þinn kraptur bæti, blessadur veikleik minn!

6. Ef grandvar geymi, Gud! jafnan bodin þín, hérvist í heimi, heillasöm verdur mín, hættulaust hédan, heim til þín gladur fer, lífs frest þá sjedann, minn lætur þrjóta hér, sæ þig, Fadir! sjedann, hvar farsæld eilíf er.

No. 33.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Hvar birjar, Herrann blídi! hvar endar þín grunnlausa nád? hvad er, sem ei útþýdi, augna mid þitt og vísdóms rád? sérhvørs, er líf þú þjenar, líkn þín minnist ávallt, eg hvad hans þorfum þénar, þú sjer og géfur allt, vort traust er á þér einum, ó Fadir himnum á! hlífd þín nema hamli meinum, hvad kann ad standast þá?

No. 34.

Lagid: Heidrum vér Gud af hug' og sál'.

Gud Drottinn! stór þín gædskan er, gløggt vitni jørd og himin ber; þenni alls eckért mann-vit má, maklegann prís og lofgjørd tjá; þín ofan streymir miskun mest, og mildi hvørn dag til vor best, sem um eilífd fær enganu brest.

2. Braud fyrir daglegt þøck sé þér, og þad gott allt, hvørs nutum vér; þøck fyrir lands vors frid og fró, frjóssemd jardar og abla' úr sjó. Gódi Fadir! þig gøfgum vér, þig gøfga jørd' og himni ber, sem øllum bjørg og blessun tjer.

No. 35.

Lagid: A Gud alleina.

Ynd mín ósk sína, ó Fadir! sendir þér, þú veitst þørf mína, því lífid gafstu mér, í augsýn þinni, opinbert gjørvallt er, þad mædu minni, má valda' og gagni hér, hvad mig hitta kynni, til heilla verdur mér.

2. Líf med líkama, leikur í hendi þér, allann lífs ama, eg reyni gæfu mér; þó mig þraut beygi, þolleysis flý eg sid, órór eg eigi, um alls nægt heldur bid þinn vid skamt eg þegi, þeim tek ánægdur vid.

3. Eg spyr ei hvrldur, um minna daga tal, ángrast ei heldur, eg nær burt fara skal; þú einn afmælir, æfitíð mína hér, og einn farsælir, minn afgáng, heim þá fer; hel þá holdið kjælir, hjálp og traust ertú mér.

No. 36.

Lagið: Til þín heilagi Herra Gud!

Hátt prísi Drottinn hvørr einn mann, hans lofsaung allir vandi! frjófgun jørdunni færir hann, frid géfur voru landi, ó Gud, vor Gud! vér þøckum þér, þín miskun, vor Gud! eilíf er, oss fordi' hún øllu grandi.

No. 37.

Lagið: Gudi lof skal ønd mín inna.

Eilífi ástar Fadir! er alvaldur stjórnar himni' og jørd; allt sem þitt ord skapadi, allt heidrar þig med þackargjørd; forsjón vídfrægir þína, fagnandi prísar þig; skyldi' eg þá einn ei sýna, ást Skaparans vid mig? ó nei! ønd minni' og huga, upplypti' eg, Gud! til þín, þína miskun máttuga, mikli raust þacklát mín.

2. Nærgætna náð mér tjádir, nafn fyrr enn lærdi' eg hjala þitt; gagn mitt trúr ebla gádir, geymdir opt líf fráslisum mitt; skammsýnn eg gjørdi' ei grilla,

hvad gagnlegast mér var, til andar og lífs heilla, alskygna forsjónar, augad þitt æ vakandi, øll hepti meinin vønd, mín geymdi vel vid grandi, guddómleg fødur-hønd.

3. Eg þína, ástar Fadir! ánægdur blessun dag hvørn sá; á mér ávallt sannadir, ad engann, sem þig treystir á, og þér sig allann hefir, afhendt, þú skiljir vid, uppheldi gott því géfur, gladværdir, heilsu, frid, ástir einlægra vina, opt føgnud saklausann, mér Drottins milda ljenar, miskunar uppsprettan.

4. Þad má ei reiknast reidi, þó reyni bøl og eymd vort géd; oss Fadir ljúfur leidir, líkn sendir jafnan þrautum med, alls gjørir gódann enda, guddóms vísdómur þinn; ef þúngbær hrigd réd henda, og hrelldi anda minn, þolgædi þitt ord kénndi, þinn andi jók mér dug, hjálpar von sálu sendi, sem minn vidrétti hug.

5. Lífs á vedhlaupi hálu, heims þá ginníngar tældu mig, og vidnæm syndin sálu, svikid hafdi á lasta stig, svo sálar gagni' ei sætti, sjálfum mér gleymdi' og þér; ó Gud! þú enn mín gættir, ei vildir gleyma mér, andar gagn mitt dýrt

mattir, mína samvitsku því, fødur-raust fræddi, hvatti, frelsadist eg á ný.

6. Þackar eg hef upp hljóminn, hjartanu til þín lypti' og ønd; æ! gef eg ávallt rómi, þér æru og lof, ad mér þín hønd, fødurleg gott allt gjørdi, Gud! eg vegsama þig! æ eg audmjúkur virdi, umsjá þína vid mig; allt, sem þitt alvald stjórnar, eins um himna sem lád, fagnadar lofsaung fórnar, fødur-ást þinni' og nád!

No. 38.

Lagid: Koníng Davíd, sem kénndi.

Hér, Gud! eg þackir segi, þín nád er furdanlig, er frá fædíngar-degi, forsorgad hefir mig, og annast eins og nú; mig skorti føt og fódur, þá fæddist af lífi módur, allt bættir þetta þú.

2. Eg lifi, er og hrærist, eilífi Gud! af þér, án þín víst eg fortærist, allur minn kraptur hver, loptid er eignin þín, af hvørju eg dreg anda, orka hann frá mér senda; annars mín æfin dvín.

3. Þu átt og alla daga, eins er og nóttin þín, og allt hvad hér kann haga, heillum sérhvørs og mín, himin, vøtn, haf og jørd, allt sem lífs anda hrærir, allt vel forsorgar, nærir, því ber þér þackargjørd.

4. O! hvad ørlátur Herra, ertú við sérhvørn mann, orða hlutanna hverra, hentug varð fyrir hann, er sú óraskanleg, sumt hagar, sumt má græða, sumt agar, allt kann fræða, og stoða einhvørn veg.

5. Enginn rétt enn veit skíra, øllum tegundum frá, grænna grasa og dýra, sem gagnast mønnum fá, lof sé þér, Drottinn dýr! er það skópst oss til handa, og létst í skorðum standa, úr hvørjum eckért snýr.

6. Nýti' eg ei náðar þinnar, náqvæmu, Faðir minn! yrði rás æfi minnar, enduð, sem draumurinn; líf mitt lifir af þér; láttú mig lof þér gjalda, og lífinu hjá þér halda, meðan eilífðin er!

No. 39.

Lagið; J dag eitt blessað barnið er.

Skyld' eg míns Guðs ei gøfga nafn, gæðsku hans prísa mesta; allt vottar hluta allra safn, að hann vill mér hið besta; sannlega náð hans einskjær er, sem alla tíð viðheldur mér, við øllum háska hlífir, og mig forsorgar føðurlig; forgengur allt og tælir mig, ást Guðs ein ætíð blífur.

2. Þegar frá eilífð hefti hann, það minni velferð hagar; ljós, krapt, gæðsku

og líf eg fann, af líkn hans alla daga; hans fødur-ást annadist mig, ádur enn lífs eg komst á stig, á minni vegferd veitir, allt sem hér vidþarf velferd mín; veltur, forgengur allt og dvín, ást Guds ein aldrei breytist.

3. Vid elskad barn sitt breytist géd, blídlundads fødurs eigi, þó gjálíft fái gánga sjed, gæfu þad út af vegi; eins fæ eg reynt þitt fødur-þel, fara í øllu med mig vel, elska, þá aga sendir, ei hirta' í reidi og hatur tjá; hverfult er allt og bregdast má, ást Guds ein stødug stendur.

4. Þó tárin væti hvarma heit, hørmúngar þegar mæda, aga þinn ást eg vera veit, von sú má huggun glæda; frá þrældómsfullum synda sid, sem eg gjálífur undi vid, med þrautum mig vilt hrífa, aptur til þinna ásta' á ný; allt bregdst og þrýtur heimi í, ást Guds þó ein mun blífa.

5. Engin heims þjáníng, eilífd nær, afskømtud lífs er mæda; af þeirri visgu ønd mín fær, eblíng og styrk þolgæda, þá vetrar hretid þrýtur stridt, þar eptir kémur sumar blídt, hverfur eins hrigdin senda; í føgnud sorg øll sídar

snýst, svipult er allt og þrýtur víst, ást Guds varir án enda.

6. Af gædsku einni géfur mér, Gud óumbreytanlegi! eins sorg og gledi, eg fyrir þér, mig audmjúkt nidurbeygiz ó Fadir! géf mér Anda þinn, ad ástundi eg kostgæfinn, þér ad þóknast og hlýda, uns reynslu tímann út hefi' strídt, og andlit þitt fæ skoda blídt, og allt bregdist annad sídast.

No. 40.

Lagid: Jesú! þínar opnu undir.

Eptir þessum nótum.







2. Lífs áhyggju, minn Guð! mína, og mig eg fel í hendur þér, öruggur við umsjá þína, er eg farsæll þar og hér. Ei-líf speki' er allt þitt ráð, öll þín breytni gæðska' og náð; eg ei þekki hvað best hagar, hönd þín allt til góðs mér lagar.

3. Vörn um mig nær veit eg þína, vel fyrir öllu borgið er; óró skal mig engin pína, örugg forsjón þín sem ver. Þvíld, hætta ekki nein, orkar mér að vinna mein, sjálfur dauðinn síst mér grandar, sællra Guðs á milli handa.

No. 41.

Lagið: Til þín, heilagi Herra Guð!

Því spyr hugsýkin: hvar mér sé, hönd, er atvinnu tæri? veiti brauð, klæði, hús og hlé? hér sem eg gjörður væri, vol-æðis einn að þola þrá, hvílíkt sem Guð, mér vikinn frá, Föðurs ei forsjón bæri!

2. Vallanna blómstur virð fyrir þér, vinna þau ei né spinna; þó týnir Kónga sóminn sér, samlíktur skrauti hinna; hvörr óf þeim föt og lénti lit, hvörn laungum undrast mannlegt vit, sem orkar miklu minna?

3. Ef Guð skrýðir svo eitt gras-strá, er fáir virða' og nýta, það í dag blómgast

engi á, a morgun færdu' ei líta; hvørt mun hann sídur sinni mind, sjá fyrir og ei þér, mannkind! naudstaddri bjørg útbýta?

4. Svo viss sem minni øndu er, eilífur sælu stadur, og minn líkami einninn hér, uppríssi forklárадur, eins víst framsæri eg skal þá, af Gudi medan lifi fá; hann er og hér minn Fadir.

5. Svo skal þá hrædslu og efa eg, aldrei láta mig pína; mér um næringar mældann veg, minn Gud vill náð audsýna, þad góda, sem eg gitvist fá, gésur, því vill mér hjálpa sá, og velferd ebla mína.

6. Oss auma, Drottinn! alít nú, aumka þig, Jesú Fadir! vorn qvída og ángist þeckir þú, þá verdum burtskúfadir, af verøldinni, veit mér þá, vald þitt, forsjón og gædsku sjá, í trú svo gjørumst gladir!

No. 42.

Lagid: Hvørt sem ad reisir hæga bygd.

Mín gjæfa bygd á Guds náð er, gétur því brugdist eigi, í míns Skapara umsjón mér, af øllum hug því fleygi, hans eru jørd og himininn, hann mun sem Gud og Fadir minn, mér hjálpa' á hvørjum degi.

2. Hann sá frá eilífd hvörsu stór, heppni mér duga skyldi, líf mitt, armæda' og lucka fór, likt sem hann skamta vildi; hvad syrgir þú þá, sál mín kjær! sigur í øllu trúin fær, mér sem Guds sendir mildi.

3. Hann veit þørf mína' og hefir rád, úr henni líka ad bæta, fyrr enn eg beiddi fann eg náð, og feck hans vísdóms gæta! forsorgar mig sá Fadir hér, framvegis hulin Guds á mér, velþóknan verdi mæta!

4. Hvørt mun sú stóra heppni manns, hérvistar jøfn á døgum, betri enn mædu hlutdeild hans, hvørri þó yfir kløgum? andlát Guds barna endar neyd, eptir þessum vegsemdin beid, med allskyns heilla høgum.

5. Hvad oss farsælir heimi í, og helst má gæfu kalla, gæfa mun Drottinn gnægd af því, glis heims og sæld gjørvalla, sálunni gæfa engin er, en góð samvitska léttir þér, ok hvørt, sem á vill falla.

6. Hvad er veraldar heidur stór, hennar skammvinnur sonum? hvad er andstreymis ólgu-sjór, opt lægdur fyrr enn vonum? fulltreystid Drottni allir

enn, annast gudhrædda vill hann menn, líkn veitir ljúfum þjónum.

No. 43.

Lagid: Mitt hjarta hvar til hriggist þú.

Sál mín! hvad gengur svo ad þér? sút og qvída því vekja fer, ørbirgd er ama kann? minnstu Gud þér ætíd ann, ord hans stunda, reid þig á hann.

2. Mikill hann æ og alvís er, allt hvad hann skóp ljóst vitni ber, um fødur forsjón þá, er mannskepnum líkn vill ljá, líta vorar þarfirnar á.

3. Hvørs vid andvørpun hann qvad nei? hvørr af þeim góda leiddist ei, sem fadir barn sitt ber? af honum þyggjum ójafnt vér, allir þó hvad gagnlegast er.

4. Ríki, máttur og mildin þín, minn Gud! sem heyrir andvørp mín, er søm og ádur, því, hún kynslód frá kyni ný, krøptug skín øllum heiminum í.

5. Ríkur þó treysti ríkdóm á, í ríki daudra gista má, ríki Guds kaupa' ei kann. Elska mig, fadir! fátækann, fadmi gullid hvørr, sem því ann.

6. Því sá þú elskar ædri er, enn gull og eigur metast hér, þín blessan þess er manns, yndi heill og audur hans, einnig von til sælunnar ranns.

7. Fyrir þitt guddóms eilíft orð, er þessa huggun gaf á jørð, þér, Jesú! þøckum vér, ebli þad oss ætíd hér, umsjón Guds ad treysta, sem ber.

No. 44.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Hvad viltú svo qveina' og klaga, kjør útskipt þér, sála mín! því med sorgum svo þig naga? sjá, þinn Gud vill heillir þín; eg í Gudi gladur er, Gud! mín sál fulltreystir þér, øllu' er reyni' eg viltú venda, til vegsamlegs og farsæls enda.

2. Hann mig aldrei yfirgéfur, á hørmúnga vondu tíd; allt því, Fadir! athvarf hefir, ønd mín til þín fyrr og síd; hvør ógn sem ad høndum ber, hugur skal ei fallast mér. Guds forsjónar fæ eg skoda, frelsi' og líkn í øllum voda.

3. Hvørja neyd, sem hlýt eg lída, hann vill aldrei gleyma mér, af því mun eg engu qvída, ef misskiptir luckan sér; stund þá reynslu úti er, aptur líkn hann sendir mér; heims því orkar ecki' ad farga, ossi' og slægd, þá Gud vill bjarga.

4. Dvina her ef ad mér drífur, ørugg er þó Gud mín borg, umsjá hans mer ætíd hlífir, allri frelsar mig af

sorg, já, þó gjørvøll móti mér, makt og vøldin fylki sér, eckért gégn mér orku nýtur, allt Guðs vilja lúta hlýtur.

5. Í Jesú nafni eg læt mér lynda, lán, sem Drottinn skiptir mér, blídt hvørt edur bágt vill senda, til blessunar það ávallt er, í sorg og gledi sýnir hann, sig ástvininn trúfastann; enginn vard sá enn til smánar, á hans hjálp er stødugt vonar.

6. Vil eg, Gud! á vald þitt géfa, veikann mig og gjørvallt ráð; lát mig heldur aldrei efa, ást margreynda þína og náð; hvað sem Gud minn! þóknast þér, það er víst allt heilnæmt mér; Forsjón vís, eg vid það kannast, vill mig fødurlega annast.

No. 45.

Lagid: Jesús Kristur að Jórdan kom.

Aldrei, mín sál! ørvæntu hér, þó yfirdynji þrautir, Guðs forsjón mild ei gleymir mér, þó gángi' eg þyrnibrautir. Þér greidist vegsemd ætt frá ætt, alheims Verndarinn gódi! alla líkn fyrir, æ ágætt, øll jørdin lof þér bjódi; ansi því himnar hljódi.

4. Endurlausn vegna Jesú.

No. 46.

Lagið; Í dag eitt blessað barnið er.

Upp! að samsýngja engla róm: æra sé Gudi á hædum! frelsud jørd, med fagnadar hljóm, færir prís í lofqvædum, því Jesús líf, sem lét á kross, líf og sáluhjálp færdi oss, heims føllnu ættum øllum; flýi sorg, ótti, flýi hrá, því fékk hans vegna þócknun á, Gud vor þjódum gjørvøllum.

2. Dómarinn vard vor vinur, því, vor ótti' í gledi breytist; ó hvílík heill, nær himni í, honum prís af oss veitist! þú, hvørs fæding oss blessun bar, og blessadur daudi einninn var, hátignar himins vída, ásamt Fødurnum átt nú rád, æ minnstu vor í líkn og nád, Jesú! Lausnarinn lýda!

No. 47.

Lagið: Kom Skapari heilagi Andi.

Gud leit allt hvad hann gjørdi, sjá! gott hann þad allt og veglegt fann, Guds þad dásemdum greindi frá, gædsku, makt, speki lýsa vann.

2. Almættis gaf hann ordi med, øllu skøpudu fjør og líf, styrk, føgnud', nægtum fylla réd, forsjón vís, máttug, góð, eilíf.

3. Um alla himna hvellur kór, hátt þá englanna lofgjørd qvad: vald Drottins mildi' og vitska' er stór, verkid skøpunar birtir þad.

4. A manninum hér mátti sjá, mest af øllu Guds dásemd þó, hans egin mind var sjálfur sá, í sál' heilagri vitska bjó!

5. En þessi sképna', er allt fékk gott, í reynslu veik þó falla vann; synd, eymd og dauda sjáum vott, forlegann um breiskleika þann.

6. Lof sé þér, Gud! sem líknsemd í, leitst til veraldar ofan þá, med Jesú hlaut hún heill á ný, hann þegar birtist jørdu á.

7. Hann, ljós veraldar, heill og ráð, híngad kom Guds ad boda frid, leid svo þolgódur hrigd og hád, hlýdinn til dauda Fødurinn vid.

8. Nú sýngur engla helgur her, hátt lof, vor Gud er stór og vís! já, allir frelstir játum vér: Jesú! um eilífd sé þér prís!

No. 48.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Í nafni Jesú athøfn má, øll vor stofnast á jørdu; gagn og heidur ef jebla á, ei tjóni' ad valda hørdu. Allt, sem hanninn uppbyrjad er, allt til góds horfa reynum vér, og heilla takmark hljóta: Gud einn ad prísi verk øll vor, velferdar til hvørt gaungum spor, á øndu og lífi ad njóta.

2. Í nafni Jesú, eins og baud, oss Jesús, vér áføllum, vonhraustir Drottins nafn í naud, nád prísum Guds á øllum. Hvad hann skipadi strax svo stód, sterkur, vís, mildur vor er Gud, honum jørd, himnar hlýda. Allt vel því heppnast mønnum má, miskunsemd hans, sem treysta á, og fødur forsjón blída.

3. Í nafni Jesú øndumst vér, í nafni hans hér hreyjum, hans ord í lífi ljós vort er, linds huggunar þá deyjum. Af grøf oss vekja vill med raust, voldugri, þar á setjum traust, hjá sér til lífs innleida. Med engla røddu þér skal þá, þinn, Jesú! lýdur himnum á, lof endurleystur greida.

No. 49.

Lagid: Þann heilaga kross vor Herra bar.

Einum Gudi sé æra' og dýrd, er sinn Son sendi hingad á jørd; hann stýri' og stjórni' oss øllum saman, svo vér hann óttumst og elskum, Amen!

No. 50.

Lagid: A þig alleina Jesú Krist.

A þig, ó Herra Jesú Krist'! eg set von mína' í heimi; þú elskar mig, þad á eg víst, ord þín veit mér eg geymi. Af himni til vor ofan stést, og kenndir, leidst, huggadir best, blíd trygd þín eymda bætti kíf, blessadri hlíf, þinni því fel eg ønd og líf.

2. Mín synd er þúng, eg af því finn, ángist og hugar pínu, voladra þú ert vinurinn, veit svølun hjarta mínu! mín sála traust þig setur á, mig synda leystir bøli frá, en heimsins slægdum varar vid, mér veitir lid, í freistni' og gésur andar-frid.

3. Ebl mig, Lausnari! ætíd þér, til æru lífid vanda, ástverk þad muna' og mikla hér, ad mig leystir þér til handa; fúslega, Jesú! feta þinn, feril, náungann elska minn, uns skipun fæ eg skil-

jast vid, skamtad lífs mid, eilífa sælu ersi' og frid.

4. Heidrum því Gud á himna-trón, hærstann Födur alls góda, og Jesúm Krist hans sæla Son, sem leiddi oss úr voda; helgann Anda, sem huggar önd, hörd villumyrkra leysir bönd, en trúar gladt upptendrar ljós, til þess ad oss, audnast á himnum ædra hnoss.

No. 51.

Lagid: Margt er manna bolid.

Oss gef, Jesú! öllum, ad frá þér ei föllum, frid svo fáum vér; þú gafst frelsid býda, heim frá dróma strída, synd í setti oss hér. Holdsins makt, heimsins prakt, ei skal binda, oss í syndum, allir þér tilheyrum.

No. 52.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Allt á, sá Jesúm ástvin á, audveldlega kann skilja sá, vid heim og heimsins gædi; hvörr Jesúm ástvin á, þess géd, ánægt síns Guds rádstöfun med, huggun fann, hrigd þó mædi.

2. Hvörr Jesúm ástvin á, sá kann, óhult lifa, ei hrædist hann, fors heims né slærdar snörur; ef syndin skélfir sálu

mín, og synda straff, mig, Jesú! þín, vernd trúføst ver óførum.

3. Þegar eg hefi þig ad eins, þá er eg bættur sérhvørs meins, í neyd, og deyd ei efast, øruggur stend í allri neyd, og geng fagnandi móti deyd; allt bøl þú einn fær sefad.

No. 53.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O Gud! þá heimar hrapa' í grunn, hefur upp qvøl og dóms ógnum, skrek ódygd fer veinandi. Hug-gladur eg vid heima fall, þig, Herra Jesú! skoda skal, Lausnara minn lifandi. Æ hér, unn mér, þér ad hlýda, þá ei qvída, þarf vid dómi, fagnandi sýng eg: sæll hann komi!

No. 54.

Lagid: Nú kom heidinna hjálpar ráð.

Jeg gledst af því eg Jesúm á, hvad jafnast má vid gledi þá? hún í raunum hugsvalar hér, hagsæld velgengnis eykur mér.

2. Jeg gledst af því eg Jesúm á, eg veit hann píndist krossi á, mín vegna hans ef held eg bod, hlíf er Gud mín og ørugg stod.

3. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg stendst því heimsins svikráð flá, fors heims ei unnið fær mér svig, fullhuga gjörir Jesús mig.

4. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jeg vil sál' mína hvetja þá, að þreyta fús hinn þraunga stig, því hann ei yfirgefur mig.

5. Jeg gledst af því eg Jesúm á, jafnvel ei dauðann skelfist sjá, hann því viðbúinn hittir mig; heimför mín verður friðsamlig.

6. Jeg gleðst af því eg Jesúm á, jeg mun til hans í hæðir ná, þar hann er, vera honum með, í himna sælu fá hann séð.

7. Já, eg gleðst í þér, Jesú minn! jeg vil trúr geyma lærdóm þinn; mín gleði, lífgjöf góð ertú; gøfgan mín hljómi um eilífð sú!

No. 55.

Lagið: Konúng Davíð, sem kénndi.

Son Guðs ertú með sanni, sonur Guðs Jesú minn! Son Guðs syndugum manni, sonar arf skenktir þinn, Son Guðs einn eingétinn. Syni Guðs syngi glaður, sérhvørr lifandi maður, heiður í hvørt eitt sinn!



5. Jesú Fæding.

No. 56.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

Med gledi-raust og helgum hljóm, þig, Herra Jesú Kristi! heidri fagnandi og hvellum róm, hópur þinn endurleysti! úr himna dýrd þú ofan stést, á jørd til vor, því súnginn best, sé þínu nafni sóminn! þad von og føgnud gódann gaf, gjørvallt mannkynid syndum af, ad frelsa ertú kominn.

2. Sannleikjins Gud þig sendi oss; í svørtum mirkra ranni, vitskunnar gladt geislandi ljós, þú gjørdir føllnum manni, blídur kénna, ad þeckja þann, þig er oss sendi Frelsarann, heiminn vid hann forlíka; dygd heiløg kénníng heimtar þín, heidur því syngi túngan mín, þér fyrir nád þvílíka.

3. Einskjærust dygd var allt þitt líf, en þínu, Jesú! gedi, oss ad bjarga og eymda kíf, ad aumka sønn var gledi; óhuggadann þú engann létst, øllum því líkna vanstú best, fótsporum fylgdu þínum, sorga léttir og nádar nægd,

nú skjótt vantrúin hvarf, en hægd, veittir þú veikra pínum.

4. Þíns Födurs vilja framqvæmd med, fullnustu gjørdir hlýdinn; bót og frelsi er fyrir skéd, fráhorfna Adams lýdinn; syndanna þúngu sektum frá, eg sídan qvittun vænta má, ad sigradir daprann dauda; hátignar því á himnum er, hnoss eilíft geymt og búid mér, frelstum af fári nauda.

5. Med gledi-raust og helgum hljóm, þig, Herra Jesú Kristi! heidri fagnandi' og hvellum róm, hópur þinn endurleysti! í himna dýrd upp aptur stést, af jørd, en oss þín nádin best, yfirgéfur aldreji; honum, sem vald og heidur ber, Hallelúja! lofsýngjum vér! øll kné sig audmjúk hnegi!

No. 57.

Med sínu lagi.

Mildi Jesú! sem manndóm tókst, í Maríu Jómfrúr qvidi, þar med heill og hjálprædi jókst, hvørjum sem á þig trydi; þú sást vora' eymd og andartjón, øllum var búin skømm og smán, ángistar qvøl og qvidi.

2. Yfir oss virdtist aumka þig, ei kunnir þad umlída, ad villu gengjum áfram stig, ei vildum Gudi hlýda; af himnum komst í heim til vor, höfst oss því lausn og fridur stór, fyrir þinn dýrstann dauda.

3. Og þú hefir oss øllum sagt, á þig skyldum vér treysta; offur þitt, hlýdni, ást og makt, af syndum hefir oss leysta, eflaust því setjum á þig trú, allt þad, gott sem oss lofadir þú, aldrei kann oss ad bresta.

4. Vor bródir kjær þú ordinn ert, ætíd vilt hjá oss byggja, vernd og adstod oss veitir bert, vér viljum hjálp þína þyggja. Þad er oss gagn og gledi stór, Guds Son ordinn er bródir vor; hvad má oss sídan hriggja.

5. Heidrum og lofum Herrann vorn, hann einn oss endurleysti; vér erum med þér blessud børn, bródir vor Jesú! Kristi! gledji oss jafnan gáfa sú, Gudi þøkkum hans ást og trú, líknsamann sig auglýsti.

No. 58.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Frá synd og deyd svo frelstumst vér, fagnadar sýngjum hljómi: Frelsarinn í heim fæddur er, þann søgnud ver=

øld rómi! jørd syndug himins fékk nú frid, fullsæla eilífd gledst því vid, Jesús þá von oss veitir; vort líf nú reiknast reynsluftand, rétta himininn fødurland; upp þángad allir leiti!

No. 59.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Upp! upp! á Herrans hátíd nú, og hátídlega þig tilbú, ást Guds audmjúkur lýsa! kjærleika med, kann þakklátt ged, kjærleikans Gud ad prísa.

2. Segdu med hljúgu sinni fyrst: svo elskadi mannkynid víst, Gud vor, ad Son útsendi. O! gædsku hnoss! Gud elskar oss, geymir med fødur hendi.

3. Vor elskulegi vinur sá, vort hold og mind sig tók uppá, støddum í stórum voda, Guds vitsku, rád, gædsku og nád, gaf oss þar med ad skoda.

4. Hann er þín heill! tak hlutdeild þú, hennar med sannri bæn og trú, í hans nafni' á hvørjum degi, ei dýrkar hann, sá hrópa vann: Herra! en betrast eigi.

5. Eg vil þakklátur ydka mig, ad sýna rétta trú á þig, hughreysta, hjálpa, sedja, hjørtu gudhrædd, af ángri mædd, í þínu nafni gledja.

6. Ráð! kraptur! hetja! allt af þér, er það himin og jørdin ber, það allt þér þackir segi, øll kristin þjód, þig prísi glød; þér øll kné þacklát hnegi!

7. Vegsamid Gud! hann hjálpar fús; huggun nádþyrstum er Jesús, allir hans endurleystir, hátt prísid hann, vorn hjálpar-mann, hans miskun gladir treystid!

No. 60.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Upp! gledjist allir, gledjist nú! gledi uppfylli brjóst vor sú, Guds ást vorn føgnud glædi! því Jesús, heill vor, hann er nær, hans ást á oss hún er frábær, hann voru holdi klædist.

2. Burt sorg! ei meir vor hjørtu hrell, himnesk kjæti þau upp nú fyll, ad Jesú fagnad fáum, med audmýkt, bæn, þøck, ást og trú, eilíf huggunin vor er sú, sem af hans nád ver náum.

3. Þinn fridur, Gud! sem ædri er, enn allt hvad þeckjum, skynjum vér, vor hjørtu' og hugskot geymi, í Jesú þecking', uns hjá þér, eilífrar gledi høldum vér, hátíd í betra heimi!

No. 61.

Lagid: Jesú! þínar opnu undir.
(sjá No. 40. bls. 50).

Dýrd sé Gudi' í hæstum hædum! himin syngur fögrum hljóm, mannkyn hrært í innstu ædum, undir tak med lofsaungs róm! allt Guds speki, miskun, mátt, mikli, gøfgi, prísi hátt! dýrd sé Gudi' í hæstum hædum! hrósi jørd hans ástar gædum.

2. Ef þú ecki undrast, madur! og ástar Drottins vermist il, né audmjúkur gjørist gladur, Guds svo elsku finnur til, hvørsu máttu' hans mildi þá, maklegt þackar offur tjá, og med engla lofsaung lýsa, likn vors Drottins, þacka, prísa?

3. Dýrd, allsherjar Drottinn! þína, í dupti flatur eg tilbid; ást þína og eymdir mínar, audmjúkur eg kannast vid; hvad var eg? þú miskun mér, minn Gud! gafst, frahorfnum þér, eigi Syni þyrmdir þínum, ad þrífir mig frá andar pínum.

4. Allt mitt dagfar yfirlýsi, ad eg sé þeim hrærdur af, undrum nádar, allt þá prísi, ást, er Son þinn heimi gaf, sú í hlýdni helgi mig, hans svo feti' eg

dygda stig! lof, tilbeidsla' og þøckin þýda, þessi sé mín hér og sídar!

5. Dýrd sé Gudi' í hærstum hædum, hvørr sinn Son gaf føllnum mér? mannkyn hrært í innstu ædum, aldrei gleym því veitti' hann hér! almátt, speki' og elsku þá, allt mitt líf vídfrægja má, uns eg Gudi' á himna hædum, hef upp lof med engla qvædum.

No. 62.

Lagid: Ofan af himnum hér kom eg.

Allir samsýngi engla=hird, í upphædum sé Gudi dyrd, sem nú lét jørdu fallna fá, frid, hefir mønnum þóknun á.

No. 63.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gledji sig gjørvøll jørd, í Gudi sínum! fagna, Guds fridkeypt hjørd, Frelsara þínum! hvørs fæding hér, full nád himneskri bodast; þygg, tilbid, þacka í trú, þessa Guds ástgjøf nú! skyldu þín skoda.

2. Sem fánginn frelsi gledst, þann fjøtur reira, leystur til lífs þá qvedst, lausn fær ad heyra; eins fagna þú, frelsi og lífgjøf dýrri! Gud synd uppgéf=

ur þér, Gud þig umvefur hér, nád fødurs nýrri.

3. Sá fæddist, fús sem leid, forsmán, bønd, pínu, fráfnúid fólk med deyd, frelsadi sínum, honum lofgjørd, hans kristni vanda ætti; hann færdi' oss frid vid Gud, frid vid vor hjørtu med, því brot vor bætti.

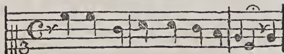
4. Sýng, leik med hjarta' og hug, hans prís og fagna, um hans stór, alvoldug, ástverk ei þagna, þín hegdan øll, hans þjón þig æ auglýsi; síst heimur, hold og blód, þér haldi' á glæpa slód, helg hlýdni' hann prísi.

5. Hvørt gagn þræl þrjótskum telst, ad þyggja frelsi, ódæll ef aptur selst, ánaudar helsi? hvad notar þér, nád fyrir Krist ad þyggur, ef faungnum enn nú blind, yfir þér drottnar synd, og í løstum liggur.

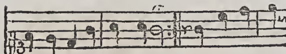
6. Fulltreyst hans fridargjørd, en fjøtrum lasta, fyrir hans eblður ord, øllum burtkasta, sá ok hans ber, ok sinna synda brýtur, harmar og hatar brot, helgadur eilíf not, hans frelsis hlýtur.

No. 64.

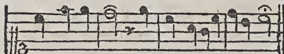
Lagid: Hvørr sem ljúfann Gud lætur ráda.
og: Hvørr veit hvad fjærri' er æfi endi.
(Eptir þessum nótum.)



Kristnir menn! umfram all=ar tídir, er
Hverf=i áng=ist=ar qvein og qvídi! hvørr



þess=i tíd oss gledi=lig.
Kristum elskar gledji sig. Hann best sem mann=



a bætti rád, bor=inn er nú af føðurs náð.

2. Vort hjálpráð Guds Son vera fýsti, til vor ofan af himnum sté, med hegdun oss og lærdóm lýsti, leid píslarvættis dauda' á tré; hann uppreis og til himna sté, himna vegur svo greiddur sé.

3. Frelsari'! ástverkum frægstu þínum, med fegins rómi lýsum vér; en veit oss styrk, svo alúd sýnum, í dygd og trú til heidurs þér; í útvaldra flocki' um eilífd þá, ædst lof þér syngjum himnum á.

No. 65.

Lagid: Frelsarinn er oss fæddur nú.

Føllum nú til fóta Krists, sem fæddist oss til lausnar víst; fèck oss á himnum frid og víst; syngi hans hjørd, honum lof og dýrd, og þackargjørd!

No. 66.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Jheim til vor Frelsarinn fæddist! fagni hans endurleysta hjørd! straff hins alvalda', er hold allt hræddist, horfid er, fridi lýst á jørd; Guds Sonar frelsi gledjumst í, Gud er vor Fadir uppá ný.

2. Oss, sem ad rèttinn barna brutum, brast adgáng ad hans ást og nád; en sekta gjøldin óttast hlutum, eilíf, því bod Guds høfdum smád; oss nú Frelsarinn fæddur er, frid, lausn og sælu hrepptum vèr.

3. Upp! upp! mín sál! þygg ástgjøf þessa, audmjúk, fagnandi tilbid hann; Ordid vard hold, ad bjarga' og blessa, barn sitt lèt Gud oss fædast mann; vikna mitt hjarta vid þá nád, voldugur Gud þèr hefir tjád.

4. Frá allri synd, hann fólk sitt hefir, frelsad og keypt til eignar sèr; hann lyst

og krapt til góðs því géfur, gjæt vel! finnur þú slíkt hjá þér? blómga með dygðum breytni þín, blessað hans dæmi af þeim skín!

5. Af því fagna að er nú fæddur, Endurlausnarinn syndarans; þó veikur sért, samt vert' óhræddur, vel mun þig styrkja kraptur hans! Guðs Sonar frelsi gleð þig í, Guð er þinn Faðir uppá ný.

No. 67.

Lagið: Guð miskuni nú øllum oss.

Í trú undrandi'eg tilbið þá, trúfesti'og speki þína, er fær, ó Guð! mín sál að sjá, við Sonar þíns holdgun skína; þín loforð hafa eiðs krapt øll, engin hindran þau tefur, ó! hvað þín speki furðu-full, og forsjón allt umvefur, takmarkað hvað eitt hefir!

2. Jeg má viknaður játa það: jeg hef reynt forsjá þína, Guð! þitt auga mér gjætti að, um gjørvalla æfi mína. Hvørr leiddi mig í lífið inn? lét viss kjør opin standa, hvar ótal gjæða gnótt eg finn? hvørr greiddi mér til handa, veg gegnum margann vanda?

3. Faðir! trúfesti' og forsjá þín, framar eg við það kannast; fyrr'enn eg til

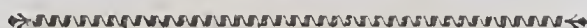
var minntist mín, mig hefir síðan annast; mér valdi bæði stund og stað, og stand, er hentast væri; mín gleði sé í grunda það, Guð! svo þér þakkir færi, af allri önd, sem bæri.

4. Þín trygð og speki' er skjært mér skín, þá skoða' eg kjör þíns Sonar, sé einka hlífð og aðstoð mín, atkéri minnar vonar; þín forsjón vís, er héldt sín heit, hann gaf til frelsis manna, mér til hjálpráðs æ meðøl veit, mína naudsyn vill annast, bjørg þá af verøld bannast.

No. 68.

Lagið: J dag eitt blessað barnið er.

Hvor Herra Jesú Krist! oss í manndóm borinn, þú hefir allann lýð þinn leyst, til lífsins áður kjørinn; opna vor hjørtu, að vér nú, orð þín geymum með réttri trú, hvar með hér á jørdu, endurfæddir eignumst vér, arf himna með sjálfum þér, og blessuð børn þín verðum.



6. Jésú Pína og Daudi.

No. 69.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Reyn hjarta mitt, ransaka mig, réttláti Gud! eg kém fyrir þig, sjá hvørt eg heils er hugar! nær hugsa' um Jesú hjartans qvøl, heita elsku og písla bøl, sút kløckva sálu hugar; hans þjáníng øll mín heilsa er; hvílíka nádar dásemd hér, virdtist þú verøld sýna! hvenær hef eg nóg hugleidt þad? hvenær best, sem gat vegsamad, af allri sál' elsku þína!

2. Fridar=høfdíngi, hetja, rád, hins Hærsta kraptur af Guds nád, hér klæddist holdi' og blódi; fórn synda, Jesú! verda vannst, værd á saklausri sál' ei fannst, af qvala feikna flódi; þinn vinur svikráð veita fer, vopnadann skara senn ad ber, hørmúnga hefst upp tími, qvalanna ofbod þreyngdi' ad þér, þú hrópar: „Gud! ef møgulegt er, bikar sá burtu rými."

3. Líkt dropum blóds af dundi þinn, dýr sveiti, Jesú! máttfarinn, til jardar þér fløtum fleygir; þú Son hins Hærsta

bljúgur berst, bæn þinni vid, þá qvøl þú skérst, opt gjørdri þinn Gud þegir, jafnvel í strídi styrktann þig, stórkostleg qvøl og skélfilig, ógn þó og ángist mædir; sekt manna hlódst þig sjálfur á, í syndugra hendur gafst þig þá, gédhraustu med þolgædi.

4. Þú, Guds réttláti, og sanni Son! sjálfur barst íllvirkjanna laun, saklaus og sannheilagur; svo var því fyrri fyrir spád, framkom nú Drottins hjálpar rád, vor fridar og frelsis dagur! íllþýdid þyrsti í þitt blód, ossann þín hógværd af sér stód, svo frelsast sálir kynnu; jeg þinn leysíngja játa mig, Jesú! því allra synd á þig, hlód Gud, svo frid vér finnum.

5. Ad þræls mind þú audvirdist hér, en ædstu dygda skart þó ber, ætíd þitt ástar-hjarta, þolir svo hatur, hád og smán, hørmúngum, eymdum fullur, rán, matst ecki mind Guds bjarta; þig, sem Gud hét oss, sáum vér, en samt eckért oss þeckt á þér, ei mind né fegurd frída, fyrir þér, eilíft athvarf mitt! andlit þeir jafnvel byrgja sitt; sáttmáls børn sjálf þig nída.

6. Offur varst, sem Guds eilíft rád, ályktad hafdi, en af nád, vildir þú

vægd oss sýna; fyrir misgjördir fólks-
ins þíns, fyrir sekt brotlegs manna
kyns, þín var þjáníng og pína; ákjærdur
saklaus engu hér, ansar, en sjálfur kross
þinn ber, sem lamb er bana bídur; sús
eins og hugprúd hetja bar, hels neyd,
sem oss makleguſt var; ást hans fyrir
auma lídur.

7. „Eg mátti telja mín øll bein, mín-
„ar hendur þeir hafa' med flein, og fæt-
„ur gégnum grafid; feitir umkríngdu
„uxar mig; ómildra hópur gladdi sig,
„sína vild sjed ad hafi; eg hrópa, en mín
„hjálp er fjær; þeir hæda mig: sé hann
„Gudi kjær, hann klagi, hjálp mun
„kanna! madkur eg, ecki madur, er nú,
„mig í daudans dupt leggur þú, spott
„lýdsins, spé mannanna.

8. „Brád qvalarans eg ordinn er, eg
„hrópa, þú ei svarar mér, mig yfirgéfa
„allir, þjakadann, sár þá þorstinn skar,
„þeirra veitt svølun eintóm var, beiskt
„edik blandad galli, sem var mitt hjarta'
„er sundur smelt, svo sem vatni er mér
„úthellt, mín ángist er þeim gledi; því
„yfirgafstu þjóninn þinn, þrautmædd-
„ann, ó Gud minn! Gud minn! af
„andar þúngu' erfidi?

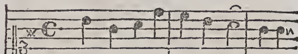
9. Þú hnegir niður høfði þín, hróp-ar fullkomna, borgun mín! þú deyr, jørð døpur titrar; erfiði hefi' eg aukið þér, ó! Drottinn! hrædda sál' það skér, um píſl þína' eg þenki bitra; hvað er eg, frelſi' að fékſtú mér? æ fengi' eg allur þakkað þér, ſjá, Drottinn! vægð mér ſekum! áſýſa ſkal þín áſtin mig, að unna þér, ſvo aldrei þig, ſæri með ſyndum frekum.

10. Drvænting ſælu' um eilífð má, alla ſárlega hrella þá, er forſmá for-þénun þína; þeim ecki ſtunda' í áſt og trú, áſtgjøf þvílíka' að vyrða nú, til þyng-ra dóms þín er pína, ſynda þjónum er ſífeldt þig, með ſyndum ſmána', en játa ſig, forþénun þinni treyſta, hvørr orð þín ſmáir elſkar ſíſt, hvørr ei þig elſkar vǽmiſt víſt, qvøl þín hann kann ei hreyſta.

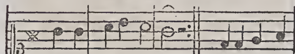
11. Þú hefir heitið hjáſtoð mér, að hlýðnaſt æ og fylgja þér, ótta Guðs eg ſvo læri! þín heiløg píſl mig huggar ein, hvenær ſem ſynda banvænt mein, ſam-vitſku hrædda ſærir; gjør mig brennandi í bæn og trú, bind mig í elſku við þig nú, þitt dæmi géf eg geymi. Veri þín qvøl mín vørn í neyð, velgengnis ſtyrk-ur, hlífð í deyð, og huggun eſſta' í heimi.

No. 70.

Lagid: Sæti Jesú! sjá oss hér.
(Eptir þessum nótum).



Daudans þúngu kraminn qvøl, á krossi
Frelsarinn svo brædra bøl, bætti



hángir Jesús blíd-ur. Eilíf gædskan
þjakast písla hríd-um.



út hann géfur, ansa qveinstaf Sonar tefur.

2. Æ! hans hjarta sáru sorg! sérhvørs vinar huggun sneyddur, leid hann fyrir allra ørg, afbrot, smádur vard og deyddur. Harma skál hann hlaut afdrecka, hann svo fengi' oss Gudi þecka.

3. Hvørr fær qvøl íhugad þá, svo hjarta vikna þess ei mætti, og þó lída sekann sjá, synda þúngu refsíng ætti; en, hár lídur heilagleiki; hjartad kløckni, raustin veikist!

4. Hann leid fyrir heimsins synd, hádúng, undir, bønd, qvalrædi. Hann, sann-nefndur lífsins lind, létst á tré vid daudans mædi. Fús hann dó og fól sinn anda, Føðurs, hlýdinn, geymslu handa.

5. Gódi Jesú! géf ad mér, gleymist síst sú elskan megna, er saklausum þrýsti þér, þetta' ad lída minna vegna! minníng krossins qvalar þinnar, kostnad votti lausnar minnar!

6. Géf eg mína gráti synd, géf eg medur varúd fagni, fridi' og sæld; þín sorgarmind, sí-áminni best hvad gagni! eg vard keyptur; æru' og sóma, allt skal mannkyn Jesú róma!

7. Virdstú' af nád mér lidsemd ljá, ad líkjast þér og fylgja hradur, þér, sem létst mig lífi ná, lifa trúr og deya gladur! þátt þig prísa' um heiminn vídann, heidra nær eg dey og sídan!

8. Þad, Frelsari! vonar víst, vonar æ þinn endurleysti. Þú óvirdir veika síst, von, sem styrkja þér eg treysti; þegar fjør í dauda dvínar, Drottinn! medtak sálu mína!

No. 71.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Jesú! Herra minn! ad hugsa' um pínu' og dauda þinn; hjálp mér íhuga elsku þá, er lét þig deya krossi á; hjálp mér ad þeckja og þacka þér, þá miskun sem þú veittir mér.

2. Máttug guddóms ímind þó sért, madur á jørd oss líkur ert, hlýdinn allt framm í ytstu neyd, já! allt ad krossins bitrum deyd, sleginn og píndur í vorn stad, alls heims þá barstu misverknad.

3. O hvørsu verk þad háleitt er, heilagt og blessad fyrir mér; þá eg vil meta þetta' eg finn, þar vid ørmagnast huga minn, titrandi hjartad sertir sjá, syndanna' og ángist finna má.

4. Gud af réttlæti ríkur er, ránga því straffar breytni hér, fullt af kjærleika Guds er géd, gjarnan líkn sendir hegníng med; á Jesú krossi eg þess má, med ótta og furdu vottinn sjá.

5. O Herra Jesú! Jesú minn! jeg reidi mig á dauda þinn, og er framkropinn fyrir þér, Frelsari minn! í dupti hér, þín ástin fyllir undrun mig, ønd mín þacklát því prísar þig.

6. Þín gædska yfirgengur manns, gjørvalla þánka' og skilníng hans, skyldi'

eg þeſsvegna vera nú, valtur og laus í minni trú! eg maður, þarf ei ætla mér, útgrundað ſá, hvørr Drottinn er.

7. Guðs mikilleiki er meſtur ſá, mønnunum náð og elſku tjá; auðmýktarfullum anda í, egum vér hann að príſa því, hans náð og mildi mikil er, oſs mønnum ſem hann veitir hér.

8. O minn Frelſari! anda þinn, andann lát jafnan fræða minn, ſvo hørmúng þína hér á jørð, heiðri' eg í trú og þakkargjørð, og að trúlyndur ýdki eg, áſtſemd og ſtundi dygða veg.

No. 72.

Með ſínu lagi.

Jeſús, ſem að oſs frelſaði, einn var hann ſaklaus fundinn; um miðnátt ſem einn íllvirki, er fánginn og ſvo bundinn, og færdur óguðlegum lýð, ſem á hann lýgi bera, hæða og ſmána hrákum með, hvað guðſpjøllin kunngjøra.

2. A føſtudagſins fyrſtu ſtund, þó findiſt ſøkin engin, í Pílatí hins heiðna hønd, hafður var ſem morðíngi, frómann Kriſtum og friðhelgann, fann og ſvo viðurkénndi, því frá ſér í haldi hann, Heródi Kóngi ſendi.

3. Um þridju stund ad strýktur var, og stód, sem lamb beid dauda, þyrni kórónu þúnga bar, þar med purpurann rauda, reyrlegg í hønd til hádúngar, høgg og spott vard ad reyna; til krossfestíngar sjálfum sér, sinn kross hann bar alleina.

4. Nær sjøttu stund ad negldur var, nakinn á krossinn Kristur, og blódi sínu' úthellti þar, upp med krossinum reistur; vidstaddir margir hæddu hann, hæddi annar uppfesti; um land allt myrkri lysta vann, ljóma bjørt sólin misti.

5. Um níundu hann hrópar hátt: horfinn qvad Gud sér vera; en þeir gallid og edik brádt, upp ad hans munni bera; Jesús þá sína uppgaf ønd, í tvennt fortjøldin hrøckva, hardlega jardar hristust lønd, hellur í sundur støckva.

6. Hinna krossfestu' um qvøld var sagt, qvalarar bein ad brjóti, en sídast var í sídu lagt, sjálfum Kristi med spjóti, blód og vatn þar strax útaf rann, uppfyllta ritníng segir, Jóhannes, því ad þad sá hann, þeim votti trúa megid.

7. En þá dagur á enda var, ágætur, ríkur Herra, Jóseph adkom af krossi þar, Krists lídid hold ad bera, eins og sidur veglegur var, vel þad smurdi til

grafar, vardhalds menn sídan sátu þar, svo sem Matthæus skrifar.

8. Hjálp oss, ó Jesú! Herra kjær, harda qvøl þú sem reyndir, ad hlýdnir þér æ verdum vær, og vørumst allar syndir; dauda þinn og hans sanna søk, svo jafnan vér gaumgæfum, og þig, Drottinn! med ást og þøck, æfinlegana lofum.

No. 73.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Misgjørd þá mig áklagar, mín hugg-un Jesú! sért, ørvænting ei mig bagar, athvarf mitt því þú ert, æ! til ad færa frid á jørd, yfir þig døpur dundi, daudans ángistin hørd.

2. Hrærdur í hjarta mínu, hug-gladur prísa eg þig, ad þú ángist og pínu, einninn leidst fyrir mig, æ! eg því gleyma aldrei vil, hvad margt þú máttir lída, mønnunum frelsis til.

3. Mín sála helst íhugar, hvad leidst til frelsis mér, af því þá yfirbugar, íll sídur girnd mig hér, og síst heims flærd mig svíkur þá, eg þín fótsporin feta, ferli lífs þraungum á.

4. Mér gef þol mædu' ad bera, minn kross og alla neyd, og þér trúann æ vera, allt fram ad mínum deyd, en hjart-

að friði uppfyll þú, að eg ánægður líði, eins og þú leiðst, Jesú!

5. Og sem þú oss til besta, útgafst líkama þinn; hjálp, eg með alúð mesta, elski náúnga minn, og þó vanþakkað verði mér, í kjærleiks ýdju réttri, eckért mig letji hér.

6. Svo við æfinnar enda, eg dey í von og trú; um eilífð eg fæ lenda, í dýrð með þér, Jesú! þig, sem hér leiðst, eg þar mun sjá, á Guðs hástóli' og gjalda, þér gøfgun himnum á.

No. 74.

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

O minn Jesú! øll þín pína, alla sefar hrigð og neyð, huggast eg þá hørmúng þína, hugsa um og beiskann deyð; til lausnar allt því leiðstú mér, lát mig aldrei gleyma þér! þér, sem synda sekt barst mína, saklausann þá létst þig pína.

2. Ef mér flýgur synd í sinni, svikult mín ef freistar hold, þú æ sért mér þá í minni, þar við krossinn stóðst á fold, hæddur, qvalinn, hatadur, huggun vina ørsneyddur, fjøtur synda' eg fæ þá slitið, og fullur viknum til þín litið.

3. Heims ef lyst mig glisleg ginnir, glæpa fram á breiðann veg, gjálífis að glaum eg sinni, gèdhraustur, nei! segi eg;

heims lyst Jesúm hengdi' á tréð; hins réttláta qvaldi geð, burt holds lyst úr brjósti mínu, bjó hún Lausnaranum pínu.

4. Ef mér ógnar ótti' og mæða, eg þá, Jesú! með þér líð, mig þau ekki megna hræða, eg minníst á þitt dauða stríð, þitt mér kénndi þolugt geð, þolinmæði að sigra með; æ eg vil þér eptir feta, ebl mig bæði' að vilja' og géta!

5. Og þó hel á fund minn fari, full-öruggur samt er eg; þú mín vernd og minn Lausnari! máttir gánga sama veg; og þú vegsemd ávannst þér, én fécst stað tilbúið mér, í þíns Föðurs friðar ríki, finnst þar eckért böl né sýki.

6. Jesú! sal' áminntú mína, að minna vegna blóð þitt rann, kross þinn dauði qvöl og pína, qvittun synda' og lausn mér vann; þá skal öll mín æfi-stund, offrud þér, en hels við blund, þig mitt andvarp effta prísa, upp til dýrðar holdið rísa.

No. 75.

Lagið: Upphef eg augun mín.

Grát auga! Guðs Son dó, sem gjörði þó vel allt, hjálp í neyð heimi bjó, heill útbreiddi ávallt; sannleiks kénn-

arinn klár, á krossi deyddur er, vegur er Herrans hár, hann ecki skiljum vér.

2. Jeg fagna, Jesús dó, jeg veit, sú menn feck grætt, ógn daudans eydd burtfló. Adams má gledjast ætt; lífs morgun-rodinn ljós, leyptrar heims ættum hér, vors Guds úthrópar hrós, hans gædska eilíf er.

3. Vonarfull venda mín, vætt tárum augun sér, í himin upp til þín, ó Gud! hvørs mildin er, eilíf og heidur hár, hvad er lífs søknud ró? hvad er heims freistni' og fár? fyrir mig Jesús dó.

No. 76.

Med sínu lagi.

Minnstú, ó madur! á minn deyd, minnstú á mína sáru neyd, minnstú þad eg hefi einn fyrir þig, í daudann géfid sjálfann mig.

2. Þad láttú þér nú vera kénnt, ad þetta hafir þú ei forþént; af elsku hef' eg þér allt þad veitt, en ecki fyrir þitt verkid neitt.

3. Því láttú þad uppvekja þig, ad þú komir fram fyrir mig, med ángri og ydrun hjarta þíns, svo ad þú njótir dauda míns.

4. Ad sál þín verdi' af syndum hrein, og sauruglegri lasta grein, fyrir þann dreira' í dapri pín, sem dundi útaf sárum mín.

5. En hvørju gégnir heimskan sú, ad hugsa fáir um þetta nú? margur er sá madurinn þar, um mína pínu' ei hirdir par.

6. Hvørninn hann kunni helst ad fá, hjálp andar sinnar og leysast frá, hrelling í dauda' og hugar pín, og hegníng' fyrir syndir sín.

7. En fagna' og gledst mín fátæk hjørd, fyrir minn dauda hólpin gjørd, sem hefir allt þitt traust á mér, ad vísu vil eg hjálpa þér.

8. Í mínum dauda er þitt líf, þín hjálp, þitt traust, þín einka hlíf, mín elska sé upphvatníng þér, í dygd og trú ad líkjast mér.

9. Lof og heidur sé, Lausnarinn! þér, líkn fyrir þá, sem veittir mér, fyrir þinn dauda og dreira foss, ó Drottinn! hjálpa øllum oss.

No. 77.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Í þínum dauda, ó Jesú! er mín lífgjøf og huggun trú; dásemdar kraptur dauda þíns, dreifist nú inn til hjarta

míns, uppá það synd og íllskan hver, útaf deyi í brjósti mér.

7. Jesú Orð á Krossinum.

No. 78.

Lagið: Greinir Jesús um græna tréð.

Að Jesú krossi kom og bíð, kristin sál! og því góðfús hlýð, sem Frelsari þinn sagði þar, seinast vegld' til huggunar.

2. Hann fyrst óvinum friðar bað: Faðir! — seigir hann — tilgéf það, villtir á synda vegi hér, vita þeir ei hvað gjøra mér.

3. Fyrir mér bið, Frelsari minn! ef fer eg villt um lærdóm þinn, og aðvaranir ecki fá, aptrað mér lasta vegum frá.

4. Harmþrúnginni, sem móðir mót, mændir augum, við krossins fót, og þinn Jóhannes henni þar, hjálparmann, vin, son, ávísar.

5. Þegar mig undir þinn kross ber, og þrýtur vina stoðin mér, sorg, óvild, neyð, mig hata og hrjá, hjálp, Jesú! send mér aðstoð þá.

6. Strax er ræníngin sínar sá, syndir ydrandi' og vildi ná, farsælum dauda frelsi' og hlíf, fullvissu naut um eilíft líf.
7. Huggun af þínum munni mér, minn Jesú! géf, þá deyja fer; unn mér í tíma að mér sjá, og þér í vegsemd lifa hjá.
8. Þig qvaldi' á sál' og holdi hørð, hørmúng, það fjórda vitnar orð: „hvørs „vegna, minn Guð! minn Guð! þú, mig „hefir yfirgéfið nú?"
9. Þitt hróp og ángist, Herra! hér, huggun og von þá gefur mér, að yfirgéf-ast ei eg skal, um daudans þó eg ráfi dal.
10. "Mig þyrstir," þú vannst hrópa, þó, þér einginn svala-dryck tilbjó, lífs kraptar tóku' að tæmast þér, til þín súrt edik rétt því er.
11. Virladann sárri beiskju mér, bik-ar ef daudinn rétta fer, ó Jesú! stødugt géf mér géð, góðri ró hann afsúpa með.
12. Svalanna mæddann kaleik þér, Kristi! hlýdinn útdrackstu hér, og lýstir hvað ályktað sé, „allt fullkomnað," á krossins tré.
13. O! hjálpráðs géfna huggun þá! héðan af synd og daudi má, ecki skélfa mig aumann mann, eilífann sigur mér það vann.

14. Allrasídasta ord þitt nú, er mín lífs von þá sagdir þú; „Fadir! í þína fel „eg hønd, fram hér lídandi míną ønd“. 15. Géf mér svo læra lifa þér, loks burt í fridi sofni’ eg hér, fullhuga eg í Føđurs hønd, fela svo megi leysta ønd.

No. 79.

Med sínu lagi.

Jesús Kristur á krossi var, qvaldist allur hans líkami sár, med hinni mestu pínu, sjø ord vor Drottinn sagdi þar; haf þau í hjarta þínu.

2. Fyrsta: sýnir hans sinni’ og nád, sinn Fødur krøptuglega bad, um heill óvina sinna: „minn Fadir! fyrirgéf „þeim þad, þeir vita ei hvad þeir vinna.“

3. Annad: merkir hans mildu trú, munadarlausri segir nú; „sjá! þar er „son þinn, qvinna! Jóhannes! módir „þín er sú; henni skalt umsjón inna.“

4. Þridja: hans mikla miskun er, minnast þess jafnan skyldum vér, ræníngja svo réd svara; „án efa skaltú í „dag med mér, í mínu ríki vera.“

5. Fjórda: sýnir þér synda mátt, Son Guds kallar á krossi hátt: „Gud! „því vilt mig forláta? hardlega qvelst „allt holdid mitt, ýfrid mjøg úr máta.“

6. Fimta orð hans skalt festa' í hug, Frelsarinn dýrt að keypti þig, því sagði hann: „sig þyrsta," hann girntist heill mannkynsins mjøg; hold hans sárt nagl-ar nísta.

7. Sjøtta orð kristnum sé innrætt, synduga alla fær það kjætt, hvenær í hug það kjæmi: „uppfyllt er allt," og øll synd bætt, með minni qvøl í heimi.

8. Seinasta': „Þér Faðir! fel eg í „hønd, fram nú líðandi mína ønd." Eg bið þig, minn Lausnara, heilags anda mér huggun send, þá hlýt eg af heimi fara.

9. Ljúfi Jesú! þín lífsins orð, lát mig øll geyma hér á jørð, í trú og hjarta hreinu, en með þér síðan æru' og dýrð, øðlast í ríki þínu.

No. 80.

Lagið: Skapari stjarna Herra hreinn!

O Jesú! séu orðin þín, andláts síðasta huggun mín, sál minni verði sælan vís, með sjálfum þér í Paradís!

8. Jesú Uppriſa.

No. 81.

Lagid: Gled Þig Guds Sonar brúd.

O! hjálpráð! uppreis hér, ſá allt líf hafdi' í ſér; uppris glød, ønd mín! líka, athuga dáſemd ſlíka! ei gátu heljar hørdu, haldid bønd Drottni' í jørdu.

2. Hann uppreis, heyrid Þér, hann, ſem offóktud hér! hann Þér høtudud, leiddud, harmqvæli yfir, deyddud, nú daudans allt ofbeldi, undir hans liggur veldi.

3. Hann uppreis! heyri nú, hvørra veik reyniſt trú! undir hans kroſsi eigi, efaſemd nein ſvo beygi; uppreis af ædſt=um krapti, ydur lífs von Því ſkapti.

4. Ei hrædiſt eg nú Þinn, ó daudi! brodd, Því vinn; nær ſem Þú kallar, kém eg, hjá Kriſti ſtadar nem eg; eg lít gégn=um grof ſvarta, gledi=ljós himins bjarta.

5. Viſsu lífs eilífs ljer, Lauſnarans ſigur mér, megnar ei mig ad fæla, myrk=ur grafar né kjæla; um jørd all=lítid géf eg, í Jesú lífs von hef' eg.

6. Jesús upprisinn er, alføgnud þetta ljer, frelsis Foríngja halda, fèck ei band daudans kalda; hann uppreis, upp skal rísa, ønd mín og nafn hans prísa!

No. 82.

Lagid: O Fadir himneski' og eilífi Gud!

Lof sýng eg Drottni, sem lífid gaf mér, lofgjørdin honum og þacklætid ber, Jesús af grøfinni frægur út fer, Frelsari minn veit eg lífs er.

2. Unun, von, huggun, þar øll byggist á, á Drottins hásæti ríkjandi' er sá, sem leysti mannkynid syndunum frá, sídar til hans koma jeg má.

3. Mína úr jørdinni mold reisir hann, mig nýu lífi sem gæda þá kann, medur þeim útvøldu mér sætis ann, minn Jesús þá eg fer hédan.

4. Grafar bed mitt lít eg gladur því á, Gudi fel tímann nær leysi hér frá; eg fæ mér himininn opnadann sjá, og vil sem fyrst heim til Guds ná.

No. 83.

Lagid: Túnga mín af hjarta hljódi.

Sá krossfesti Kristur lifir! kristinn engann skal því mann, daudans falla ótti yfir, enginn grøf hann skelfa

kann, þeim sem liiinn, þreir, uppbiiin, þæg er sæng ad hvílist hann.

2. Ertú, Jesú! æ lifandi, eg á deyd því sigur vinn, lífs von mín æ stødug standi, studd vid lífsins máttinn þinn, høfud lifir limum yfir, lífs þeim kraptinn géfur sinn.

3. Hold er eg, mitt hold skammvinna, hlýtur verda dupti ad, þegar stundir lífsins linna, til lífs þó Jesús vekur þad, sín tilfærir, sæld mig nærir, sínum upp í dýrdar stad.

4. Hér opt þjáir holds kránkleiki, heilsuna sídar allir fá, í jørd endar jardnesk veiki, jørd andlegur rís eg frá, ókreinkjandi' í ædra standi, edli mitt skal verda þá.

5. Veit hjálp, Jesú! veiki minni, von ad gledjast þessa vid, lifnadinn géf laga kynni, læri' og stundi helgann sid; sofna' eg gladur, sæll vaknadur, senn hjá þinni hægri hlid.

No. 84.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

O Jesú, Guds eingétinn Son! álít þú vorn loffaung og bón, hátt vert prísadur, Herra! þú, hvørr ed dóst, en þó lifir nú! unn oss um glada eilífd fá, æru,

sæld, dýrd og vegsemd þá, hvørja þú bjóst oss himnum á.

No. 85.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

O Jesú! hel þú yfirvannst, ei daudans bønd þér haldid fá, med sigri oss þú frelsi fannst, frid og líf eilíft Gudi hja.

2. Herra upprisni! hjálp veit oss, hug svo ei bindum jørdu vid, en súsir stundum ædra hnoss, eignast í himna sælu frid.

3. Gefdu oss nád ad þóknast þér, þann sem ad skeikar styd þú fót, sjálfur stríd med oss, svo ad vér, sigrandi gaungum dauda mót.

No. 86.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Fram af dymmum fylsnum nætur, føgur þegar sólin skín, haudrid gledi hljóma lætur, hrædslan myrkra gjørvøll dvín; grøf svo Jesús genginn af, gledi-ljósid bjart oss gaf; vegsemd, prís og eilíf æra, upprisnum sé Jesú kjæra!

2. Þøck sé mikli þér sigrari! þú fángelsid grafar brautst, minnar hverfur mædu' andvari, mitt skal á þér øruggt traust; ef eg vona' ad eins á þig, enginn hlutur skélfir mig; af deyd Jesús

uppreis blídur, eilíft lífid mér frambýdur.

3. Víki' eg ei af vegi dygda, volædi þó ami mér, og sjúkdómur abli hrigda, en mótlæti kremja fer, øfund, hatur ef mig hrjá, adstod vina hverfur frá, vininn Jesúm á eg eina, øruggur hans trygd fæ reyna.

4. Engin daudans ógn mig hrekur, eg hann fús og gladur finn; mitt dupt Jesús minn uppvekur, mér líf géfur annad sinn; í grøf skil eg eptir mind, eymdar, vott um neyd og synd, brodd sá daudans brotid hefir, betra líf mér sídan géfur.

5. Hættur engar hér á jørdu, hrædslu skotid inn mér fá, bondin synda heljar hørdu, hrøckva, sæll eg lifi þá; ó Jesú upprisni minn! eg sje frelsis kraptinn þinn, eg medkénni elsku þína, ;ad þér taktu sálu mína.

No. 87.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Lífs bodunar dag Gud nú géfur, gledjist kristnir menn Drottni í, af grøf Jesús útgengid hefir, ecki gat daudinn hamlad því, ei skildi liggja' í henni hann, hann uppreis, frægsta sigur vann.

2. Viljugur synda vorra byrdi, vor Jesús bar, dó krossi á, viss lífs upprisa oss ad yrdi, uppreis hann fyrstur dauda frá; ydrandi huggist andi hér, eptir daudann líf fáum vér.

3. O gódi Fadir! géf þinn andi, gjøri sér bústad hjá oss nú, ad hvørr á dygda stigum standi, styrki, von ebli' og sanna trú, svo egum víst á himnum hnoss, heilla, sem Jesús ávann oss.

No. 88.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Jesús lifir, eg einninn med, ei skal daudinn mitt sturla géd; hann lifir, eins mun aptur mig, uppvekja maktin guddómlig, og forklárun skrýda skjærri þá; skal þad sú von eg byggi' uppá.

2. Jesús lifir, jardríkid hér, jeg veit ad honum gésid er; hans líking eg og einninn næ, um eilífd ríkja og lífa fæ; Gud efnir þad hann oss nam tjá; þad er sú von eg byggi' uppá.

3. Jesús lifir, hvørr efast fer, æru Guds stóra nidrun tér, nád sinni lofad hefir hann, hvørjum, er synda ydrast vann; um eilífd skúfar engum frá; þad er sú von eg byggi' uppá.

4. Jesús lifir, til luckn mér, lífið mitt allt því honum ber; eg vil með hreinum hjartans sið, holds lystir mínar stríða við; þeim veiku krapta vill hann ljá; von sú er það eg byggi' uppá.

5. Jesús lifir, það víst eg veit, við hann mig skilur ecki neitt, vellyst, armæða, veröld flá, véla skal mig ei honum frá, hans aðstoð þar til eg mun fá, er það sú von eg treysti' uppá.

6. Jesús lifir, því orðinn er, inngángur lífsins dauðinn mér; ó hvílíkt traust, þá helið slær, hér af mín sála tekið fær! örugg í trúnni innir þá; ó! minn Jesú! þig treysti' eg á.

No. 89.

Lagið: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Jesús uppreis, önd mín fagna, ódauðleika vísu þíns; samsýng englum, sýng, ei þagna, sigur-hrós Lausnara þíns; fyrir hans líf eg eflaust á, upp að rísa' og vænta má, um eilífð gæða' er aldrei þrjóta, ódauðlegur fá að njóta.

2. Jesús uppreis, gleði gnóttir, Guðs Sonar líf færir mér; heljar burtu hverfur ótti, hans með dauða' eg leystur er; sjá Dómarinn sannar það, sem sagði: allt er fullkomnað! þessa vísu þar um géfur, það af dauða risið hefir.

3. Jesús uppreis; vottud vissa, ad var frá Gudi frædi hans, ad heimur skyldi' ei hana missa, hann dó vottur sannleikans, ótal guddóms undrum þann, í lífinu styrkti hann; loks Gud vorn Frædara vekur, vafa allann burt svo tekur.

4. Jesús uppreis, eg má treysta, ordum hans í lífi' og deyd, þetta skal minn huga hreysta, í hörmúng, skorti, sorg og neyd; já, þó breiskur hrasi' eg hér, hann er líf og uppreisn mér, í trú hann hvörr ad sér vefur, eins þó deyi, lífid hefir.

5. Jesús uppreis, erfd ad taka, og öllum nöfnum hærra nafn; huggun sú skal hjá mér vaka, hrelldum sárt vid rauna safn, med honum ef eg ljúfur líd, líka' hans ríkis erfdar bíd; eptir kross Gud krýndi Soninn, krossberenda' er sama vonin.

6. Jesús uppreis, eg vil strída, og trúr hlaupid hreyta mitt, lær þú Drottni, hold mitt! hlýda, hann uppvekur duptid þitt, önd og líkham' hreinsa hér, helgudum Jesús, farsæld þér, holds og andar hefir fundid, hann þá reis af grafar blundi.

7. Jesús uppreis, Jesús lifir, Jesú líf er lífid mitt, sigur hans lífs óvin

yfir, ønd mín! sigur-hrós er þitt; í dauda sál' mín djørf fær sagt: daudi! grøf! hvar er þín makt? undan henni er eg hrifinn; eg veit Frelsari minn lifir.

No. 90.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Upprisinn er nú Kristur, af øllum qvølum leystur, af því gledjumst nú allir vér, Jesús vor hjálp og huggun er, honum prís ber!

2. Frá daudum nema' hann færi, fánýt vor trúa væri; Drottinn vor Jesús daudann vann, dýrkum og lofum því allir hann; hátt prísum hann!

No. 91.

Med sínu lagi.

Kristur reis upp frá daudum, leysti hann allann heiminn af naudum, því skulum vér allir gladir vera, lofa og dýrka vorn Lausnara, Hallelúja!



9. Jesú Uppstigning.

No. 92.

Med sínu lagi.

Í dag þá Hátíd høldum vér, til himna sté vor Herra; eilífi Gud! vér þack-

um þér, þig bidjum: virdstu' ad vera, vor aumra manna verndin blíd! veraldar qvøl er mørg og stríd, hjálp oss hana ad bera. Hallelúja! Hallelúja!

2. Lof sé Gudi! vor lausn er gjørd; leid til farsældar búid, hefir oss Jesús, hér frá jørd, til himna sídan snúid. Hvørr, sem trúir, fær føgnud þann, fyrir þad sig tilbúa kann, hold í grøf hvíla lúid. Hallelúja! Hallelúja!

3. Þeir leita ecki Lausnarans, sem liggja' í girndum synda, því lukt er himnaríki hans, holdi og blódi blinda. Trúin á Gud sé sønn og hrein, svo mun lífid í hvørri grein, til hans á himna stunda. Hallelúja! Hallelúja!

4. Guds børn hér jafnan búa sig, burtu til himna ferda; hold sins girndum og heim sins sid, heilaglega sér forda; med trú og ást sjá upp í hæd, en Gud ofan med sinni nád, fram til þess fundir verda. Hallelúja! Hallelúja!

5. Vid tignar degi þá tøkum fyrst, til sín lætur Gud oss koma, samlíka gjørir sjálfum Krist', í sælu dýrd og ljóma; þá hljótum føgnud, frid og hlíf, fulla sælu og eilíft líf, Gud géfi oss þann sóma! Hallelúja! Hallelúja!

No. 93.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Heidri Guds helgi skarinn, Herrann Jesúm, þeim veldid ber. Hann fyrst til himna'er farinn, hjálpin jardar fullkomnud er, vegsemdar ríki rædur, rétt trúud Guds børnin, sem eru'hans samlagsbrædur, sjálfur þar leidir inn; hans ord oss veginn vísa, vor stjórnari hann er, þá miskun þeckja' og prísa, þeim endurleystu ber.

2. Þótt á lífs umferd megum, eymda mørg reyna hretvidrin, samt vér í upphæd egum, inngaungu von í himininn; ofþjóda skal mér ecki, andstreymi nockurt hér, í trúnni því eg þecki, þad Drottins barn eg er; þessa lífs møg stutt mæda, metast sem eckért skal, mót unadsemd upphæda, í dýrdarinnar sal.

3. Heidri því Guds herskarinn, heims Frelsara hvørs valdid er! hann er til himins farinn, hann nád gjørvallri jørdu tjer; kné bædi' og hjørtu hnegid, fyrir honum, er tilbjó, ydur þá víst, sem egid, í himinsælda ró; ó þann fagnadar fundinn, er Frelsarann náum sjá! sú vildi' eg sælustundin, senn kjæmi, Amen, já!

No. 94.

Lagið; Í dag eitt blessað barnið er.

Allt er fullkomnað! af því vor, á himna' er Drottinn farinn; í gledi-saung tók undir stór, engla gladur her-skarinn; syng og með heim, mín sæla önd; sá situr Guðs við hægri hönd, eilífur helgur Herra! öll veröld hann er undirlögð, æra sé Kristi jafnan sögð, og dýrð, er ei má þverra.

(Seinasta versið af No. 56. bls. 64.)

(Með gledi-raust og helgum hljóm).

No. 95.

Lagið: Uppá fjallið Jesús vendi.

Jesús burt frá jörðu vendi, jafnskjótt upp til himna fór, hjá Guðs settist hægri hendi, hafinn yfir Engla kór, oss sinn helga Anda sendi, ofan af hæðum Drottinn stór.

2. Fyrir Drottni fall því niður, frelst af nauðum, Adams kyn! syng þeim dýrð oss sátta biður, sé það lof ei yfirskin, oss er, bræður! fenginn friður, Föður egum Guð og vin.

No. 96.

Lagið: Af Föðurs hjarta barn er borið.

Eldri menn og yngri lofið, ætíð Guð með hug' og raust! von inngaungu'

í himin hafid, hólpnir, qvittir efalaust, vid eymd stærsta, eigniſt hærsta, dýrd og nád, því Gudi sé, lof, dýrd, heidur ad eilífu!

2. O! ad vér þá elsku þecktum, óverdskuldad Gud osſ gaf, hans svo bod og vilja vøktum, vorum syndum látum af, í lífi' og dauda, Drottni hlýda, hann hjálpi osſ og honum sé, hærst lof heidur ad eilífu!



10. Jésú Stjórn sinnar Kirkju.

No. 97.

Med sínu lagi.

Ovinnanleg borg er vor Gud, osſ hann beſt verndad gétur; hann gaf osſ styrk í hvørri naud, hættunum takmørk setur; íll girnd, óvinur vor, eblir í gégn osſ þor, hennar eru' vél og vøld, víst hættuleg, margføld, hún Guds veg gánga letur.

2. Vor eginn máttur veikur er, vor þróttur strax er farinn, einn osſ í þrautum adstod tér, af Gudi þar til kjørinn; ef spyr þú hans heiti ad: Herrann Jésús er

þad: oss frelsad hefir hann, hvørr má vid jafnast hann? sá er jafnan sigrarinn.

3. Illþýdis blinda ædi hér, oss þó hann vilji hrella, vér óttumst ei, vor Jesús er, vort traust og hjálpar hella; hann dramb og heimsins makt, hefir ad velli lagt; hvørr, sem finnst honum trúr, háskasemd leysist úr, þann má heims flærd ei fella.

4. Børn, huggun Jesú heilagt ord, heims er gégn villu-snørum, ofbeldi hrædumst ei né mord, allir hugstyrkir svørum: þó missa verdum vér, í verøld hvad kjærast er, audnu, líf, allt vort hér, ávinníng daudinn lér, til Guds í fullsæld førum.

5. Miskunar Fadirinn, mildi Gud! mest sé hér dýrd um heiminn! svo þú oss dýrsta sýndir nád, Son þinn er til vor kominn, er sínu ordi med, oss veitti rósamt géd, og veg þinn vita lét, víst oss á himnum hét, heill sú haldist oss. Amen!

No. 98.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Elífur Gud gaf Soninn sinn, svo hann vort frelsi væri; hans nafn er stórt því heidurinn, honum aldirnar færi, hylli þann Koníng himin og

jørd, hlýdni sýni og þackargjørd, lífs á þeim hvad helzt sig hrærir.

2. Undir hans stjórn, hvørr óttast kann, alls ríkis síns hann gjætir, þó heims øll voldin herji' á hann, med hreckjum og dramblæti; hans bygging traust á bjargi er, burt-flúnum því ó-vina her, forsmán þúng og fjørtjón mætir.

3. Nádar bodskapur og fridar fregn, færist um jørd gjørvalla; hjørtu mann-anna góð og gegn, gædsku hans því á-kalla; finna og reyna fáum vér, Frelsari vor ad Jesús er; prísum hann um eilífd alla!

4. Honum, sem yfir himni er, Herra í dýrd ríkjandi, allt hvad lífs hefir anda' í sér, eilífa lofgjørd vandi; látum hug, mál og líf vort hér, lofa hann, sem svo mikill er, til hans vor trú stødug standi!

No. 99.

Lagid: Heidrum vér Gud af hyga' og sál'.

Eilífri lofgjørd offrum vér, ó Drottinn Jesú Kristur! þér, ástfús til vor komst ofan þú, í vegsemdinni ríkir nú; þinna frelsíngja athvarf er, ætíd stødugt hjá sjálfum þér, hvad helzt mótdrægt ad høndum ber.

2. Undir þitt veldi audmjúklig, øll skèpna, Jesú! beygir sig; heims vøldin øll þó hverfi' á braut, Herra þitt ríki ei enda hlaut; byggt á sannleika eitt þad er, ó-hultir skulum hlýdnast þèr, og treysta hvørju fram sem fer.

3. Kunnur er þèr veikleiki vor, vor minnstu því, svo eckert spor, heims flærd-ir oss þèr hreki frá; haf oss í miskun gætur á, styrk vora trú, þinn fær oss frid, framleid og gef vid pína hljd, ei-lífa sælu og andargrid!

No. 100.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

O Drottinn Jesú! útbreid þú, á medal vor þitt ríki, efi villur og ódygd nú, vid ords þíns birtu víki! vitska, trygd, elska innilig, unun og fridinn næri, uns sjáum ríkja'um eilífd þig; øll verøld lof þèr færi, Frelsarinn, Kristur kjæri!

No. 101.

Lagid: Hvørr sem ad reisir hæga bygd.

Brodd daudans óttast ecki ber, ei sigur grafarinnar; rád Guds af Jesú uppfyllt er, og lífs von trúar minnar. Frelsaranum hvørr fylgja vann, far-sældar leid æ gengur hann, ødlast heill andar sinnar.

2. Mikill, ó Jesú minn! ert þú, mikill ríkir á hædum; útbreidist sannleiks ord þitt nú, allt krýnir verk þitt gjædum; þú leidir, styrkir, ladar ad þér, lýd þann, sem dygda skartid ber, og lof þínum færir frædum.

3. Mikill, ó Jesú minn! ert þú, mitt líf þá hníg eg daudur, andlát ei framar óttast nú, eg skil gladur vid haudur; í gégnum daudans dal eg fer, Drottinn! um eilífd sæll hjá þér, lífs götu' eg'geng ótraudur.

4. Hjá þér um aldir, ó Jesu! ønd minni frid þú géfur, himneskrar sælu henni þú, hnoss eilíft búid hefir. Kalla mig heim nær þóknast þér, þann géf vegsemdar skrúda mér, útvalda sem umvefur.

No. 102.

Lagid: Skaparinn stjarna Herra hreinn!

Jesú þín kristni kýs þig nú, Kóngur hennar einn heitir þú, stjórn þín henni svo haldi vid, ad himneskum nái dýrdar frid!

11. Guds Andi og Orð.

No. 103.

Lagið: Gjörvoll kristnin skal gledjast nú.

Hvør má í ríki Herrans naud, hjá vorum Fødur granda, svo framt trúr í því, sem hann baud, sál vor og hjørtu standa? svo stór hans fødur-alúd er, ordsins ljós tendrad fyrir oss ber; vér leidumst af hans Anda.

2. O Gud! vér þøckum ordsins gjøf, oss þad um sannleik frædi; veit, ad þad allt ad vorri grøf, virdum, sem himnesk gjædi. Ebl þú hjá oss þad andarraust, óskélfdur hvørr og hræsnislaust, þess krapt medkénna nædi.

3. Vér ef frá dygda víkjum síd, en veljum íllsku ljóta, þitt heilagt ord oss varar vid, og vekur til yfirbóta. Nær þúngbær oss þín hirtir hønd, huggun ordsins þá styrkir ønd, trú, von og traust ei þrjóta.

4. Lát, Gud! þitt voldugt vísdómsmál, vort breiska styrkja sinni, svo vafatrú og villan hál, vidnám þar aldrei finni; Andi þinn veiti oss øblugt géd, ør-

uggum fæti gaungum med, á sannleiks þjódbraut þinni.

5. Géfi þad miskun Guds og náð, gjørvøll uns tíd er samin, ad vid hans ords og Anda rád, øll kristin hjord sé tamin, þá egum himna vissa víst, veit oss þad Gud! fyrir Jesúm Krist! heyr og bænheyr oss! Amen!

No. 104.

Med sínu lagi.

Lofi Gud í hans helgidóm, hans kristnir menn á jørdu, segi lof, þøck, med sínum róm, svo ord hans vídfræg yrdu; þau um lønd øll, ord hljómi snjøll, hans makt og heidri lýsi, hátign vors Guds þeir prísi.

2. Ad hjartans Son sinn Herrann Krist, hefir fyrir oss géfid, þar af fengum vér Fødurs ást, fyrir hans dauda lífid; samvitskan hrein, vid synda mein, sig af Guds elsku gledur, Abba, ó Fadir! bidur.

3. Bodad er nú hans blessad ord, berlega øllum mønnum; frid og huggun þad færdi jørd, frjófgadi dydgum sønnum; hvad andad fær, Guds gáfur þær, gøfgi, þacki mest leingi, og Hallelúja syngi!

4. Hátt lofið Gud á himni' og jørd, hans náð og gædsku játið, hér sem hefir sín heiløg orð, hljóma fyrir oss látið; veri þau oss, á vegum ljós, vor hlífð í freistni' og voda, og huggun helg í dauda.

No. 105.

Lagið: Adams barn! synd þín svo var stór.

Drottinn! send oss nú Anda þinn, ást og náð í vor hjørtu inn, svo þínum sannleik trúum; géf oss þann skilníng hjarta og hug, heiløg orð þín að girnumst mjøg, af hjarta til þín oss snúum, ó Gud vor Fadir! géf þá náð, gjørdir, ræda og allt vort ráð, verdi til lofs þér einum, alla hindrun lát hverfa frá, hvad ebla kann oss lát nú fá, að gánga á vegi þínum.

2. Drottinn! í tíma vek oss vel, ei vitum vér hvad laung er dvøl, nær linna lífsins stundir; kénn oss þinn ótta, elsku' og trú, anda þinn lát oss fræda nú, svo jafnan høtum syndir; raungum lærdómi' oss vara vid, veraldar flærd og ljótum sid, að ei kunni oss blinda, sjálfur oss miskun sendtu hér, að sálar føgnud erfum vér, og styrk oss allt til enda.

No. 106.

Lagid: Nú bidjum vér heilagann Anda.

Þitt ord og Andi, ó Gud! veit nú, ad oss med réttri saman-tengi trú; kristid høfum heiti, helga Krists lærdóma, í hreinum hann vardveiti, hjá oss jafnan blóma. Herra! heyr þá bón!

2. O! vísdóms andi! veit oss þad skyn, ad øll sé heill ad ega Jesúm vin; hans ad bodum hlýdum, hans í fótspor fetum, svo hreppt med helgum lýdum, himna føgnud getum. Herra! heyr þá bón!

3. O! Andi fridar! órøskud veit, vor brædra einíng verdi hvørn um reit, svo í sæld og voda, samhuga framførum, hvørr annann adstoda, í øllum lífsins kjørum. Herra! heyr þá bón!

4. O! Guddóms kraptur! uppfyll vort ged, á dauda-stundu, hærstu hugg-un med; ad vér engu virdum, allann heimsins blóma, um eilífdar hirdum, ad eins dýrd og ljóma. Herra! heyr þá bón!

No. 107.

Lagid: Gud miskuni nú øllum oss.

Oss sýna, Jesú! ord þín blíd, allann þinn kjærleik heita; þinn Anda lát um æfi-tíd, oss sálar føgnud veita!

þetta hin sanna unan er, oss þínum kristnu mønnum, unn hennar leitum ætíð hér, á dygða vegi sønnum, að hjá þér umbun kønnum!

No. 108.

Lagið: Heiður sé Guði himnum á.

Lofgjørð sé þér, Guð gæðsku hár! sem gløggt þekkir vora veiki, einn er þinn vísdóms Andi klár, er ljós í myrkrum kveikir, vorum anda þú veitir dug, vísdóms leiðir og dygða veg, að oss fótur ekki skeiki.

2. Frí og laus øllum ótta frá, áfram lífs-veg hvørr keppir, myrkrið er villu valda má, vér øruggt stríðum heppnir; þinn Andi, Jesú! æ og nú, oss þar um géfur vissa trú, að sannkristinn sælu hreppir.

No. 109.

Með sínu lagi.

Guð miskuni nú øllum oss, og géfi blessun sína, og láti sinna orða ljós, til eilífs lífs oss skína, svo vilja hans og verkin øll, í verøld þekkja kynnum, og Jesú Kristí krøptug heill, kunnug sé øllum mønnum, að gjarnan hlýði honum.

2. Þér, Gudi! lof og þackargjørd, þinn lýdur jafnan játi, og fagni sérhvørt fólk á jørd, fagrann saung heyra láti, ad þú Dómari ert á jord, íllsku lídur því eigi; verndar og leidir oss þitt ord; allt fólk styrkir svo megi, gánga á réttum vegi.

3. Þacki þér, Gud! og lofi þig, þitt fólk lotníngu medur; ad dygdum mannkyn audgi sig, ord þitt oss frædir, gledur. Gud Fadir, Son og Andi hreinn, oss blessi alla saman, vegsami hann og óttist einn, allt mannkynid um heiminn; segjum af hjarta: Amen!

No. 110.

Med sínu lagi.

Anda þinn, Gud! mér géf þú víst, grátandi eg þess beidi; ad villi mig, hid vonda síst, veg minn allann þú greidir; medan eg lifi hér, og ljær þú tímann mér, lát mig vel læra' ad deya!

12. Fullsæla eptir Daudann.

No. 111.

Lagid: Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Sídasti dagur máské minn, mér sé kominn allnærri; ótta þó hjá mér eg ei finn, er Drottins nádin stærri, er lætur stríd mitt enda fá, og mér kórónu himnum á, af gædsku gefur skjærri.

2. Arftøku sælu' á ædra stad, útvegad Jesús hefir; elska vil eg hann æ fyrir þad, í deyd hann frid mér gefur; í grøf eg hvíla óttast síst, úr henni því minn Drottinn víst, mig til himins upphefur.

3. Haldi því grøfin medan má, mínu holdi þúngbæra, ønd mín lyptir sér upp þar frá, áhlaup daudans kann næra, ydrunarlausum ótta hér, ávarp hans gledilegt er mér, mig til Guds mun hann færa.

4. Frá heimsins styrjøld, hættu' og neyd, til himins sál mín leitar, í hjálparvon eg hleyp mitt skeid, med hópum Engla sveitar, samhljóda háa syng lofgjørd, Syni Guds birtum hér á jørd, sem heill mér hét ad veita.

5. Frá himninum mig féck ásjed, Fadir med elsku heita, barna-rétt Syni sínum med, af sannri nád réd veita; þegar stríd mitt á enda er, í sigur-laun hann gefur mér, hnoss þad, eg hér ad leita.

6. Réttlátra hold sád segjast má, sett í mold grafarinnar! Gud þad deginum efsta á, med ordi maktar sinnar, lífgar, krapt sama þecki' eg þar, og þá verøld fyrst skøpud var, í undrum upprisunnar.

7. Gud! eg legg hønd á munninn minn, en mikla stjórnun þína; veit mér ad skilja vilja þinn! vil eg þér hlýdni sýna; eg býst øruggur burt frá heim, bíd gladur eptir dauda þeim, sem endar ánaud mína.

8. Nær eg, ó Gud! þig hefi' mér hjá, hef' eg nóg eptirlæti; dauda og grafar deyfir þrá, dýrd, er eg sídar mæti; andláts nálægd mér ógnar síst, í lofsaung harma-raustin snýst, vid himna Guds hásæti.

No. 112.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál'.

O Gud! lífs-tídin ódum þver, er til betrunar gafstú mér; hvad margra daga hef' eg tøf, hér, þángad til eg legst

í grøf? sælann og hólpinn segi' eg þann, sem náð hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ei hrædir hann.

2. Angrudu hjarta eg fæ med, opt minna vina legstad sjed, þá hugsun samt eg huggast vid: hér blundid, vinir! sætt í frid; sælann og hólpinn segi' eg þann, sem náð hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ei hrædir hann.

3. Vid þessi leidi samt eg sje, ad sæmdir, metord, lán og fé, er dupt einhvert, því æsku' eg sá, ellinni visna líkt sem strá; sælann og hólpinn segi' eg þann, sem náð hjá þér, minn Drottinn! fann, daudans nálægd ei hrædir hann.

4. Veiti mér náð þín væg og blíd, víslega' ad brúka mína tíd, til lofs þá jafnan lifi' eg þér, líka fulltreysti', er deya fer, og reyni sjálfur sannleik þann: ad sæll er hvørr, sem náð Guds fann, daudans nálægd ei hrædir hann.

5. O Jesú! fyrir aumann mig, í daudann gafstú sjálfann þig, uppreist og uppsteist, af því mér, er búin vist í dýrd hjá þér; þín vegna náð og frid eg fann, fagnandi því eg gánga kann, mót dauda, eg ei hrædist hann.

No. 113.

Lagid: A Gud alleina.

Eilíf ánægja! eg þér senn fagna má, eg framgeng fræga, fullkomnun loks ad fá, krapt og gnótt gæda, gefur eilífdin mér, hérvistar mæda, heiti æsk-unnar ber, en lífid upphæda, aldur fullordins er.

2. Þú gánginn greidir, Gud minn! og kénnir mér; mig ladar, leidir, til lífs eilífs hjá þér; bak vid dymmt dauda, dags myrkur sje eg því, nýtt ljós, sem nauda, nemur burt gjørvøll ský, og mér trú ótrauda, tendrar hjartanu í.

3. Hátt lífs ord hljóma, heyri' eg rødd Jesú hér, von vid þá róma, vid-réttist glød í mér; hvad kann mig hryggja? heyri' eg Guds Sonar raust, ei vil þá yggja, en alla von og traust, eg hans á skal byggja, ordunum qvída-laust.

4. Sál mín og sinni, sér hradar nú og flýr, í hærst heimkynni, hvar eilíf gledi býr, sú bygd Guds blída, brosir þegar vid mér, þar sýng eg sídar, sam-saung med engla her; til þess fagnad-ar frída, Fadir! mig tilreid hér!

No. 114.

Lagid: Gædsturskasti grædari minn.

Hvad sæll er eg nær himnum á, helg- um Guds Englum ásamt má, lof og dýrd Gudi gjalda, og mæla: Jesús mér allt var, mín vernd í hrapi veraldar, mín gledi' um aldir alda, hann er, heill mér! þeirrar stundar, fagna' eg fundi, ad fæ þar | prísa, nafn Jesú blessad og lausn hans lýsa.

No. 115.

Lagid: Jesús Kristur ad Jórdan kom.

Lífsins Herra eg þacka þér, þú eilífd mér tilreidir, og ad þíns Sonar ordid mér, útvegar frid og leidir, ljós inn í myrkri; líf í deyd, líkn í sút, ró í pínum, finn eg hjá Jesú, flýr því neyd, flýr burt úr þánka mínum, ótti med efa sínum.

2. Lof sé þér manna leidtoginn! lof sé þér dýrd og æra, fyrir ordid bædi' og Anda þinn, æ láttu brjóst mitt næra, þá sönnu huggun, þá eg frór, þeinki á eilífd mína, uns þú von, sem er viss og stór, vyrdist sjálfur ad krýna, nær eg dýrd nálgast þína.

No. 116.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Skapari mildi minn, minn Drottinn kjæri! til lífs mig leiddir inn, lof þér eg færiz á enda lífs, eg skal þér prís frammæla; um dauða dalinn hér, djarft geng, því ertú mér, mitt ljós, mín sæla.

2. Hví skal gröf hræða mig, og heljar kífid! Jesús gaf sjálfann sig, svo hefd' eg lífid; sjá! hann uppreis, þá sigurvinning vísa, fæ eg og feril hann, feta, því eins og hann, eg skal upprísa.

3. Loks þegar hef' eg hér, hlaupid trúr endad, til betra lífs fram eg fer, fæ sæll ad lenda, í fögnud, dýrd; fyrir hástóli þínum, og sýng; Gud sanni! þér, sé prís, eg leystur er, af øllum pínum.

No. 117.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Gud minn! eg þacka þér, þú af nád hefir, eilíft líf ætlad mér, engin því vefur, efasemd ønd, ei skal mig grøfin hræda, armæda lífs er leid, liggur mitt æfi-skeid, hédan til hæda.

2. Hvørt munu vegsemd, vøld, veita lán stærra, heims audur, heill margføld? hnoss er mér kjærra, gledi eilíft,

Gud! þig sjá og útvalda, það sýndir sjálfur mér, sú von fyllist hjá þér, um aldir alda!

3. Engin heims eymd mig hér, í vøl ní leidir, eg veit hvad mætir mér, minn veg framgreidir, í himna dýrd; hvad er, það má hér líða? Gud upp í gledi stad, gjørvallt umbunar það; ei skal eg qvíða.

No. 118.

Lagið: Um daudann géf þú, Drottinn! mér.

Þú gafst oss, Fadir gódi! hér, þá gledivon að finna, að gégnum deyd og grafir vér, gaungum til dýrðar þinnar; sú von í hvørri sorg og neyd, og sídast oss í vorum deyd, lífgar, þá dagar linna.

No. 119.

Lagið; Heidur og háleit æra.

O Jesú! von míns anda, upplyptir sér til þín, til kraptarins hægri handar, hjá þér er unan mín, og vonin á þér einum, en æ mín líkhams bønd, þvínga mig þúngum meinum, því styrk þú mína ønd, nær eg vil þenkja' um þig, minn þróttur veikann sig, vottar og vélar mig.

2. Hvað sælar þóktu þjódir, þig litu hér á jørd? hvad sælir hjarta-gódir,

heyrdu þitt lífsins ord, það ord, sem qvittun kjæra, fyni syndugu vann, og himna fridinn færa, frelsti heim gjørvallann, en von oss øllum ljer, um sælu-vist hjá þér, þegar hérvistin þver.

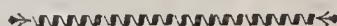
3. Eg sje þig ei né heyri, upphafdi Jesú minn! madur af moldar leiri, ei megna nú um sinn, annad enn undrun mína, auglýsa hrærdur, þér, og prísa elsku þína, ofdauft þó lof mitt er, á medan enn eg bý, adsetri daudans í, all-litlu orka því.

4. Eitthvørt sinn holdsins hnígur, hreisi, en sálin mín, í betra líf uppstígur, úr grøfum raustin þín, kalla mun fólk þitt frelsta, føgnudur géfst þá mér; lífs eilífs hnossid helzta, á hæd sameinast þér; þú ert sá arf oss bjó, ósýnilegur þó, ert hér í heims óró.

5. Eitthvørt sinn aptur kémur, í dýrd ad krýna þú, hvørn þann, sem hér sig temur, á hlýdni, dygd og trú, mín augu, mig þann leysti, munu forklárud sjá, á hvørn eg ádur treysti, ó von og gledi þá! ó þá dýrd, er eg finn! ó þá sæld, Jesú minn! um eilífd er eg þinn!



II. Bænar Sálmar.



1. Sannur Kristinndómur.

No. 120.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Sælir eru þeir allir nú, án flecks lifa í réttri trú, Guds eptir bodum gánga; vel er þeim, sem hans vitnisburd, viljugir geyma hér á jörd, af hug þar eptir lángar; því hvörjir gjarnan Guds á veg, gánga jafnan, þeir varast mjög, misgjörd og synd margfalda. Herra! sem almáttugur ert, öllum hefir þú bodid bert, heilög ord þín ad halda!

2. O Gud! veit mér ad ordid þitt, alvarlegana lífid mitt, af hjarta haldid gæti; nær sem eg blessud bodord þín, berlega set fyrir augun mín, ógn og smán engri mæti; af öllum hug' eg þacka þér, þú hefir kennt og sýndir mér, dýrann rétt dóma þinna; þín heilög bod eg halda vil, Herra! medan eg lifi til, lát mig þitt fylgi finna.

3. Hvorninn veg æfi úngur mann, óstraffanlega gánga kann? ef sér vid ord þín heldur. Eg leita þín af heilum hug, hjálp, svo med engu verdi eg, frá þinni kénníng felldur. Í hjarta mínu hefi' eg fest, heiløg ord þín, svo varist mest, móti þér grand ad gjøri. Lofadur sértú, sanni Gud! sannleikann þinn og heiløg bod, géf þú eg gjarnan læri!

4. Med vørum mínum eg vída skal, vitna um þinna dóma tal, sem er þíns munns adqvædi, af þinna vitnisburda veg, verd eg gladur og feginn mjøg, eins sem af allskyns audi. O! ad mest ræda' og ordin mín, um heiløg séu bodord þín! ef veg þinn vel umskoda, dygd og rádvendni æ þá ann, ordum þínum ei gleyma kann, í sælu, sorg og voda.

5. Heidur, lof, dyrd med hreinni trú, himneskum Gudi Fødur nú, sætlega skulum syngja; hans einka Syni, Jesú Krist, sem oss hefir med dauda leyst, kénnt leid til lífs ad gánga; heiløgum Anda, er um heim, upplýsíng, huggun gefur, þeim, sé pris og lofgjørd samin! Guds ordi med og adstod hans, arftøku' í ríki Frelsarans, ødlumst og farsæld. Amen!

No. 121.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín!

Sá maður góðann finnur frið, fótstig Guðs boða' er heldt sér við, holds girndum hættum strídir; hann berst og á þau lítur laun, lofar Gud eptir strídsins raun, sannri dygd hans um sídir.

2. Að sinni gaungu gætir vel, grandvar lisir med einardt þel, ad þecking eykst og krapti, þó breiskur sé, nýtt fær hann fjør, og finnur hér þau yndis kjør, sem Gud fyri sál' hans skapti.

3. Í hjarta' og fyrir augum réd, æ hafa Gud, sitt prófar ged, hvørn dag í hans augliti; sín harmar brot, en syndamein, samt grædir trú á Jesúm hrein, fyrir hann heill ad hlyti.

4. Sig vandar trúr í sinni stétt, sér skamtad lán Guds notar rétt, ágirnd og øfund hafnar; vid lítil efni Gud hans géd, gledur, þó audi sorgum med, hann adra sjái safna.

5. Guds hønd ef honum gnægtir lér, Gudi líkjast æ temur sér, gefur gódfýsi medur, farsæld ástvinar feginn jók, forsvar dygdugra jafnan tók, aumstaddann óvin gledur.

6. Sú byrdin honum sýnist létt, vid sína brædur skyldu rétt, sífeldt ad gæta

finnar, elskan til Guds hans eblir
mátt, elsku med-brædrum sýna þrátt,
allt vill med ástsemd vinna.

7. Líf þitt og æru ver hann víst, en
velferd þinni spillir síst, þig sem med-
bródur metur, þolgódur breiskleik þinn
umber, þánkinn sá: Gud minn uppgaf
mér, á högværd sáttgjarna' hann hvetur.

8. Dug eykur hér á dygda stig, hans
dæmi æ ad vanda þig, gott áform eblir,
glædir; því lífid veit hann gaf oss
Gud, til gódra verka' og øllum baud,
eitt løgmál, eitt hjálprædi.

9. Hjálpræd þetta, sem eilíft er, einn
sá gudhræddi finnur hér, heill fær þad,
harma stillir, þrótt veitir, eykur þol í
neyd, þann hel ei skélfir, en í deyd, føgn-
udi sál' hans fyllir.

No. 122.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Hvørr Guds ord geymir eigi, Gud
segist þeckja þó, sannleikann ecki
segir, sigrandi vantar trú; hinn sem
trúir og hlýdir þeim, af Gudi' er end-
urfæddur, en ecki' af þessum heim.

2. Sá rétt-trúadi sannar, sína trú
kjærleik med; ef þú veitst betur enn
annar, audsýn þá betra géd; grund-

vøllud Drottins ordum á, trúin manns hvetur hjarta, hjálp og ást brædrum tjá.

3. Fyrir Jesúm Gud oss géfur, guds barna rétt af nád; hvørr þá von til hans hefir, hann umflýr glæpa rád, en Krists fótsporum fylgir hann, svo sem sannkristinn madur, sig vandar best sem kann.

4. Sá hlýdni Gudi géldur, Gudi þacknæmur er, hvørr sem hans bodord heldur, hefir Guds elsku' í sér. Trúin í verkum hlýtur hrós, því fagrar dygdir dafna, og daglega koma' í ljós.

5. Hans er Gud heill og gledi, hreinann sem kjærleik ber; ást med audsveipu gédi, engla sveit Gudi tjer. Gud er kjærleikur, enginn kann, í nád hans hlutdeild hafa, nema hafi kjærleikann.

No. 123.

Lagid: Oss lát þinn anda styrkja.

Umfram allt Gudi unna, elska náúnga sinn, ordin þín elska' og kunna, ástríki Jesú minn! og feril þinn ad feta hér, vor er farsældar vegur, vel ef þad stundum vér.

2. Rólega lífs þá lídur, leid gégnum þennann heim; oss Jesús eptir bídur, inn í føgnudi þeim, eilífann sig-

ur ødlumst vær, hólpnir, heilir og sæl-
ir, hásæti Drottins nær.

No. 124.

Lagid: Heidur og háleit æra.

Sífeld umbreytíng alla, æfi manns
lodir vid; sælan og sorg má kalla,
sveymi oss jafnt á hlid; skruggu storm-
ar styrjalda, stugga burt frídi' af jørd,
ad rádi þess Alvalda, er þó sú plága
gjørd, Gud! kénn þú mædu mér, an
møgls ad taka hér, til lofs og þóknun-
ar þér!

2. En þín forsjónin sama, samt
blessar vora jørd, med heillum, frídi' og
frama, því færum þackargjørd; en þad
oss þrávallt hendir, þá mæda' í gledi
snýst, vareygdin frá oss vendir, vor
skadi þar af hlýtst. Gud! kénn þú
gledi mér, med greind ad taka hér, til
lofs og þóknunar þér!

3. Allt þad, sem gott er, géfur, þín
gædska, Drottinn minn! allt gaf, sem
hagad hefir, hvørjum vísdómur þinn,
er því skyldt ad vér minnumst: allt
gjørir þú sem best, þacklátir þannig
finnumst, og' þitt rád prísum mest;
géf þú, ó Gud! ad vér, gætum æ lifad
hér, til lofs og þóknunar þér.

No. 125.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Sæll er sá mann, sem hafna kann, hreckvísra manna rádi, og synduga vegi aldrei ann, ei sat hjá skémdar hádi, heldur med vilja hug og mátt, hreinferduglega dag og nátt, ad Guds løgmáli gádi.

2. Sá madur eins og eik sú er, uppvex hjá vatna straumi, á réttum tíma aldin ber, ei fellur lauf né blómi; allt gott, sem hann vill hafast ad, honum mun ætíd veitast þad, farsællega framkomi.

3. Þeir glæpa vegi gánga á, og Guds rádum ecki hlýda, audnu hvílikri aldrei ná, áfelli heldur lída; líkt sem fisi á flatri jørd, feykja stormvidrin hvøss og hørd, um ýmsar álfur vída.

4. Illgjarnir kunna ecki því, uppreisn í dómi hljóta; sannra Guds vina søfnudi' í, síst ódygd lids má njóta; en gódra manna greidir veg, Guds nád og miskun æfinleg, ránglátra leid mun þrjóta.

5. Fødur, Syni og Anda sé, ædst dýrd um jørd og himin; eins sem hún var ad upphafe, án enda verdi framin; kénn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skilja syndir vid, sá þad vill, syngi: Amen!

No. 126.

Lagid: J dag eitt blessad barnid er.

O Jesú! þitt er ordid oss, andleg leid-ar-stjarna; kristnina þína þetta ljós, æ þyggja láttu gjarnan, svo ad hún til þín snúi sér, sig med hjarta gefi þér, óvinum eigi hlýdi, ástverkin þín ad eignumst vér, og í þá dýrd, sem eilíf er, førum vér í fridi.

No. 127.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

O Fadir! mig þinn Andi leidi, ørdug-ann framm um lífsins veg, ad girnd-ir aldrei gæfu sneydi, af glisi heims né bleckist eg, kappkosta dygdir kenn þú mér, kraptana styrk þá skeika fer.

2. Æ Fadir! þú minn þróttinn veika, þeckir og alla sálu best, af sann-leiks vegi ef eg skeika, ei skynja hvad mér gagnar mest; upplýsing mína ebl, ó Gud! upplýsi mig þín heilög bod!

3. Ást þín, Drottinn! vill audnu mína, audveldann dygda gjørir stig; eg þó vid raustu þegi þína, er þrátt til skyldu kallar mig; ónotud stund leid allmørg hjá, sem aldrei framar gagna má.

4. Lát, gódi Fadir! líkn ei þrjóta, lít þú ofan í nád til mín, þá eg veikur þín

bod kann brjóta, búin til reidu hjálp sé þín, hvet þú til skyldu vilja'og verk,von mín sé jafnan á þér sterk!

No. 128.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Bænheyr þú, Fadir mildi! mig, med trú øruggri' eg kalla á þig, þú yfirgéfur aldrei þann, adstod þinni sem treysta vann; minn vegur háll og myrkur er, miskuna því og hjálpa mér.

2. Þá dygdar vil eg þræda stig, þrávallt hindranir villa mig, midt í háska eg einatt er, þá ætla' hann vera fjærstann mér, saklausri skémtun allopt á, ablvana dygdir rasad fá.

3. Alskygni Drottinn! auga þitt, allt sjer og þeckir hjartad mitt, gef sú umþenkíng æ sé sterk, vid øll mín fyrirtæki' og verk, hugsun og gáng minn út og inn, adgætinn vandi' eg hvørt eitt sinn.

4. Þá skal minn aldrei fótur fá, ferli dygdanna skeikad á; eg skal þá bædi ár og síd, í minni reiknings hafa tíd; þá skal eg, Gud minn! þacka þér; þá sé velkominn daudinn mér.

No. 129.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Nú má ei framar nærsta blind, naudbeygja mig og þrælka synd; einn

Gud! mér ætíd rádir, eg þvi tilheyri allur þér, í skírninni þau kjörin hér, Fadir! af þér eg þádi, íllgjördum hafna hét eg þá, hédanaf vil eg lof þér tjá, og hlýda' af öllum mætti; viljann þú, Drottinn! sjálfur sjer, en synd útrýma' eg dádlaus er, nema þín nád þad bætti.

2. Eg skal því daga alla þig, ákalla Gud! sem styrkir mig, veikann og vilja' einlægann; réttu mér þína hjálparhönd, hardt þá vid syndum spornar önd, send anda nádar nægann; þad láttu, gódi Gud! mig fá, grátbænir mínar heyr þú á, líknsemd þín lid mér veiti, og í því stránga strídi megn, ad standa lockun synda gégn, eg svo þeim aldrei skeyti.

No. 130.

Lagid: Adams barn! synd þín svo var stór.

Vér bidjum þig, ó Jesú Krist! í vor hjörtu vel innrætist, þín kröptug kénníng hreina; vér játum synd og veikleik vorn, viljum þó gjarnan vera þín börn, og þóknast þér alleina. Send oss nú nád og sanna ást, svo hjörtun megi uppfyllast, med trú og kjærleik klárum, lastvarir svo ad lifum hér, líka deyum ad erfum vér, frid med Frelsara vorum.

No. 131.

Lagid: A Gud alleina.

O Gud alvaldi! øll nafn og vald þitt hátt, um allar aldir, audmjúkt vegsamar þrátt, anda fjøld ædsta; um eilífd svo sem nú, eins fyrir smærsta, umhyggja þín er trú, og því allra stærsta, er skópst og gjørdir þú.

2. Ljósid framleiddi, og líf þitt gud-dóms ord, ord myrkrum eyddi, ord skóp himin og jord; ord þitt upplýsir, alla, sem trúa þér, veittú þad vísi, á veg far-sældar mér, hlýdinn hér svo prísi, Herra Gud! þig, sem ber.

3. Einn ædsti kraptur, þinn øllu held-ur vid, er ádur skaptir, sitt áqvardada mid, vís, helgur, vægur, Vera fullkom-in mest, án enda frægur, ertú, þér líkt ei sjest, einn Gud øllu nægur, sem øllu stjórnar best.

4. Styrk mig ad standa, stigunum Jesú á, og verk mín vanda, verdur eg gjørist þá, símind ad bera, ó Drottinn! þína hér; lát lofgjørd vera, lífid mitt gjørvallt þér, uns þig, ædsti Herra! um eilífd prísa fer.

No. 132.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Vil eg, minn Gud! á valdid þitt, viljann og rád mitt géfa; en, æ! þú sjer vanmegnid mitt, mátt þinn eg síst þó efa; hjálpa þú mér og helga best, mitt hjarta, rót ad nái'ei fest, synd né til glæpa ginni, veikur lítt standast vid eg má, vinnur hún einatt sigur á, byrjadri betrun minni.

2. Þú, Jesús! kénndir, qvaldist, dóst, qvittadir brotin manna; ad þú fyrir mig leidst er ljóst, laungun þad veki sanna, ferli þínum ad fylgja hér, framferdi þitt sé regla mér, eg svo lífs skeid útendi, med heill og nái marki því, mín farsæld sem er fólgin í, og hnoss mér verdi í hendi.

3. Æ! þángad, sem ad engin tár, augun væta, mitt sinni, og eptirlángan ætíd stár, ó! þau fridar heimkynni! hvar æ er glédin æfinlig, eg fæ þar grant ad skoda þig, Gud! hvørs eg gjarnan leita; ó þann frábæra frelsis dag! fullsælu til þá rauna hag, á sídan um skal breyta.

No. 133.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Gud minn! hvørs gædsku stóra, í gjørdum øllum líta má, heimar

og himin = kórar, henni lof um eilífd tjá; hvad sem er, og eg kénni, eda mér, hug' um renni, lýsir þér, lifandi Gud! og henni.

2. Í sannleiks ordi mæta, eg veit sælu heitna mér, trúlega' ef gjöri gjæta, Gud! þíns vilja og hlýdnast þér; kunni' eg fá, kórónu' og vinna, kjör þau há, allt er minna, ædst hvad má, í verøldu finna.

3. Hjálpa mér, Herra! ad gánga, sem heilagt ord þitt kénna vann, af réttri gøtu' á ránga, ráfa eg annars villtur kann; en eg þér, ætíd treysti, opt mig hér, nád þín reisti, mót syndum mér, sendi styrk og hreysti.

4. Synda=lyst allri eyda, adstod, Drottinn! veittu mér; þinn Anda lát mig leida, svo lifi' eg grandvar eins og ber, dygdar á, adal=vegi, eg ad sjá, ljós þitt megi, og von þér hjá, vegsemdar loks eigi.

5. Mér kann máské ad vera, mín endalyktin harla nær, veit mér þá huggun Herra! helstundin géf ad komi vær, daudi minn, verdi vægur, vilji þinn, sé mér þægur, leid mig inn, lífs í farsæld nægu.

No. 134.

Lagið: Uppá fjallið Jesús vendi.

Að þig, Jesú Krist'! eg kalla, krapt mér auka þig eg bið, þú mér hjálpar æfi alla, ef eg trygðir held þig við, Jesú! létt mér láttu falla, að læra helgann dygða sið.

2. Eg svo hlýði ætíð þínum, elsku boðum, Herra minn! votti trú í verkum mínum, vandlega reki feril þinn, þinni raust með sannleik sínum, sífeldt gégni varfærinn.

3. Fullkomnun, sem fyrir mig lagðir, framt ástunda géf þú mér, þá að elska, sem þú sagðir; samt af alhug' varast hér, að fleka neinn með følsku bragði, fyrst að bræður erum vér.

4. Veit, að það, sem heimur heldur, heill, ei dragi mig frá þér, það sem fyrir gott hann géldur, gjarnan spott og vanþock er, en það sælu æðstu veldur, ef vér, Drottinn! hlýðnumst þér.

5. Þá skal trú mín, þýði Herra! þægann ávøxt bera sinn, Drottins ætíð dýrðin vera, dug og krapt er eldi minn, fasta vørn skal fyrirbera, freistar mín ef heimurinn.

6. Heyrir þú mitt hróp, eg treysti, Herra! þér, og stendst eg þá, þó mín

syndir þrávallt freisti, þú mér aldrei víkur frá, en mér sendir sanna hreysti, sigri frægum lokfins ná.

No. 135.

Lagið: Jesús Kristur á krossi var.

Fadir ljósanna! lát þú mér, lýsa jafnan í verold hér, ljós þinna lífsins orda. Eg fel mig, Drottinn! einum þér, illri vantrú mér forda!

No. 136.

Lagið: Himna rós, leið og ljós.

O! þú hár, Herra klár! hvørr æ til varst, ert og verdur, allt vel gjørdir, alvís; rædur geym, himna' og heim, hvørju' um sitt mið, géfur allt, gott ávallt, Gud! eg þig bid:

2. Géf þú mér, heilsu hér, hugskot upplýst, vid þinn ótta, voldugi Drottinn! vant sé, heill er það, unn mér ad, ord mín vandi; þar til mér, hjálpi hér, helgur Andi!

3. Ad gjøra rétt, lát mér létt, og ljúfast falla, í hvørju sinni, hvad sem vinn eg, hér med, verki því, veit mér í, vidgáng hljóta, ødrum hér, eins og mér, allt til bóta.

4. Kjæta géd, kjærleik med, kénn mér hvørn vid, sem míns Guds vild, og

minni skyldu' ei mót er; henni frá, fjandskaps þrá, fæli engin, fram svo eg, frjáls minn veg, fái gengið.

5. Ségnum neyð, lífs þó leið, liggi, Guð! mín, ei lát vyla, heldur hvíla, hug við, von og traust, vafalaust, veit og það mér, blindi' ei sé, en brúkað sé, best til lofs þér.

6. Þegar hríð, hel mig á, Herra! géf mér, sætann blund við síðstu stund, en sé mín, í føðurs hønd, falin ønd, og fari glød þá, upp til þín, er þér mín, eilíf sæld hjá.

No. 137.

Með sínu lagi.

Herra Guð í himnaríki, hann oss sinn vilja kénndi, er hann ofan á jarðríki, oss tíu boðorð sendi.

2. Fyrsta boðorð einkum átt, af øll=um hug' að merkja: Hjá=guði' enga þú hafa mátt, hann einn skalt elska' og dyrka.

3. Annað: minnstú með auðmjúk hót, ætíð með Guðs nafn fara, og hann biðja af hjartans rót, heiðra og þakk=ir gjøra.

4. Þriðja hans boð hugleiða skalt: hvíldardaginn að helga; Guðs orð heyr

þú og gjarnan haldt; girnd heimsins
skalt ei fylgja.

5. Fjórda: heidra med fullri ást, fødur og þína módur; vid yfirmenn skaltú
aldrei sjást, óhlýdinn, þver né reidur.

6. Fimta: ei slá med heipt í hel, hold
manna skalt ei meida; heldur forda og
frelsa vel, frá voda hvørn mann leida.

7. Sjøtta: vid hór þig vara skalt, vilja holdsins ei gjøra; hjúskap eda hreinlífi haldt; hóf lát þér þeckast vera.

8. Sjøunda: einkis áttú fé, okra,
stela né ræna; heldur styrkja ad haldid
sé, hjálpa, gefa og lána.

9. Áttunda bod: ei mæla mátt,
meinvitni, róg né lýgi, náúnga þinn
þú affaka átt, ad heidri halda megi.

10. Níunda: girnast ecki átt, annara
hús med flærdum; heldur styrkja af hug'
og mátt, ad haldist eign þeirra' í værdum.

11. Tíunda: hreinn í hug vert þú,
hans qvinnu girnstú aldrei; heldur óska:
ad ást og trú, vid eginn mann sinn haldi.

12. Gud Fadir Son og Andi hreinn,
oss vyrdist nád ad senda, ad þessi bod
hans hvørr og einn, haldi til lífsins enda.



2. Ydran, Trú og Synda-fyrirgéfning.

No. 138.

Med sínu lagi.

Til þín, heilagi Herra Gud! hef' eg lypt sálu minni, af hug og hjarta í hværri neyd, hjástod treystandi þinni; láttú mig aldrei lída smán, ólucku, brixl né sálar tjón, svo fjandmenn ei fagna kunni.

2. Ofsmánadir verda allir þeir, eptir þér hværja lángar, en svívirdast munu meir og meir, svo margir, sem afvega gánga, og hafna þinni hjálp og nád, en hyllast lesti' og skémdar rád, og elska' ei utan hid ránga.

3. Woldugi Herra! vísa mér, á veg og gøtu þína, vid sannleik þinn mér hald þú hér, hyggju fáráda mína, med vísdóms anda uppfylltu, og ordi þínu blessudu, því á þig trúi' eg alleina.

4. Minnstú á þína miklu nád, og miskun þúsundfalda, og þad himneska hjálparrád, sem hugdir fyrir aldir

alda; fyrir gæðsku þína minnstú mín, og mér þitt feðurlegt hjartá sýn; hreinni trú lát mig halda.

5. Minn úngdóms brest og afbrot leið, álít ei, Herra kjæri! þenktú heldur á þinn eið, og óbrygdanlegt særi; ó Herra Guð! af hjarta' eg bið, harm=þrúngnum þú mér veitir lið, svo sem eg saklaus væri.

6. Góður og réttvís Guð vor er, sem gjarnan meðtekur alla, þá, sem að lífsbraut leita sér, og lætur þá til sín kalla, hughreystir skélfða' og hjálp=ar við, svo hafi þeir gleði' og andar frið, og ei megi frá honum falla.

7. Orð Guðs og vegir allir hans, eru miskun og sannleiki, náðar brunn=ur og næring manns, náqvæmust, hvað sem veikir, þá, sem hug og hjarta mest, hafa á hans orði fest, af trúnni svo aldrei skeiki.

8. Náðugi Guð fyrir nafnið þitt, og nægð miskunar þinnar, géf að mín synd sé klár og qvitt, kénni' eg daglega hennar, hún særir bæði sál' og líf, nema sendir þú mér styrk og hlíf, samvitskan svo frið megi finna.

9. Hvørr, sem óttast og elskar Guð, skal eilífa miskun hljóta, Guð kénnir hon=

um sín heiløg boð, og lætur ei blessun þrjóta; afqvæmi hans mun auðlegð fá, og blómgast allvel jørðu á; guðhræddir náðar njóta.

10. Upp til Drottins eg ávallt brá, augunum vonar minnar, hvíað einúngis honum hjá, huggun trú' eg að finna; synda-fjøtur af fótum mér, færa mun hann til dýrðar sér, svo megi' eg hans krapt meðkénna.

11. Dýrð Guði Føður og Syni sé, súngin um aldir alda, eins sem hún var að upphafe, æðsta lof skulum gjalda, heilögum Anda með hug og raust, hljóti hann lofgjørð endalaust, fyrir blessun margfalda.

No. 139.

Með sínu lagi.

Sælir eru, þeim sjálfur Guð, syndir af náð tilgéfur, og hvørra brot og íllverk með, afplánað Jesús hefir. Sæll er sá mann, þeim Guð þess ann, um løst engann átelur, hvørr frá synd snýr, hatar, umflýr, Herrans miskun sig felur.

2. Svo lengi, sem mig samvitskan, syndir lét ecki játa, mann-dáð og heill eg mínka fann, mátti' eg því jafnan gráta; um dag og nátt, eg fann þinn mátt, of-

þíngann mannkind aumri, megnid mitt þá, mér dróst svo frá, sem allt þornar á sumri.

3. Því játa eg þér øll mín brot, án fegurdar og varnar, hyl ei ad syndgast hef þér mót, holds vild fylgjandi gjarna. Sagdi' eg med mér: minn Gud! vil þér, mína glæpi medkénna, aflausn og sátt, af þér fécк brádt, allra misgjørda minna.

4. Um þá qvittun á réttri tíd, allir í trú þig bidja; hvenær sem kémur hørmúng stríd, hér fyrir vilt þá stydja. Þú ert mitt skjól, í allri qvøl, vid háska vilt mér hlífa; vardveit þú mig, svo viti' eg þig, fyrir vernd og nád ad lofa.

5. Þú hétst vitsku ad veita mér, vel færa leid ad boda; forsjá vera og fylgd mín hér, forda vid øllum voda; líd veit því mér, svo læra hér, lifa og þér ad hlýda, ad himnum á, mér audnist fá, þitt auglit skoda blída.

6. Illfúsir rata eymd og tjón, ókjør þíng og hefnd marga, hvørjir á Drottni hafa von, hans miskun vill þeim bjarga, af því gledjest, í Gudi mest, af nád og trú réttlátir; hvørjir af hug, hans ræk=id bod, hrósid Guds adstod kátir.

7. Dýrd Gudi Fodur og Syni sé, súngin og heilögum Anda, eins sem hún var ad upphafe, oss veiti' hann nád ad standa, vel á hans veg, en varast mjög, ad synd verdi' sívar framin; Gud gefi þad, hans höldum nád, syngjum því allir: Amen!

No. 140.

Lagid: Konúng Davíd, sem kénndi.

Drottinn! lát mig ei dyljast, djarflega syndir vid, þó hér um stund megi hyljast; Herra trúr! þess eg bid: nær heimi fer eg frá, örvænting ei mér grandi, ord þitt og sannleiks Andi, hjarta mitt huggi þá.

No. 141.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Gud! med qveinandi' og klöckum hjörtum, kriúpum vér nidur jördu á, um vorra sálna ángist qvörtum, unn oss á ný þinn kjærleik sjá, aflát og miskun oss því tjá, ofmjög lögmáli viknum frá.

2. Svo ástúdlega' í ordi þínu, oss þú dygdina kénnir hér, en kallar menn frá lasta línu, laun svo dygdanna fáum vér; en bodord geymdi' eg ílla þín, æ! fyrirgéf vangætslu mín!

3. Greiða hvað skyldum gæðsku þinni, gáleysi vort svo litils mat, oss loddi jafnan synd í sinni, svo dárinn opt oss lockað gat; ángradir finnum, ó Guð! vér, opt hofum syndgað móti þér.

4. O Drottinn! fyrir augsjón þinni, ondverdt stendur hvað gjorum vær, þú, ráð vors hjarta, þánka og sinni, þeckir og skoðar fjær og nær; ef þína náð ei þecktum vér, þá ró og von oll topuð er.

5. En, hvorsu blíðt er orð þitt kjæra, ydrandi sálum, Jesú minn! alla mædda vilt endurnæra, orðs blessar kénníng styrkur þinn; friðar upphaf þín ástin er, oss forsmeck himna gleði lér.

6. Þá von og gleði' í voru hjarta, verka og styrk, minn Drottinn! þú, að feta Jesú feril bjarta, fylgja hans kénníng hjálpa nú; þá má hvorr vita' og þreifa á, að þér sé náðin einum hjá.

No. 142.

Með sínu lagi.

Af djúpri hrigð ákalla' eg þig, ó Guð! hlýð roddu minni; þín nádug eyru opni sig, að eg bænheyrast kynni; ef syndir og athæfið íllt, álíta og tilreikna vilt, hvorr stendst fyrir hegníng' þinni?

2. Áſt og náð veldur ein hjá þér, að þú ſynd qvittar mína, ei gyldir par hvað gjørum vér, góðverk þó kynnum ſýna, hjá þér enginn ſér hrósa kann, hræðaſt verdur þig ſérhvørr mann, og miſkun þyggja þína.

3. Á Guð eg einann vona vil, verdleik mínum fráſnúa; mitt hjarta Guð aðhyllaſt ſkal, hans náð og gæðſku trúa; hvað heiløg orð hans hétu mér, heill mín og bleſſan það eflauſt er, að þeirri von vil eg búa.

4. Þó mørg og ſtór ſé mannleg ſynd, miklu ſtærri er náðin, endalaus er Guðs hjálpar hønd, hvørſu ſtór, ſem er neyðin, hann vill í líkn afleyſa vel, lýð, ſem ydrandi vottar þel, honum tér hlýðnis eiðinn.

5. Føður, Syni og Anda ſé, æðſt dýrð um jørð og himin! eins ſem hún var að upphafe, án enda verði framin; kénn oſs að halda kriſtinn ſið, qvittaſt og ſkilja ſyndir við, ſá það vill, ſýngi: Amen!

No. 143.

Lagið: Mitt hjarta hvar til hriggiſt þú.

Allt það eg hefi ílla gjørt, allt, Jeſú! bæta, kominn ert, um allt því eg qvittur er, allt mitt líf ſkal þjóna þér, þar til, bið eg, hjálpa þú mér!

No. 144.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín!

Hér einum braut eg móti mest, minn Guð! hjartað mitt sjer þú best, og alla athøfn ránga; bølvun þúnga, sem boða fer, bið eg þín miskun líkni mér, hlífi við straffi stránga.

2. Bænar-qvak mitt og andvørp øll, eru þér kunn, mín tára føll, allt eins þér eru' ódulin; æ! hvað lengi mig ángur skér; ó Guð! hvað lengi ertú mér, samvitsku-hrelldum hulinn?

3. Alít ei svo mín afbrot ljót, að refsíng komi þeim á mót, eptir stærð íllsku minnar; eg flý á þínar náðir nú, náðugi Guð! mitt hjarta þú, huggun og frið lát finna.

4. Vísa mér aptur veg þinn á, vel innræt mér þinn ótta hjá, að heiløg boð þín haldi; géf eg æ betur þókníst þér, þér, minn Drottinn! hvørs þjón eg er, heiður og hlýðni gjaldi.

5. O Herra Guð, mín hlífð! eg bið, hjálp lát mig ætíð kannast við, og miskun þakka þína, að enn vilt géfa afbrot qvitt, álíta bænar hrópið mitt, ønd hrellda annast mína.

No. 145.

Lagid: Kouúng Davíd, sem kénndi.

Minn Gud! eg má þad játa: mikil er syndin mín, þó er í allann máta, enn meiri nádin þín; øll mín von á þér stár, géf þú eg glatist eigi; géf ad þig lofa megi, hér og um eilíf ár.

No. 146.

Lagid: Aví! Aví! mig aumann mann.

Heyr mín hljód, himna Gud! hjartad mitt, hrópar ódt, af harmi módt, á hjálprád þitt! vid brot og syndir brjóst gjør qvitt, svo barni þínu verdi fridt, fyrir Herrann Jesúm :,: hrellíng stytt :,:

2. Neydin mín, og nádin þín, nú mig knýr, ad bidja þig, þú bænheyr mig, géf blessun hýr! ei tapast neinn, er til þín flýr, med trú og ángri, Fadir dýr! mér virdist ecki :,: von sú rír :,:

3. O minn Gud! ó minn Gud! eg þig bid, ángrid skér, unn þú mér, andar frid; eg fæ ei stadist freistni vid, Fadir gódur! veittú lid; heyr þú barnsins :,: qvein og klid! :,:

4. Hugann synd, hrellir blind, Herra minn! eg hrædist neyd, daprann deyd, og dóminn þinn; bót og líkn mér, Fadir! finn, í freistni enga leid mig inn, heldur frelsa :,: þjóninn þinn :,:

5. Leið þú mig, svo lofi' eg þig, í lífi hér, af hjartans grunn', með huga' og munn', sem hæfir og ber; dauður engi-inn, Drottinn! hér, dýrð í þessum heimi tér, heldur sá, sem :,: líf þú lér :,:

6. Veika trú, viðrétt þú, og veg minn greið; eg flý til þín, forða pín', fári' og neyð; gef mér, Herra! góðann deyð, í gleði himna síðan leið, nær linnir þetta :,: lífsins skeið! :,:

No. 147.

Lagið: Hærsti Guð Herra mildi.

Vaknið upp, kristnir allir! og sjáið syndum við; af hjartans rót ákallið, eilífann Föður Guð! hans svo ei hegníng mætum, hverfi oss náð hans frá; utan syndum aflátum, iðrumst og lifnað bætum, vesælir verðum þá.

2. Ráðleggja yður látið, løstu að skilja við, af hreinni iðrun grátið, íll verk og vondann sið; heilagri umbót heitið, hyllist Guð hér í frá, mest að hans orði leitið, eptir því gjarnan breytið; hann vill oss vera hjá.

3. Heill og náð hann oss géfur, hlýðna ef fær oss sjeð, í eilíft líf oss upphefur, øllum Guðs børnum með; því er skyldt til vor tækjum, trygð Guðs og miskun hans, þá náð aldrei

órækjum, eptir henni helzt sækjum, fetum spor Frelsarans.

4. Jesúm Krist Son sinn blíða, sendi Gud øllum oss; lét hann fyrir oss líða, last, heipt og qvøl á kross, svo nád oss øllum syndist, sitt líf í dauda gaf, fyrir oss auma píndist, án þess mannkyn allt tyndist; hann hjálpi' oss eymdum af.

5. Allt gott svo ødlast megid, ákallid Jesúm Krist, hans nád þér erfa egid, eptir veraldar vist; lánga mædu hér lídid, leitid því Drottni ad, øruggir ætíd strídid, øllum hans vilja hlýdid; Guds nád oss géfi þad!

No. 148.

Lagid: Sá frjáls vid løgmál fæddur er.

Syndugi madur! sjá ad hér, sál þín svo hólpin verdi; eilíft líf byrjar hvørr sá hér, hreina ydrun sem gjørdi.

2. Hvar sú hin hreina ydran er, er þar og qvittan synda, en sú qvittan hún ablar sér, elsku Guds til mannkinda.

3. Því fá þeir allir eilíft líf, sem yfirbót synda vinna, en andar tjón og eymda kíf, ydrunarlausir finna.

4. Drottinn vor Jesús dó á kross, ad deya syndin mætti, látum því ecki lifa í oss, lesti med vondum hætti.

5. Géf mér, Herra! í hjartað mitt, hreinann iðrunar anda, svo að mín sál' af syndum qvitt, syngi þér lof án enda.

No. 149.

Lagið: Má eg ólukku' ei móti stá.

Géf þú oss, Herra! heims um hríð, heja gott stríð, og trú heilagri halda; samvitskan hrein þar sé við fest, sem kunni best, sigursæld vorri valda, svo börn þín ein, hér hjarta hrein, megi þig fá, í sælu sjá, og lofa' um aldir alda.

No. 150.

Lagið: Dauðans þúngu kramin qvöl.

Eg er breiskur, misgjörð mér, mildur Guð þó fyrirgéfur, sú umþenkíng þróttinn lér, þegar ótti hugann vefur; nú þarf framar enginn efast, aðstoð Guðs mun breiskum géfast.

2. Sannleiks ljós hans orði í, ei formyrkvast, heilla nýtur, hvörr, sem orði hlýðir því, hjálp og krapt til dygða hlýtur; nú þarf framar enginn efast, aðstoð Guðs mun breiskum géfast.

3. Mildi Fadir! mikli Guð! mér æ syndin leið skal vera; jeg vil heyra Jesú boð, jeg vil trúr hans okið bera; Herra! styrk mitt hjartað veika, hvönær sem í efa reikar.

No. 151.

Lagid: O Fadir minn! eg þrællinn þinn.

O minn Jesú! mér inngéf þú, andlegt ljós trúarinnar; lýsi þad mér, svo lærí' eg gjör, leid sáluhjálpar minnar, svo eilíft líf, eptir heims kíf, eg mætti fá ad reyna; lof sé, Gud! þér, þú léntir mér, lífid og trúna hreina.

---

3. Elska og Traust til Guds.

No. 152.

Lagid: Um daudann géf þú, Drottinn! mér.

Hvad íllt og bágt, sem mætir mér, mín von til Guds sig hefur, minn sem ad Fadir mildur er, manna hjálp øll þá tefur, og einka reynast vinir vest, veita óvinir hatur mest, Gud mig ei yfirgéfur.

2. Þó athøfn besta megi mín, manna álasid bída, Gud! allt er bert fyrir augum þín, eg vil þolgódur lída; þú sjer míns hjarta hulda rád, ef halda mætti' eg þinni nád, þá engu þarf ad qvída.

3. Þó sorg og ánaud sífeldlig, samferdist lífsins døgum; eg gladur er, því Gud! veit þig, gløggt sjá hvad mínum

högum, er fyrir bestu, mædu med, mitt þú reynir og venur géd, í þínum ad þreya' álögum.

4. Þó samtók gjördu himin, haf, og haudur mér til ama, hættum stædi' eg umspenntur af, og ógn hels í bili sama, en heimur allur hvirfi mér, Herra Gud! samt eg treysti þér, óttast fár ekkért framar.

5. Þú leidir mig um daudans dal, dásamri Fødur hendi, hún minn æ vera skjøldur skal, eg skélfist ei hvar lendi; þrái himin, þó þreyi hér, þú svo kórónu dýrdar mér, í ædstu gledi' afhendir.

No. 153.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hriggist þú.

O! hvad stór sæla' og yndislig, er mér jafnan ad méga' á þig, minn Gud! traust setja mitt; allur vid lifnar andi minn, er eg íhuga kjærleika þinn.

2. Alls-þurfa mig eg aumann fann, adstoda mig þín mildin vann, ad ebla mín egin not, mér, ó Gud! þín gædsku atlot, gáfu styrk vid kraptanna þrot.

3. Hvørsu ætti þá inndælt mér, ætíd vera ad treysta þér, Gud! máttkur, gódur, vís, sem veitst þørf mína, og vilt mér best, veitir allt til hagsælda mest.

4. Innræt þá djúpt það edli' í mér, einum fyrir mér trúi' eg þér, eilífi ástvin minn! fyrir mér í sérhvört sinn, sjái, Drottinn! vísdómur þinn.
5. Já, þú, Fadir! sem alvís ert, allt fær lángt betur vid mig gért, enn óska' eg edur skil; gégn og hlýdinn gjarna' eg vil, gánga fram eins og segir þú til.
6. Ástríkur Fadir ertu minn, almátt, gædsku og vísdóm þinn, allt brúkar oss til góds; mitt einka traust í allri neyd, og áthvarf skaltu' í lífi og deyd.

No. 154.

Lagid: Géf þinni Kristni gódann frid.

Hvad sefa lífsins harma kann? hvad hann synduga stoda, hjáda, hrellda og mædda mann, mót daudans edla voda? vér þad gætnir viljum skoda!
2. O! hvad skyldi oss ædra nú, á himni' eda jördu géfast, enn vel grundvöllud vissa sú, vid hvörja mein öll sefast; Guds um nád þarf ei ad efast!
3. Þessi vissa af Gudi gjör, er grundvöllur trúar þinnar, hvört sem þú bídur feigd eda fjör, feginn skal þig til minna; hún ein allt kann yfirvinna.
4. Hafir þú Gudi elsku á, einlæga, vissa, heita, hans þecking' girnist höllri

ná, hans velþóknunar leitar; hann þá ei um náð þér neitar.

5. Leitist þú við, sem mest að mátt, með øllu hugar-fari, að líkjast Guði á allann hátt, æ verða fullkomnari, góður, vitur, Guði' líkari.

6. Þetta allt er þér vottur viss, að vísa náð hans egir; en øll skin-helgin útvortis, enga þér huggun segir; varast hún þig véla megi!

7. Ástunda, viss að æ þú sért, um Guðs náð hvørju sinni, lát þá viðleitni leynt og bert, lifa í sálu þinni; ást hans ertú æ í minni.

8. Á gleði stund, sé yndi þitt, að náð Guðs megir halda; sú von í øllum sorgum miðt, sælu umbunar gjalda, hér og síðar víst mun valda.

9. Og þegar dauðans abli mót, áttú loks stríð að heja, hvørsu líf-krøptug bøls er bót, hrygðulaust kunna segja: viss um Guðs náð vil eg deya!

No. 155.

Lagið: Gleð þig, Guðs Sonar brúð.

Hví skal mér veiklast von! veit eg Guðs mildi Son, er með oss allar stundir, ockar senn verða fundir; ófkélfð mín augu mæna, á hann í qvaki bæna.

2. Um heimsins gledi og glis, gédjast mér eins og fis; skjótt misei' eg skémtun slíka; skimp met eg hans vidlíka; þad má létt hýsmi heita, hjá því eg eptir leita.

3. Leggi Gud ok mig á, og harda rauna þrá; ó! eg vil eckért kjæra; eins má þad heill mér færa; skal mér ei líka' ad lída, ljúft, nær hann vill, hid strída?

4. Sál og hold fjør og fé, fjarlægt er mitt ad sé; þú, Gud! átt þad, sem ledir, og þótt snarlega rédir, líkamann lífi sneyda, lof þitt eg vil útbreida.

5. Daudinn ei deydir oss, dýrdar eilífrar hnoss, hann gjørir hrjádum færa, og hvíld í grøfum væra, andstreymi, eymd og mæda, engann þar megna hræda.

6. Nær endast tímans tóm, med tign og hvellum róm, vor Jesús Kristur kémur, kjær minn Frelsari nemur, mig í dýrd, þá ei þrótnar, þar hann um eilífd drottnar.

7. O! skyldi' eg ørvúlnast? ó nei, eg trúi fast, míns Jesú øllum ordum, er jafnan standa' í skordum! þú ert minn, þér eg treysti, þinn er eg endurleysti.

No. 156.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hvad er sem letur hjartad mitt, til himins veg þann keppa, ó minn Drottinn! sem ordid þitt, á leidir mig, svo hreppa, fái þar líf og fulla nægd, frí vid óvina makt og slægd; hvörr vill því hnossi sleppa?

2. Er Jesú ok svo yfrid hardt, og ofþúngt kroptum mínum? heimtar þá Gud svo mikid og margt, mildum í bodum sínum? ó nei! minn best þú kénnir krapt, kjærsti Fadir! sem mig hefir skapt, og krapti audgad þínum.

3. Í holdi Jesú! þoldir þú, þá sjálfur freistni alla, er huga minn vill hindra nú, og honum þúngbær falla; þú vorkénnir því veikum mér, vilja þá fúsann hjá mér sjer, þó framqvæmd finnir halla.

4. Elskan þín trúfost eblir mig, og útbýr krapti neytum, hvad sterkur verd eg þá fyrir þig, þeim il gjæddur svo heitum! ó! hvörsu var sú ást þín sterk, er þreif mig burt úr daudans qverk, med písl og þúngri þreytu!

5. Æ! skyldi' ei þinnar ástar glód, uppverma sálu kalda, ad hyllast bod þín holl og gód? hvad kann eg annad

gjalda, verdugra lof enn feta fúš, ferill þann, sem gécæst, minn Jesús! og baudst mér eptir halda?

6. Þessvegna gégnum þreyngi sér, þín elska sálu mína! uppmálud standi æ fyri mér, ást þín, harmqvæli' og pína! ó hvørsu finnst þá inndælt mér, ef elska' eg þig, ad hlýda þér, þá gjørvöll þýngsli dvína.

7. Mót allri heims og holdsins lyst, hér af verd eg øblugur, sú trú, ad fécæst mér fridar víst, fór minn stýdur; þinn dugur, í mér breiskum sig øblgann tér, allt megna eg, nær hlýdi þér; þar vid minn hressist hugur.

8. Allt hvad mig brestur, baudstú mér, med bæn, ó Gud! ad sækja; þín Fødurmildin opin er, ef eg þín bod vil rækja; andvarpan ser þá engin mín, án bænheyrslu frá stóli þín, hvad kann þá hug minn slækja?

9. Eptir þad strid, sem eg skal hér, í þínum krapti heja, á eg í vonum þar hjá þér, þegar eg trúr næ deya, eilífa unun, eilíft hnoss, inndæll sé mér því serhvørr kross; hvad létt er því ad þreya?

10. Já! breiskt er hold mitt, heimur slár, hætt skeidid, tæp mín gata; en, Gud! þíns anda kraptur klár, kann

mér aldrei ad glata; æ svo lengi eg elska þig, øblgari vill hann gjøra mig, lætur veg réttann rata.

11. Allir samhuga einum þér, audmjúka lofgjørd segjum, af fúsu hjarta allir vér, undir þín bod oss hnegjum, sem holl og létt eru hvør um sig, hjástodar, Drottinn! beidum þig, og þolinmódir þrejum.

No. 157.

Lagid: Sædskurikasti grædari minn.

Svo skal ei framar nockur neyd, né heldur þessa líkhams deyd, mér frá þér megna'ad venda; ó Drottinn! eg er ástkjær þér, elska vil eg þig stødugt hér, en annars heims án enda; send mér, sem þér þóknast gledi, þjáníng medur, þig alvísann, eg vil þó jafnan í øllu prísa.

No. 158.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Allt mitt rád til Guds eg set, á mér sinn vilja verda lét, mér bid eg hans miskun hlífi, heilsa, vit, líf, sál, heidur, fé. hans vernd jafnan befalad sé, nú og í eilífu lífi.

2. Minn audnu hag svo opt og þrátt, ástin þín, Gud! vidrétti brádt, er and-

varþ eg þér senda, verdi því á mér vilji þinn, vel muntú, hjartans Fadir minn! leida mig allt til enda.

3. Hér ad auk bid eg, Herra Gud! hjálp mér ad geyma vel þín bod, og þeim eptir ad breyta, þolinmædi eg þyggja vil, og þeim vægja, sem gjöra mér til, virdst' mér nád þar til veita.

4. Hvad verdur mér ad meini þá, máttugur Gud mér stendur hjá? hvad kann mig þá ad þrjóta, er sá hjálpar úr allri naud, øllum sem gefur daglegt braud, og sælu med sér ad njóta?

5. O Herra Krist! mín hæsta von, hvørki luckunnar gjøf né tjón, láttú mig frá þér leida, nád þín ávarti vora tru, vid synd og qvølum forda þú, og géf oss útfør góda.

No. 159.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Þú ert minn Gud, ei óttast eg, og ei skal heyrast qveina, þótt eg færist um þyrna veg, þína stjórn sje eg eina; víslega veit eg nú, vid mig ad breytir þú, æ huggar mjúkast mig, miskun þín føðurlig, er eg svo opt fæ reyna.

2. Mér og nád þinni mig og mitt, minn Gud! eg fel á hendur; allt hvad eg hefi, þad er þitt, þínu í valdi stendur;

þín stjórn mér hægust er, það besta viltú mér; ó Herra gjæðsku-gjarn! til góðs fyri þitt barn, medlæti og mædu sendir.

3. Guð fær ei sínum gleymt, í brigð, geð mitt sá þánki nærir, von, sem á orð þín er uppbygð, aldrei kinnroða færir. Burt ángist øll og sorg! ørugg er Guð mín borg; vel eru gjørð hans verk, ver mig hans geymsla sterk, og til farsældar færir.

No. 160.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín.

Mitt traust á Guði gladvært er, Guðs náð býðst fyrir Jesúm mér, eg von lífs eilífs hefi, oss í náð taka aptur vann, og arf hefir í sælu-rann, með sínum Syni gefið.

2. Ó Herra! hvílík heill það er, hlutfall ega með sjálfum þér, náð þína' og himin hljóta, með trú af hreinu hjarta þig, heitt að elska og vita sig, alls góðs af þér að njóta.

3. Orð þitt eg gladur uni við, innvortis styrk og sálar frið, hvørt sanntrúudum heitir; það huggar lífsins hørmúng í, heill í medlæti vex af því, hugprýði í háska veitir.

4. Viðhaldt mér, Drottinn! hjálpráð mitt! í hreinni trú á orðið þitt, nafns þíns og náðar vegna; lát það upplýsa veg minn vel, væga gjøra þá dregst að hel, andlátsins mæðu megna.

No. 161.

Með sínu lagi.

Mitt hjarta! því svo hryggist þú, í harmi' og trega velkist nú, fyrir valtann veraldar auð; set þína trú á sannann Guð, sem øllum gefur daglegt brauð.

2. Yfirgéfa þig ei vill né kann, alla þørf þína þeckir hann; hans er himin og jørð. Minn ljúfi Faðir og mildi Guð! mér sendtu hjálp í allri nauð.

3. Þú ert minn Guð og Faðir kjær, þitt barn ei yfirgéfið fær; ást þín er mjúk og mild; annað, þá mæðir eymdin hørð, eckért hefi' eg traustið á jørð.

4. Ríkur af gótzi gleður sig; Guð minn! við þig eg hugga mig, eg þó óvirðtur sé; það er mín trú og eflaus von, að stoð veitir þínum þjón.

5. Þitt ríki, Drottinn! þrýtur síst, þitt vald er stødugt jafnan víst, á þér er allt mitt traust; eilíft gótz hefir eckért tál, auðga með því mína sál!

6. Stundlegann heiður eg hugsa' ei á, himneskann vildi' eg gjarnan fá, hvörn Jesús hefir keypt, með sínum dauða' og dapri pín; Drottinn! bið eg, heyrðu til mín!

7. Allt það veröldin er af full, eignir, góts, silfur eða gull, stundlegt skraut og skart, lítinn tíma það lánað var, líknar ecki sálunni par.

8. Jesú, Guðs Son! eg þacka þér, þessa vitsku þú kénndir mér, og Guðs að gánga' á veg. Veit mér stöðuga von og trú, vænst er sálu huggunin sú.

9. Lof og heiður á hvörri stund, hærsti Guð! sé þér á alla lund, þig Faðir! þess eg bið, eilífann géfur oss andar frið, og arf himins, þá skiljumst hér við!

No. 162.

Með sínu lagi.

Hvörr sem ljúfann Guð lætur ráða, líka vonar á hann ætíð, vill hann Drottinn vernda og náða, víst þó að dynji neyð og stríð. Hvörr sem við Guð sér heldur tryggt, hús þess er ei á sandi byggt.

2. Hvað stoðar oss með hrigð að klaga? hvað stoðar oss vort óp og vein? hvað hjálpar oss þó alla daga, ángra látum oss sorgar-qvein? skál vors mót-

gángs, sem afmæld er, aukum med harmi sjálfir vér.

3. Bíd, kristin sál! um stund í stilli, stødva þitt géd, svo lyndi þér, ad Guds nádar vild á þér fylli, alvitsku hans hvad þeckast er; Gud, sem hefir útvalid oss, opt til farsældar sendir kross.

4. Fulltreyst, og Guds þíns gack á vegi, gjør øll þín verk med dygd og trú; um blessun Drottins efast eigi, aldrei mun þér þá bregdast sú; hvørr sitt traust á hann setja vann, á sandi ecki bygdi hann!

No. 163.

Lagid: A Gud alleina.

A Gud eg einann, alla set von og traust, vil med hug hreinann, hann dýrka endalaust, í geymslu' og gjætur, Guds eg ønd mína fel; frá hrøsun fætur, frelsar hann mína vel, og í ljósi lætur, sitt ljúfa ástar þel.

2. Sekt synda þúnga, Son Guds fyrir mig galdt, hann hjarta' og túnga, heidri og líf mitt allt, ef eg hans bodi, ætíd trúr hlýdnast vil, alls enginn vodi, ønd minni' er skjædur til. Hans mig hjálp adstodi, vid heiminn þegar eg skil.

3. Ver lát mig þjóna, þú mildi Herra og Gud! vel vid ad una, veg

þinn og stunda boð; að mig ei ginni, illrar veraldar slægð, né vondt eg vinni, svo verði náð fra-bægð; haf þú mig í minni, um mildi' er bið og vægð.

4. Þú mig hughreystir, í hvørskyns sorg og neyð, sem svo dýrt leystir, með Sonar þíns pínu' og deyð. Hvað má við meta, það mæti? allt eg á; hvað mig hrellt géta, sem himna frið vann ná? þinn Son varð sigur-hetja, og sigur gafst mér þá.

5. O Jesú! eina, athvarf og vonin mín! lát mig lífs beina, leið þræða' í dýrð til þín; ei óttast nái, í grøf síst staðar nem, þig dauði' eg þrái, þú vel mig leiðir heim, svo Guðs eg sjái, sælu í dýrð þá kém.

6. O æðstu gleði, er eg þá Jesúm finn! með gæðsku geði, Græðari talar minn: kom, maður mæti! hjá mér um eilífð tef, í sóma sæti, sem eg þér búið hef! æðsta eptirlæti, ó Jesú! það mér gef.

No. 164.

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Burt með heimsins ónytt yndi! ei er veröld mér svo kjær: aldrei fannst þar leika' í lyndi, lángvinn tign, né ró glaðvær; allur í hæð er hugurinn, hefur sig þángað andi minn; helzt til létt

er heims ágjæti, himin-sælu þýngd að mæti.

2. Gjørvallt vil eg gladur afsegja, Guð minn! það sem stundlegt er; minn skal enginn hlutur hnegja, hug frá skyldu, dygð og þér; þó að heiminn ætti eg, en útibyrgð frá dýrðar veg, sál mín gengi villt í voða, vildi lítið hitt mig stoða.

3. Guð af øllu góðu ríkur! gnótt eg á, nær hef eg þig, eg veit frá mér ei þú víkur, alvøld hønd þín leiðir mig; ef þá kann að mæta mér, mein, sem þúngt og biturt er; þó eg í hljóði hyk-ist líða, þitt er að bjóða, mitt að hlýða.

4. Ségnum lífsins eymd og ama, á-nægður eg þreyti gáng; augað horfir trúartama, til þess lífs, er veit í fáng; sønn hvar gleði' og sælu hnoss, Sonar þíns gjøf er búin oss, sigur, frið og sæld um aldir, í sitt hlutskipti fá út-valdir.

No. 165.

Lagið: Rís upp, mín sál! og bregð nú blundi.

Alvaldi Faðir allra þjóða! á þig treyst-ir mín frelsuð ønd; eg fel mitt líf og allann góða, í þína mildu verndar hønd; alvísi Guð! best allt þú sjer, er til velferðar gagnar mér.

2. Auga mitt sljó-skygnt er mjøg tídum, um skammt hugur og dugur þver, en þú, sem stjórnar øllum lýdum, aptur hug og dug gefur mér; best hagar øllu, best þú sjer, børnum þínum hvad gagnlegt er.

3. Opt, þá mitt hjarta ángist reirdi, óttafullur var naudum í, mína andvørpun minn Gud heyrdi, mér qveikti gledi-ljós á ný; svo vís og gódur einn hann er, ætíd gætir hann vel ad mér.

4. Eg fel, minn Gud! í umsjá þína, allann velferdar minnar hag; mér vann Jesús þinn Sonur sýna, sannrar manndygdar háttalag; ó! ad eg þyldi eins og hann, andstreymi hvørt, sem mæta kann.

5. Omegi daudans ei skal qvída, eg þó ad bleikum verdi ná, af því Frelsarinn allra lýda, er vinur, sem mig dæma á; svo sem hann mína eg fel ønd, ó Fadir kjær! í þína hønd!

No. 166.

Med sínu lagi.

Hvørr sem ad reisir hæga bygd, hærsta Guds skjóli undir, í geymslu Drottins, og gleymir hrigd, gefur sig allar stundir; sá talar vid Gud: þú tókst vid

mér, treysta vil eg því gjarnan þér, og unna' á allar lundir!

2. Vel mun og Drottinn vernda þig, fyrir vélum allra handa, þó skadleg hætta sýni sig, síst mun þér kunna' ad granda, hans vernd og skjól svo hlífir þér, í hvörri neyd hann sendir þér, sinn styrk og hjálp til handa.

3. Svo mun og líka sjálfur Gud, vel sjá til þín og leida, á vegum þínum þér veita stod, og venda øllu til greida; frá þér burthrinda háska' og pín, ad hvørgi náir þú fætur þín, á minnsta steini meida.

4. Hvørn sem ad lángar mjøg til mín, (mildur Drottinn svo kénndi), hann skal eg leysa' af skada' og pín, og skýla med verndar-hendi, bænheyra hann og hjálpa' í neyd, honum loks géfa værann deyd, og líf, þó æfi endi.

5. Lífdaga hans eg lengja skal, og láta þá ei brádt þrjóta, en hjá mér upp í himna sal, hann mun fullsælu njóta; þar sýni' eg honum mitt hjálpar-rád, hjartans unun og fulla nád, svo umbun fái' hann fljóta.

No. 167.

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Fyrir þig, Guð, sem veldi víðu, vís stýrir Alheims! fram eg ber, af klökku hjarta þakkir þýðar, þygg glaður kjör, sem lentir mér; ástríka Föður-þelið þitt, þekki' eg við sérhvört sporið mitt.

2. Í inndælt skart þú ár hvört klæðir, ótölu blómstra', er hauðrið ber, frjófsamri döggu grundu græðir, gleymist ei minnsta stráið þér; skyldir þú géta gleymt mér þá, gæðsku þína, sem treysti á?

3. Nei, hjartað gleyma má fyrr móður, mót eðlis boði, fóstri sín', enn þér, líknsami Guð minn góður! gleymst fái velferð sanna mín; þolgóður lífs eg þreyti veg; þú ert mín hlíf, ei óttast eg.

4. Eg óttast ei þá eymd og pína, á heims-veðhlaupi varpast mót, sorga ör djúpt þó sálu mína, særi, veit eg minn leiðdir fót, þess vegna fram á brauta stig, að þú, minn Guð! leiðréttir mig.

5. Vongóður svo minn veg eg feti, veikann npplífgar huga þú, að traust á Jesú orð eg setji, um dyrð með þér, þó líði eg nú, minn Guð! á himnum þar hjá þér, þar eg fullsæll um eilífð er.

6. Líknsami Faðir! Guð minn góði! gef þessi örugg von til þín, hvað sem kann mæta heims um slóðir, hversi' aldrei úr brjósti mín; þá gefur, sviptir, Guð minn! hér, gjörir þú allt til besta mér.

No. 168.

Lagið: Rís upp, mín sál! að nýu nú.

Af þér, Herra! hef' eg nú von, hjálp, svo eg eigi verði' að smán, hér eða' í hinu lífi, frelsa þú mig, þess beiði eg þig, þín ást mér ætíð hlífi.

2. Bænheyr þú mig af mildi nú, miskun og náð enn til mín snú, flýt þér fulltyngi' að veita; þá stend og bíð, í stórri neyð, styrks hjá þér einum leita.

3. Hjálp ert þú mín og hlífðin trú, heilagt orð þitt er verja sú, er öllum eyðir vanda; þá Herrann Guð, er hjá í nauð, hvörr kann þá móti' að standa?

4. Eilífi Guð! ei vík frá mér, anda minn befala eg þér, meðtak hann þér til handa, ó Herra trúr! eymd allri úr, leys mig þá lífið endar.

5. Herra eg flý í þraut til þín, þú einsamann ert aðstoð mín, huggun og hjálp mér sendir, mín tíð og stund, eign, líf og önd, allt er í þinni hendi.

6. Heiður og lof sé, Herra! þér, sem hefir óverðugum mér, hjálpað í hörðu

kísi, og hetst af náð, óhultum stað, í því komanda lísi.

7. Allir trúaðir elskið Guð, oss vill hann frelsa' úr hvørri nauð, einkum þá honum hlýða; hof-móðugt geð, vanheiður með, hegníngu' án efa bíða.

8. Þar fyrir hafið glaðvært geð, Guð prísið huga' og raustu með, allir sem eptir honum, bíðið um stund, því yðar ønd, úr þíngum leysist raunum.

9. Føður, Syni og Anda nú, æðst lof og dýrð af hug' og trú, sýngjum vér allir saman; veit þú oss, Guð! fylgi og frið, fyrir Jesúm Kristum, Amen!

No. 169.

Lagið: Náttúran øll og eðli manns.

Verði ætíð hvað vill minn Guð, vild hans er æ hið besta, vís er þeim jafnan vernd og stoð, við hann er sína trú festa; hann hjálpar trúr, eymd allri úr, agar verøld í máta; þann á honum traust, hefir efalaust, ei vill né kann forláta.

2. Herra Guð traust og heill mín er, hjálp, von, líf, eilíf sæla; hvað sem hann vill, það verði mér, vil eg því ei mótmæla; hans mildi klár, mín høfuðhár, hefir øll talið án efa; hvað hann

mér fá, best henta sá, hann vill af náð mér gefa.

3. Þar fyrir auma veröld við, vil eg fúslega skilja, til míns Drottins í fullann frið, fara eptir hans vilja; fel mína önd, í föður-hönd, hvört farsæld bið eður voða; hans ástar hel, mig verndar vel, og vill í dauða stoða.

4. Súngin þökk, heiður, sæmd og lof, sé Föður allrar mildi, sem út fyrir oss Soninn gaf, synd heims að bæta skyldi, og á hann hlóð, æ, mannleg þjóð! átt það í minni festa; því hugsa tídt, og þacka blídt, þá náð og elsku mesta.

No. 170.

Lagið: Herra Gud í himnaríki.

Vertú, Guð Faðir! faðir minn, í Frelsarans Jesú nafni; hönd þín leiði mig út og inn, svo allri synd eg hafni.



4. Elska til sjálfra vor og Naungans.



No. 171.

Lagið: Kom Skapari heilagi Andi.

Rósöm samvitska' ef er að eins, eign mín, hvad kann þá bløskra mér?

hvad fær þá ordid mér til meins, megn þegar qvídi adra skér?

2. Flecklaus samvitska' og falslaus trú, farsælust hlutdeild mín er þá, þeim fridi', er gèfur sæla sú, svipta kann enginn mer í frá.

3. O hvílík gledi! sagt vid sig, med sanni géta': eg í mér fann, girnd til hins illa, geymdi' eg mig, Gudi sé lof! eg yfirvann.

4. Æ hvørsu þúngt um sjálfann sig, ad segja hljóta þar á mót: á lasta vondann villu-stig, viljandi minn eg setti fót!

5. Upp til Drottins med hjarta hreint, ad horfa' og segja: Gud minn! þú, ert æ mitt athvarf ljóst og leynt; hvor lucka veitist stærri' enn sú?

6. Sjá! allt hverfur, þig helid burt, hédan senn flytur, daudans flein, hvad stjófgar? hann fær hægann gjørt, hugarrósemd hjá Gudi hrein.

7. Sæll, kristni madur! sem ad þér, sálar ró þessa finnur hjá; því sjálfur daudinn hana hér, hrakid fær ecki burt þér frá.

8. Sá hinn gudhræddi segi því: sjór, himin, lønd og sképna hver, sambland

þó fyrsta falli í, fødur-hønd Drottins líknar mér.

No. 172.

Lagið: Til þín heilagi Herra Guð!

Guð! mig skóp ást þín mildilig, ad mætti eg sælu njóta, ef eg trúfast-ur óttast þig, óttast þín løg ad brjóta; vandi eg hjarta' og verk mín hér, vottar samvitskan þetta mér; hún kann af-saka' og hóta.

2. Inndæla jafnan andar-fró, eg finn mitt hjarta kjæta, nær vilja Guds í veikleik þó, vidleitast hlýdinn sæta; samvitska unun sanna hér, sífeldlega því gefur mér, ef skyldu gjørí' eg gæta.

3. Og þessa gledi, yndi' og fró, eckért kann frá mér taka, hreinskilni mín er hulin, þó, hugsun þá læt eg vaka, ad Guð, minn Guð, allt gjørla sjer, Guð mín umbun og Fadir er; hún lífgar, hún afsakar.

4. Æ! gódi Fadir! einatt þig, eg stygdi margvíslega; samvitskan þá a-sakar mig, sál fylliſt blygdun, trega; ó-ró, nagandi ángist mér, eptirfylgir hvar helzt eg er, og ossækir alla vega.

5. Já, þó eg hjartans freisti' ad fá, fordæmíng nidurkafid, heims útí glaum mér gjøri slá, ad gleymsku brot sé vafid;

sú værd er engin sálar fró, svipula huggun von sú bjó; síst fékk hún hug minn hafid.

6. Þann fögnud veitt, er vara má, víst ei heimurinn gétur, nær endalokin eptir á, íhugar sál mín betur, eg fæ þess þá med undrun gád, ad girnda leid er blómi strád, en í óheill mig fletur.

7. Æ! lát þá þetta, gódi Gud! mitt gjörvallt hjarta hræra, ad þín eg stundi ástrík bod, med alúd geyma' og læra; Fadir! sú ein mín farsæld er, nær fús kappkosta' ad þóknast þér, dygd ydka' og dád þér kjæra.

No. 173.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Dygda veg leid mig, Drottinn! á, og dygda settu marki ná, styrk mig þess gá og gjæta! hverfi mér nád þín, Herra kjær! heims þessa gledi engin nær, mér þann missir ad bæta.

2. Æ! þegar glæpa ann eg lyst, úr mínu hjarta burtu misst, sönn gledi fer á flótta; og þá rennur í þánka minn, þad eg skal fyrir dómstól þinn, ángradur skélf af ótta.

3. Kénn mér, ó Gud! sem gjætir mín, gánga fram eptir bodum þín, örd-

ugar lífsins leidir, samvitskunnar þá frid eg finn, og føgnud eilífann, Drottinn minn! er þú útvøldum greidir.

No. 174.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Lífs reglur hollar heyri menn, er himna sæld girnast ná; dauda eilífd og dóminn enn, daglega þenkid á, nærsta mjøg þetta nálgumst senn, naum er lífs stund ad fá; lagi því hvørr svo lifnad sinn, ad lendi hann Gudi hjá!

2. Óvíst er þad hvørt úngur mann, elli-døgunum nær; ydrun sendi því undan hann, ádur enn daudinn slær; margur hastari helstund fann, heldur enn meintum vær; lík í dag máské kallast kann, sá Kóngur lifdi' í gjær.

3. Voga þú ei fyrir vinskap manns, ad vinna hvad órétt er, því Guds er eins, en ecki hans, yfir ad dæma þér; þeim hylli Drottins Dómarans, daglega abla sér, þá reikníng heimtar lýds og lands, linkind í málum tér.

4. Ottastú Gud og unn, sem ber; annast náúnga þinn; óvin, þolugur, íllt ei gjør, øllum vert gódvikinn, lát ætíd nockud ágengt þér, áfram dygda veginn; Drottni lifir, þá deya fer, sá deydir vilja sinn.

5. Umgengni þína' og athøfn best, allskonar dygdum prýð; þolinmóður þá veitir verst, viðmóts hegðan sé blíð; allt sem þér dag hvørn yfirsjest, ydranin bæti þýð; en það þú margt gott ógjørt létst, ángri þig fyrr og síð.

6. Stunda þú svo að vera víst, sem villt að haldin sért, annars heims fylgir oss þa síst, utan hvað høfum gjørt, í Herrans augsýn hvørn dag fyrst, hér svo ráðvandur vert, að þú ei skeifist þó af Krist, þá dæmist eins og ert.

7. Set þér lifnaðar leiðrétting, lífs meðan auðið er; sá heimsins varast vélin slíng, vel þócknast Guði fer, þacklætis er það áminning, ef sæld hann gefur þér, en hitt ydrunar uppvakning, ef þú mótlæti ber.

8. O Drottinn kær! sem sjálfur sier, þá sælu' er girnumst fá; vertu oss nær, svo vinnum vér, vilja þíns jafnan gá; þín dýrð einskjæra heiðrist hér, en himnum síðar á, sjáum þig vær og sýngjum þér, sigur-vers englum hjá.

No. 175.

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín!

O Guð! hvað reikna manninn má, mót þér almættis tignin há, er

sképnu alla nærir; ó hvørsu mikil er mín rírd, er eg hugleidi þína dýrd, sem leypptrar ljósi skjæru!

2. Af her Guds engla himnum á, hinn allra mesti' er lítill hjá, Skapara sjálfum sínum; en eg hjá þeim? nær eckert er, ágjætid mitt, þad fyrir ber, skjótt líkast skugga mínum.

3. Gef, Herra! ad eg æ hvørt sinn, allann vidkanníst breiskleik minn, og stundi audmýkt læra, eins og Lausnarinn ljúfur hér, lífs og deyandi kénndi mér; þér, Gud! ber einum æra.

No. 176.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi.

Hú klagar! bøl finnst þúngbært þér, þess stands, er snaudur lifir í; hnoss stundar luckn stærri' og sjer, stundar forgéfins eptir því.

2. Hvad viltú syrgja, hví med grát, hjarta þitt særa' og výli hér? mun þad æ heill, vel géf ad gát! sem girnd vors hjarta dró ad sér?

3. Neyt þess, sem skamtar Gud þér, gjør, gjarnan hins sakna', er ecki fær; sína braut hafa sérhvør kjør, sérhvørjum hag sitt yndi grær.

4. Drottinn á allt, útbýta bjørg, best med vísdómi sønnum kann, ecki

sem ósk er óþørf mørg, en þó sem hvørjum hollast kann.

5. Viltú voga að þenkja: þér, þá hafi gleymt ástríkur hann? þó að til góðs ei vinnum vér, veitti hann heill í sérhvørn rann.

6. Eyð þú lífinu ecki með, ánægjulausu výli þá, þitt ræktu kall, haf glaðvært géð, gjør lífs-tóm nota best, sem má.

7. Drottinn! allt ástand mitt og mig, með glødu sinni fel eg þér, ánægður feta æfi stig, aðstoð þín jafnan fylgi mér.

No. 177.

Lagið: A Gud alleina.

Til auðs er eyðist, af møl og rydi hér, géf, Guð! ei leiðist, girndir hjartans í mér; en upp í hæðir, augun mæni til þín, sem géfur gjæði, gjørvøll og forðar pín, þørfina' þvíað bæði, þú veitst og fyllir mín.

2. Agirndin arga, eitruð er lasta rót, fæðir mjøg marga, misgjørð og dæmin ljót. Sá má sæll heita, sem nægir lánið téð, og ydju neyta, í kalli dyggur réð, best minn blessa sveita, blíði Guð! ánægð með.

No. 178.

Lagid: Mitt hjarta! hvar til hriggist þú.

Himneski Fadir: høndin þín, helgi og blessi verkin mín, øll svo ad þóckn-ist þér, áhyggju mig íllri ver, øllu grandi forda þú mér.

2. Eg legg í þína líknar-hønd, lík-amann bædi' og mína ønd, treystandi á þig einn, géf, ad eg sé hjarta-hreinn, háski svo mig villi ei neinn!

No. 179.

Lagid: Einn Herra eg best ætti.

Þig, Gud! sinn fødur þeckja, þad eitt eg gledi fann, hvørr hatur brjóst lét bleckja, barna-rétt missir þann; í dygda fótspor feta, Frelsarans, hjálp' oss vel, og innbyrdis audsýnt géta, ástúdlegt brædra-þel.

2. Einn þú, Gud upphædanna! í eitt battst menn um heim; einn er ætt-ar-stofn manna, einn andi býr í þeim, allir hér ófk framberum, allra bæn heyr-ir þú, allir kalladir erum, ad einni von og trú.

3. Ætti' eg þá einkis vyrda, ein-drægnis bandid téd, og hróp míns hjarta myrda, en hafa tvídrægt géd? nei! þó mitt særi finni, svik og ráng-

indi hér, allt þad med adstod þinni, uppgéf eg, sem þú mér.

4. Láttú þitt ord og Anda, upplýsa huga minn, svo ebla vilji' eg vanda, velferd brædra hvørt sinn, og styrk mig æ ad géta, ad dæmi Lausnarans, kjærleikans feril feta, til fyrirheitna lands!

No. 180.

Lagid: Hvar mundi vera hjartad mitt.

Gud! þín stjórnan er gjædska' og nád, góds hún sérhvørsum ann, falslausrar elsku edla dád, ætíd þér gedjast vann; øfundar hreckvíst illsku rád, eg þér gagnstædast fann; veit ad míns hjarta gjæti' eg gád, glæp svo eg varist þann.

2. Hví skyldi' eg svipta sjálfann mig, sannri ánægju og ró? skyldi eg møgla þora vid þig, þig, gjædskan! réttvís þó? misgjørd mín ljót og margfaldlig, maklegt sér straff tilbjó, en gladdi ást þín guddómlig, er glæpa straff undan dró.

3. Skal þad øfundar olla', ad þér, eins fer vid brædur mín? skyldi mér gremjast gjædska' ad er, Gud minn! hvørs ást mér skín? veit eg þó nockurn verri mér? vardveiti nádin þín, sál' mína, Fadir svo ei hér, særi øfundar pín.

4. Minn Jesús hefir sjálfur sett, sína það merki á: elskið hvørr annann utan prett, øfund burtsneydið frá! ó hvørsu inndælt, hvørsu létt, hans boðorð finnast má, hvørjum hans ást íhuga rétt, hans eptirdæmis gá!

5. Inngéf þú mínum anda þá, ó Drottinn! vilja þann: að unna góðs og gledja' ef má, með góðvild sérhvørn mann, afvenda skaða, ángri, þrá, ástríkur hvar sem kann, en eitraða gledi aldrei fá, af sorg, er bróðir fann.

6. Þó sýnast kunni' hann sælli mér, síst skal eg nafn hans þó, baktali sverta, er sárt hann skér, og sumum dauða bjó; æ Drottinn! mínar varir ver, svo varist að spilla ró, lát mig þenkja: hvað þúnga sér, þraut opt skjæð túnga dró.

7. Géf eg þakklátur þína náð, þyggi og gjæðin léð, øfundarlaust svo geti gáð, góðs, er fær øðrum téð; Andi þinn hafi' yfir mér ráð, og elskuríkt veiti géð, svo banvæna øfund burtu máð, best géti' hans krapti með.

No. 181.

Lagið: Nú bið eg: Guð! þú náðir mig.

Ráðvanda þánka' og hjartað hreint, Herrann géfi mér ljóst og leynt, fláráðum heimsins flærðar sið, forða

mér, Drottinn! þess eg bid, innrættu mér þad áform hjá, øllum gódfýsi' og kjærleik tjá; lát mig framgánga falslaust hér, svo fái' eg dýrdar vist hjá þér!

No. 182.

Lagid: Daudans þúngu kramin qvøl.

Veit, ó Gud! þín gjædska mér, gjøri ei úr þánka renna, ad líkjast og þócknast þér, þú mér sjálfur vyrdst ad kénna! ætti' eg hatri illu' ad leyna, er þig mildann féck ad reyna?

2. Blídur Fadir allra ert, allir børn þín nefnast megum; ef ei brædur elskum, bert, er, þíns kjærleiks von ei egum. Elsku Jesús af oss krafdi, ást ad deyd sem til vor hafdi.

3. Synd uppgéfur þú mér þrátt, þú afmáir íllgjørd ránga; hvørr er eg, sem bistur brádt, bródur vid í rétt fer gánga? synd ef viltu meta mína, eg mun ei standast hegníng þína.

No. 183.

Lagid: Jesú Kristi! þig kalla' eg á.

Unn þú oss, Gud! ad elska frid, á medan lifa fáum, ad í bródernis sómasid, samlyndir vera náum, Anda þíns krapti út oss bú, ad Jesú líkjast képpum, og ást ei sleppum, ad brædra gagn vér eblum nú, og þína blessun hreppum!

No. 184.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Kjærleiks verk, sál mín! keppstú vid, kristnum sómir ástunda frid, þar sídar egum børn Guds blíd, búa saman um alla tíd, til eindrægni skaptir erum vér, eindrægni því oss rækja ber.

2. Eins Herra þjónar erum vær, eindrægni stundum nær og fjær, allir samhuga í ást og trú, innbyrdis skulum lifa nú; ó Gud! tendra vorn elsku eld, med Anda þínum fyrir Kristí skuld!

No. 185.

Lagid: Gud miskunni nú ollum oss.

Láttu mig, Gud! sem líf gafst mér, í leti aldrei falla, heldur vel ydja hvad sem ber, hvørt sem þú vilt mig kalla, ydjuleysid þrátt orsøk er, til armóds, vansa' og klækja, víslega baudst því, minn Gud! mér, mitt braud af ydn ad sækja, þá skyldu rétt ad rækja.

2. Styrk, svo ørþreytist mitt ei magn, mædan af von því léttist; verkydinn þegar vinn eg gagn, von hef' eg líka' ad mettist; hérvistar brúka hjálp mér tíd, haggvæmast farsæld minni, og veit þad luckist ár og síd, upplífga þol og sinni, ávalt med adstod þinni!

5. Jesú Eptirbreytni.

No. 186.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Lofgjørd, þackir, eilíf æra, endurleystra hjálpar von, þú sem gjørdir þig fórnfæra, þér sé Guds eingétni Son! kénn þú, Jesú mildi! mér, medan lifi fylgja þér, lífs svo réttann gáng eg gjøri, gladur jafnan þar af veri.

2. Þó eg krossi þjáist strídum, þér afneita lát ei mig; gráts á jafnt, sem gleditídum, géf mér styrk ad elska þig; elska þig til enda lífs, og í þrautum stundlegs kífs, hørmúng þína hafa í minni, huggi þad mitt dapra sinni.

No. 187.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Oss ber kristnum orku neyta, áform hefja nýjum dug, eptir Jesú allir breyta, ástundum med lyst og hug; hlýdum bodum hans, er leid, til heilla oss í lífi' og deyd, hvørr skal ødrum elsku veita, almenníngs farsældar leita.

2. Sé oss steypt í sorg og mædu, af sjálfum þeim, er gjørdum gott; vel þó

brugga vinir nædu, og verdi launin dygda spott, eptir Jesú hégværd hér, hug ad laga girnumst vér; ótraudur sá Frelsarans fetar, feril, hann mun stadisst géta.

3. Allskjótt hédan egum skunda, eilífd þegar nálgast fer; veginn dygda vel ástunda, vors ad Jesú dæmi ber; komid bædi konur og menn! Kristi fylgjum allir senn, øruggt képpum, áfram þreytum, í Guds ótta sældar leitum.

No. 188.

Lagid: Þock sé þér góð gjørd.

O Jesú! ønd mín, af ást og lofgjørd brenni; ord hegdan øll þín, elsku' og dygd mér kénnir; daudans þúngu þú þín, þoldir, frí vid syndir, ad frelsi mér finndir.

2. Saung-rødd mín síst ein, samt þitt lof útbreidi, heldur dagfars góds grein, Gud! þinn kraptur leidi, mig svo varist vond mein, vel mót glæpum strídi, og sigri' um sídir.

3. Ei skal mér, ei kann, í frá þér neitt venda, þinn eg er, því ann, þér til lífsins enda; hvar eg fer, um heims rann, hjarta med og túngu, þér þock skal súngin.

No. 189.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Séf mér, Jesú! um líffins leid, lífs reglum fylgja þínum, þitt dæmi sé í sorg og neyd, sífeldt í huga mínum, ef rísa móti mér, mín syndug girndin fer, unn mér þó áfram med, øruggt ad képpa géd, uns fagna' eg fundi þínum.

2. Hvílík fagnadar fylling þá, frelsi þitt er eg reyni, og sje eymd mína alla' og þrá, úti med síd'sta qveini! þú géckst á undan, eg, eptir þann sama veg, mæddur en gladur geng, gjæfu hlýt ædstann feng, þá lokid lífs er meini.

3. Ohræddur geng eg áfram þá, um vegu þyrnum stráda, þitt heit ei bregdst, skeids enda á, eg hlýt fullsælu þráda; þá unnin þrautin er, þykir lítilsverd mér, armædan er eg beid, á æfi stuttri leid, því eymd eg finn afmáda.

No. 190.

Lagid: Kom Skapari heilagi Andi!

Minn Jesú! dygda-dæmid þitt, draga fús vil eg heim til mín, hjálpa þú mér svo hjartad mitt, hafi í minni bod-ord þín.

2. Þú, sem gjørdir og gjørir allt, til góda fyrir brædur þín; mér vid ásetníng sama haldt, sælu þá eblist vonin mín.

3. Lát mig í þessu líkjast þér, Lausnari hjarta-besti minn! kjærleiki sannur qvikni' í mér, kénn mér að stunda vilja þinn.

4. Gjør mig vissann að brúka best, þau bjóðast færi, til að sá, góðgjørðum út, sem má eg mest, minnast skammvinnu lífsins á.

5. Herra! uppfylltu hjartað mitt, með helgri girnd að líkjast þér; máttinn að géfa, það er þitt, þú sem best fyrir øllu sjer.

6. Þá huldu gleði' að gjøra vel, géf eg ei burt fyrir nockurn mun; hana eg forsmeck hinnar tel, himnesku, sem eg leiði' í grun.

7. Að géta fengið góðann vin, Guði líkann á flestann hátt, það eru gjæði hvørjum hin, himnesku við þú líkja mátt.

8. Óþacklátum og íllum mér, ótal velgjørðir Guð réð tjá, hans vegna fús hvørjum sem er, hjálp mín skal æ til reiðu stá.

9. Ást þín, Drottinn! er æfinlig, við allar sképnur og þína menn, eg bið þú leiðir ætíð mig, ástsemd og dygð að stunda' í senn.

10. Þú birtir veldi þitt og dýrd, um þessa dásamlegu jørd, æra sé þér af øllum skírd, elska, lotníng og þakkargjørd!

No. 191.

Lagid: Guds Son kallar: kommid til mín.

Géf Jesú Kristur! géf þú mér, ad géta svo fylgt og hlýdnast þér, á allri æfi minni, ad eg í sannri ást og trú, eins og rétt-kristnum hæfir nú, þér, Gud minn! þócknast kynni.

2. Og þá pílagríms gángan mín, Gud! svo eg nái heim til þín, enda skal einusinni; sælu eilífa sýn mér þá, svo eg fullkomnun himnum á, ødlist af elsku þinni.

No. 192.

Lagid: Allt eins og blómstrid eina.

Lífs ferli' ad fylgja þínum, fýsir mig Jesú kjær! vorkénntu veikleik mínum, þó verdi' eg álengdar fjær; þá trú og þol vill þrotna, þreyngir ad neydin vønd, reis þú vid reirinn brotna, og rétt mér þína hønd!

2. Í veraldar vondsku solli, velkist eg Jesú! hér; falli þad opt mer olli, óstødugt holdid er; megnar ei móti' ad standa, mín hreysti náttúrlig, láttú þitt ljós og anda, leida og styrkja mig!

No. 193.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Sann-audmjúku, Gud! mig gjædi, gédi, helgur Andi þinn! hvørn dag vel svo hugsa nædi, um hrøsun, vansa' og breiskleik minn; ad eg blygdist æ fyrir þér, einn sem hjørtun manna sjer, og nád skjærri þacki þinni, þad gott allt mér hlotnast kynni.

2. Gódi Fadir! lid mér ljádu, ad líkjast mætti' eg jafnan þér, árni góds þeim bøls mér bádu, blessi þann mig hata ser; haldt sál minni hógværd vid, hjartad mitt lát elska frid; minn ef hrasar breiskur bródir, bæta lát mig úr med gódu.

3. Gef eg hlýdni tjái trúa, til lífs enda bodum þín, ó Gud! lát mér eckert snúa, í frá þér og skyldu mín; øll mín von á einn er þig, í ótta þínum framleid mig; þínum merkjum þjóni' eg undir, þar til ockar verda fundir.

No. 194.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín!

Gud! hvad er líf mitt? háski, strid; hvad er mín æfi? reynslu tíd, freistni hvørt fótmál vefur; frá þér, holdid, sem breiskt eg ber, bleckinn

heims sollur eins frá þér, mitt hlaup til markſins tefur.

2. Skyldi' eg gálaus framgánga þá, og gleyma stunda við að sjá, freistíngum, fári, snørum? hrokafullt, svikult, hjartað er, hvað fljótt mundi það steypa mér, í synd og eymd óvørum.

3. O Faðir! lát þá anda þinn, upplýsa daufann skilníng minn, æ betur að eg þekki, sjálfann mig, heiminn hættann hér, hvørjum í gégn mér stríða ber, að síst mig sigri og blekki.

4. Yfir mér, Guð! já í mér vak, aldrei hønd þína frá mér tak, um megn fram ei lát reynast, hvað íllt eg heyra hlýt og sjá, helga mér ebli vareygð hjá; minn Guð! hvað má þér leynast?

5. Ótal heims vélum íllum gégn, eg hef, sem styrkir hug og megn, Jesú! þitt dygða dæmi; þú ert minn vegur, líf og ljós, að líkjast þér mitt æ skal hrós; heims venju' eg síst þá sæmi.

6. Mín trú á þig er sigur sá, sem íllra heimsins dæma má, eitraðar ørvar vinna; á þig eg horfi, auk mér dug, aðferð þíns stríðs mér vaki'í hug, nær freistni kann eg finna.

7. Ef eg stend, Herra! er það náð, ecki minn dugur, veit því dád, eg verjist voda-føllum; gef engann dæmi gálaus mín, ginni frá hlýðni boda þin; uppvakníng sén þau øllum.

8. Eg vil þá strída, vaka trúr, vanda mig, bidja; Gud! minn múr, lids kanntu síst mér synja, míns Jesú æ fyrir augum mér, allt hafa dagfar og frá þér, um hjálp audmjúkur stynja.

9. Jesús til manna freistni fann, fyrir mig alla yfirvann, óvini, eg því líka, óvini sigra alla kann, allt vel eg megna fyrir hann, ef adstod hans ædlast ríka.

10. Já, þúngt er enn þó stutt mitt stríd, stutt þessi hætta reynslu-tíd; veit, Gud! eg géti varist; eilíft sigur-hrós, eilíft hnoss, af þér, nær sigrum, geymt er oss; ecki er til einkis barist.

No. 195.

Lagid: Krists er koma fyrir hondum.

Víst er eg veikur ad trúa, veitstú þad, Jesú! best, frá syndum seinn ad snúa, sem mig nú ángrar mest; þó framast þad eg megna, þínum ordum eg vil, treysta og gjarnan gégna; géf þú mér náð þar til!

6. Guds Ord og Bænin.

a) O r d i d.

No. 196.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

O Gud! fyrir augsjón þína, audmjúkir í bæn og trú, komum vér, lát ljósid skína, lífsins orda þinna nú; vyrdst' oss sjálfur vera hjá, og veita adstod þínum á, ordum hafa gódar gjætur, géf þau hjá oss festi rætur.

No. 197.

Lagid: Daudans þúngu framin qvol.

Gud! í þínu nafni nú, nálægir hér saman erum, hjálpa gódi Herra þú! ad heidur þinn og dýrd framberum; géf þad hvørr med gledi finni, Gud! ad ertú hjá oss inni.

2. Vér þá sælir verdum hér, vorar allar lífsins tídir, og leidumst, nær æfin þver, upp í himna dýrd um sídir, hvar ásamt Guds engla sveitum, eilífa þér dýrkun veitum.

No. 198.

Lagid: Guds Son kallar: komid til mín.

Kirkju þína vér komum í, kjærasti Fadir! enn á ný, og bidjum ástsemd þína; af náð oss senda nýann dug, ad nædum stunda þig af hug, þeckja, sem þín ord sýna.

2. Ords þíns sannleiki, ædsti Gud! alla svo hræri þín ad bod, med alúd helgri heyrum, svo þau grandvarir gétum best, í gódu hjarta jafnan fest, til farsældar oss og fleirum.

3. Lát sérhvørt ord, sem heyrum hér, helga vort líf og vilja þér, svo verdi dýrd þér samin; vora upplífga von og trú, virdstu oss alla blessa nú; heyr Fadir! heyr oss, Amen!

No. 199.

Lagid: Heidur sé Gudi himnum á.

Styrk þú, Drottinn! vorn vilja vel, vér nær í þitt hús gaungum, svo ad hégómlegt hræsnis-þel, hér finnist med oss engum, lát med athygli' og lyst oss þar, til lærdóms, ráds og huggunar, lífsins ord þín heyra laungum.

2. Lát þeckjanlega þetta hér, þitt ord blessast oss øllum, lofgjørd vor géf ad líki þér, líkn veit nær þig ákøllum;

gef Jesú dygða gaungum spor, geymdú þitt orð á meðal vor, uns upprennur eilífð øllum.

No. 200.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum' ert.

Þú elskar þá, ó góði Guð! sem girnast þín að stunda boð; með alúð heyra orð þín veit, oss sem í þenna sønnumst reit; hjálpa þú oss og gef vort geð, gladværri rósemd fyllist með.

2. Byrðstú með náð að vera' oss nær, veikleikann styrktú, Faðir kjær! kénn oss þig elska einann mest, oss og náúnga gagnast best. Guð! sem einsaman gjæðska er, gef þig um eilífð prísum vér!



b) Bænin.

No. 201.

Lagið: Guð miskuni nú øllum oss.

O Guð! syndarinn eg kém hér, í augsýn biðja þinni, af hástóli þínum hétstú mér, hyggja að beiðni minni; stór og háleit er hugsan sú, hjarta míns girnd þú alla, uppfyllir, Faðir! æ lát nú, anda þinn mér tilfalla, og kénna þig rétt ákalla.

2. Hvallt skal því mín ydja trú, á dygda braut fram=keppa, mín ósk og stundan sífeldt sú, sáluhjálpina' ad hreppa; þessi velfarnan, ó Gud! er, ó= missandi sál' minni, øruggur því þá ósk framber, eg vona hún af þinni, adstod áheyrslu finni.

3. Hlutskipti mínu, Herra! rád, hagsæld ei þecki' eg mína; hitt kannast eg vid hvad þín nád, hefir mér vyrdst audsýna; þad er allt gjørt til góda mér, Gud! þín stjórn speki skírir, hvad vid mig skédur er frá þér, allra því vel= ferd stýrir, þú, Gud og Drottinn dýri!

4. Meir þó enn Herra minn þú ert, minn Fadir líka heitir, heyri eg ord þín herma bert, hollur oss nálægd veitir; ó hvad styrkir sú hugsan mig, helzt þá mitt andvarp grætur, ánægdur veit eg þad um þig, þú ad mér, Fadir mætur! í hvørri neyd gefur gjætur.

5. Hjálp, Fadir! svo í hvørri neyd, heit sé min bænar ydja, hjálpa mér nær eg nálgast deyd, nádþyrstum svo ad bidja; bænheyr mig og heyr blídur nú, bæn þessa' af miskun þinni; bæn mína ætíd blessa þú, bænrækinn ad hvørt sinni, réttkristins frid eg finni.

No. 202.

Lagið: Sæðskuríkasti græðari minn.

Líknsami Guð! sem gefur allt, gott og hjálpaðir mér ávallt, þá neyð eg náði kanna; um mikinn bið eg ecki auð, en nóg afskamtað daglegt brauð, og geðþóknun góðra manna; lát mig, þá þig, blíðann finna, þegar þinnar, þreyðu náðar, leita eg eptir æfi þjáða.

No. 203.

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

O Guð! í auðmýkt kénn mér qvaka; kraptarins Guð! sem himnum á, øllu ræður, virðst' að þér taka, oss, Faðir kjær! þín børnin smá, það líknar nafn vort gjørir géð, gladt, sonar ótta fyllir með.

2. Því mun eg aumur þora'að kalla, í þinni verndun læstur hér: Guð, sem von mína'uppfyllir alla, er stór og heilagt nafn hans er, það lof þá stama fram eg fer, fylking engla samsyngi mér.

3. Kénn mér fánýtum glansa gleyma, og gull-eign jarðar, metnað, lyst, af munni hjartans ósk lát streyma: ó Guð! þitt ríki komi víst! undir eins og eg ávinn það, auðnast mér líka gott sérhvað.

4. Kénn mér, þá veröld vond mig ginnir, að vill hún draga heill mig frá,

svo holl' og gjöri' eg sérhvört sinni, hvad sem þín forsjón gott mér sá, þinn guddóms vilji veit oss hjá, verdi jördu sem himnum á.

5. Þig, alls ens góda, bid eg, brunninn: blessa mín störf, gef daglegt braud, en þó eg rata eymdir kunni, auktú mér þol svo léttist naud; og fyrir Jesúm unn mér fá, allt sem til góds mér þéna má.

6. Eg óttast, Gud! alvitsku þína, sem innstu þeckir hjartans slód, æ! aumka þig, synd alla mína, afplána láttú Jesú blód; þá adrir gjöra á móti mér, í miskun gef eg líkist þér!

7. Og þú, sem snörur þeckir allar, þær holdid egnir minni sál, og hættur, sem eg í kann falla, opt fyrir heimsins slægd og tál, yfirgef þú mig ecki' í neyd, útrycktú mér af synd og deyd!

8. Þér skal um aldir þackir færa, hér eilíft syngja lof og prís, hví ríkid, vald þitt er og æra, einn ertú gódur, stór og vís; ó hvad fagnandi himnum á, Halelúja! lofsýng eg þá!

No. 204.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Hjálpa mér, Drottinn! hvar eg fer, í hvörju sem ad höndum ber; fyrir

aðstoð og almátt þinn, í gleði breytist harmur minn; gef að framqvæmist gagnið mitt, Guð! svo eg prísi nafnið þitt.

2. Lífið er stutt, kenn minn Guð! mér, mínum svo verja dögum hér, að tækifæri aldrei neitt, yðju skyldunnar frá sé sneidt. Tíð sú eitt sinn mér fór burt frá, fæst síðan ei til baka má.

3. Ef að vellyst mín freista fer, Faðir! þinn kraptur líkni mér, og veiti ráð, hug, vilja þá, vel að stríða og sigur fá; sú yfirvinning verður hér, vegur til himna lífs hjá þér.

4. Lán og hyggindi' ef lénast mér, lát mig þá gjöf vel nota hér; blessa þú mér það hýtta allt, við brúkun rétta þess mér haldt, mér til heilla í hvört eitt sinn, og hjálpar við náunga minn.

5. Falli sorg og mótlæti' á mig, minn Guð! kalla eg strax á þig; því öruggt hæli ertú mér, alla eg byggi von á þér, neyð og andstreymi frelsa frá, Faðir! í náð mig líttú á.

6. Loksins þá jörðu eckért á, orkar mér framar ró að fá, þegar senn fyrir sjónum mér, sortna við grafar barminn fer, enda þá mína alla neyð, ó Faðir kjær! með sælum deyð.

No. 205.

Lagid: Svo elskadi Gud aumann heim.

O Gud! eg kém fyrir augsjón þér, aumum best líkna vyrdstú mér; øll gési brot og ílluerk qvitt, ó Gud! nád og þolgjædi þitt.

2. Hreint skapa, Fadir! hjarta' í mér, hjarta fullt ótta' og elsku' á þér, hjarta þøck, audmýkt, heidrun fyllt, hjarta jafnan rósamt og stillt.

3. Verndari' í háska vertú minn! vona' eg á þig, minn fulltrúinn! skyldi' ófall nockurt skélfa mig, skýlir mér hønd þín guddómlig.

4. Þitt nafn sé æ fyrir augum mér, ønd mín svo føgnud hafi' í þér, vid mína' ad géti' eg gladt mig trú, géf í ást æ sé kroptug sú.

5. Hvad þú mér kénnir heill mín er, heill sé þad mín, ad eg, sem ber, umfram allt stundi ordin þín, alla trúr ræki skyldu mín.

6. Allt of-veikt krapta minna' er megn, mínum girndum ad strída' í gégn, þú kannt íklæda krapti mig, eg kann allt sigra fyrir þig.

7. Heims þessa' af gjædum géf þú mér, Gud! svo mikid sem líkar þér; hóf=

legann skamt gef þínum þjón, þó blessa ydju hans og von.

8. Ef hønd þín gnótt mér gefur ør, gef þau hóffsamur brúki' eg kjør, og med góðvild af gnægtum þín, gledji fátæka brædur mín.

9. Einlægann gef mér ástvin þann, óhult hvørjum eg trúa kann; hvørr med mér stundi' ad hlýdnast þér, huggun, ráð, dæmi gefi mér.

10. Ef ad þín gjædska ætlar mér, æfiskeid lengra' í verøld hér; øllu, Fadir ástkjæri! ráð, aldradann svipt ei þinni náð.

11. Og þá lífs endi loks ad fer, líkn þín mig taki best ad sér, minn skjøldur, hlífd og mikil laun, minn Gud! þá vert' fyrir Krist þinn son!

No. 206.

Med sínu lagi.

O! Gud vor Fadir! sem í himnaríki ert, hátt yfir oss í anda mest, vilt því tilbedinn verda: helgasta nafn þitt hjá oss verdi opinbert, heidrad og lofad allrabest, á himni og á jørdu; þitt náðar-ríki komi hér; kenn oss í því ad lifa, og hvad sem ecki þócknast þér, þar frá vyrdst' oss ad hlífa, svo

æfinlega ødlumst vér, í þínu ríki' ad blífa.

2. Voldugi Gud! þinn vilji verdi jørdu á, vel, jafnan og á allann veg, eins og í himnaríki; því þar kann enginn standast eda koma má, utan þinn vilja ydki mjøg, og lifi svo þér líki. Vort daglegt braud oss veit þú nú; vora sál endurnæra, lát þitt fridarord; frá oss snú, fals kénning', en þad læra, hvar med þú oss á helga trú, og hjálpar-veg vilt færa.

3. Forlát oss vora miklu skuld og marga synd, módgum vér þar med jafnan þig, þær virdstú' af oss ad taka; svo sem vér fyrirgéfum þeim af gódri lund, sem gjørdu oss mót og stygdu mjøg, ei viljum þá ásaka. Í freistni þú oss ecki leid, á rángann veg svo víki; heldur frels' oss af allri neyd; athøfn vor géf þér líki; upplýs og helga oss, þinn lýd, ad erfum vér þitt ríki!

7. Skírn og Qvøldmáltíð.

a) Á undan Skírn.

No. 207.

Lagið: Haldt oss, Guð! við þitt hreina orð.

Svo elskaði Guð aumann heim, að einka Son sinn gaf hann þeim, að allir sem trúa á hann einn, eilíft líf hafi', ei tapist neinn.

2. Jesús Kristur, vor Herra kjær, kom í heiminn að frelsumst vær; sínum Postulum sjálfur hann, sagði hjálpræðis lærdóm þann:

3. Endurfæddur sá ecki er, af vatni og Guðs anda hér, í Guðs ríki kann ecki fá, inn að gánga og það að sjá.

4. Því farið út um allann heim, til allra þjóða, kénnið þeim, friðar lærdóm og fögnuð þann: fullnaðar lausn eg öllum vann.

5. Hvörjir sem þyggja þessi ráð, þeim skuluð veita skírnar náð, í nafni Föðurs og Sonar, og anda Guðs, sem allt helgar.

6. Eins sem eg hefi yður sett, allt kénnið þeim að halda rétt, í trú, kjær-

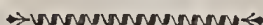
leika' og kristnum síd, qvøl og hørmúng ei skélfist vid.

7. Vor Herra Jesú! vardveit þú, veika kristni í réttri trú; leys oss frá allri andar neyd, í himna frid og føgnud leid.

No. 208.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál.

Vor Gud, heilagi Herra! þér, heidur og pris um eilífd ber, von sáluhjálpar veitir þú, í vorri skírn, þig bidjum nú: hjálpa oss, Fadir! fyrir þér, fram ad gánga sem skírdum ber, hólpnir allir svo verdum vér.



b) Eptir Skírn.

No. 209.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Fadir, Sonur og fridar Andi! fót minn leid þú brøsun frá, skírnarheit svo vel eg vandi, vyrdstú nád og styrk mér ljá, ad lifa svo ad líki þér, líf á medan veitist mér, uns á himnum fæ eg finna, føgnud medal barna þinna.

No. 210.

Lagid: Haldt oss, Gud! vid þitt hreina ord.

Þetta barn þér befalad sé, blídi Jesú! vor Lausnare; í þína kristni þad innleid, þyrm og frelsa frá allri neyd.

2. Ætíd hlíf því med adstod þín, frá ólucku, slísum og pín; med þinni ást og mildri nád, miskuna því og blessa þad.
3. Veit því med aldri vøxt og spekt, ad verdi hlýdid þér og þeckt, og lifi svo í heimi hér, ad himneska fái dýrd hjá þér.

No. 211.

Lagid: Hvorr, sem ad reisir hæga bygd.

Allir foreldrar, ó Gud! magn, og adstod hjá þér finni, sinna afqvæma sálar-gagn, svo stundá' í verøldinni, ad segja kunni sídar meir: sjá nú, Drottinn! hér em og þeir, mér gafst af mildi þinni!



a) A undan Altaris-gaungu.

No. 212.

Lagid: Hvorr, sem ad reisir hæga bygd.

Minn Gud! þú sjer og þeckir nú, þad allt mitt hjarta bidur. Sjá! þitt, í audmýkt, ást og trú, altari krýp eg vidur; sálar helg laungun sé hér mín, sameinud nád og blessun þín, eykst þá minn andar fridur.



b) Um Utdeilingu.

No. 213.

Lagid: Jesú! þín minníng mjög sæt er.

Hvad gódgjarn ertú, Kristur kjær! er kallar oss þínu bordi nær, sameinadir hér sofnumst vér, ad sækja styrk og traust hjá þér.

2. Þú vilt oss sjálfur vera hjá, vér skulum, eins og bod þín tjá, minnast á kjærleik mikla þinn, ad máltíd þessari, Drottinn minn!

3. Vér hlýdnumst þessu hvørt eitt sinn, því Herra Jesú! Fadir þinn, veröld elskadi' og veslann mig, veröldinni því gaf hann þig.

4. Elskan þín var svo undra há, ad daudann leidstú krossi á; dóst fyrir brædur þína þú, þínir hvørs brædur minnast nú.

5. Þitt líf og daudi þanninn bjó, þínum fridkeyptu sálar ró. Æ veittú oss med dygd og dád, dýrmæta þá ad mikla nád!

6. Blessadú, Jesú! oss þitt ord, oss blessa vid þitt nádar-bord! opinberlega allir hér, í ást og trú sameinumst þér.

7. Eins og Fadirinn eitt med þér, allir géf þú ad séum vér, og hjartan-

lega elskum hann, elskum þig, sem oss leysa vann.

8. Fyrir þig vill vor Fadir þá, fødurlega oss gjædsku tjá, og af nád, gott uppfylla þad, er hvørr einn um ad réttu bad.

9. A þig trúum og vonum vær, vert oss med líkn og huggun nær, í lífi' og dauda hlýdnum hér, hjálpa oss til ad fylgja þér!

10. Æ! þá skyldu eg ílla braut, eilífann voda þar af hlaut. Son Guds! þinn dómur sannur er: syndugir standast ei hjá þér.

11. Elska vidqvæmust þrýsti þér, þjáníng og písl ad lída hér, ad þínum dygda unnum sid, allir syndirnar skiljumst vid.

12. Blessadi Drottinn besti! þú, blessa enn vora fundi nú, svo leitum alls hjá einum þér, andlega sem oss farsæld lér.

13. Vid æfi lokid stutta stig, styrk oss, Drottinn! vér bidjum þig, med vissu nádar þinnar þá, þreyttir leysumst vér hédan frá.

14. Hallelúja, vor gódi Gud! geyma viljum vér øll þín bod, þér einum kém-

ur frelsid frá, frá þér, vor Gud! Halleluja.

No. 214.

Lagid: Jesú! þín minníng mjøg sæt er.

Audmjúk nálægir øndin mín, ó Jesú Kristur! sig til þín, og minnist skipun eptir þín, á dauda þinn og bitru pín.

2. Elska var þad, sem þrýsti þér, þjáníng og písl ad líða hér, hneigdu burt dóstu høfdi med, hjálprædi fékstu monnum téd.

3. Tapadra ecki tølu í, trúi' eg framar ad verda því, Gud þinn Fadir vill fyrir þig, Frelsari, Jesú! náda mig.

4. Mín sál trúir og finnur frid, fastlega jafnan gledst þar vid, Jesú! eg med þér jardast á, jørdunni mun þó rísa frá.

5. Fyrir þinn kjærleik þacka' eg þér, þjáníng leidstú til frelsis mér. O! lát forgéfins aldrei mig, um þína hugsa pínu' og þig.

6. Uppá margreynda elsku þín, ó-hult sig reidir sálin mín, gnægd þinnar nádar géfi mér, gódfýsi til ad hlýdnast þér.

7. Afformid þad, sem eg hefi' nú, eptir ad fylgja þér, Jesú! hvørt sem mér

gengur med eda mót, mín sé laungun af hjartans rót.

8. Og þó eg villist eitthvørt sinn, yfirgéf mig ei, Drottinn minn! á réttann aptur stig mig styd, stødugt á sama haldt mér vid.

9. Veitstú best, Jesú! vanmátt minn, veit ad eg geymi lærdóm þinn, þegar ad høndum þjáníng ber, þolgædi þitt sé dæmid mér.

10. Med eptirlaungun øndin mín, upplyptir, Jesú! sér til þín; um þinna boda leid mig leid, líffins á medan renn eg skeid.

No. 215.

Lagid: Í dag eitt blessad barnid er.

Eg kém, ó Herra! og eptir þér, af ángri mæddur leita; virdstú því enn af miskun mér, mildi og nád ad veita; ad þínum kroþinn er eg trón, ó! þú Guds og mannsins Son! hjartad mitt nú hughreystu! syndanna ángur særir mig; sál mína frida! eg trúi' á þig, einn med þeim endurleystu.

2. Í lifandi trú eg leita' ad þér, sem léttir synda byrdum; vor synda sekt afplánud er, ad þar med Guds børn yrdum. Um hørmúng þína hugsa eg nú,

og hjálp, er mönnum veittir þú, mín heill er af þér ordin, þá fyri mig þú fórnadir þér, födurnum gédþeck aptur er, öll endurleysta jördin.

3. Gled þig því hjarta mitt í mér, misverk þín bætt hann hefir, nád þér og mildi mestu hér, í máltíd sinni géfur; ef hrópar, þinni hann ansar bón: „í huga styrkur vert, minn son! qvitt skulu brot þín blífa, uppá minn reida átt þig deyd, ætíd skaltú heim fyrir þig leid, med hreinu hjarta lifa."

4. „Þér géfst hjálprædi' og heillin nú, yfir henni' í trú skalt vaka; fyrir óvarúd ei lát þú, þinn æru-krans burttaka, sjá! hér eg mig innlífa þér, eg er víntréd, blíf á mér; æ skaltú ávöxt bera; eg vil hughreysta' og efla þig, fyrir elsku þína' og trú vid mig, sigur-sæll víst skalt vera."

5. Herra! þín bod eru' heillin mín, halda þau lát mig feginn; veit, fyrir dauda, og verk öll þín, sá vilji styrkjast megi, en upp frá þessu unntú mér, allt mitt hjarta géfa þér, þinn dauda þacka' og prísa; lát mig svo heilgun æfast í, og endurbótar verkin ný, medan lifi auglýsa.

No. 216.

Lagid: Jesú! þín minníng mjög sæt er.

Við þína nádar máltíd mér, mæta býdur þú, Jesú! hér, svo ad eins og þú manst til mín, minnast skuli eg einninn þín.

2. Heimur mig því hindradi frá, hans glis eg framar stundad' á, hvad opt freistar mín hold og blód, ad halda réttri gjæfu slód!

3. Æ! þá eg gleymi þinni nád, og þad til góds hef' veika dád, gjætir ei skyldu gleymskan blind, glæpugur bæti' eg synd á synd.

4. Æ! hjálpa mér rétt byggja' ad því, hvørnin þú umgéckst verøld í; þá missir verøld mitt afhald, missir þá syndin krapt og vald.

5. En þad eg braut þér ávallt mót, ángrar mig nú af hjartans rót. Æ! skyldi' eg vera vinur þinn, veikann, hvikulann mig sem finn?

6. Já, í von bori jeg og trú, Jesú þínu ad minnast nú. Skal hann ei minnast mín, sem þó, mig fyrir sekann leid og dó?

7. Komi nú þúnga-þjádur hér, og þreyttur híngad komi hvørr. Þeir

ødlast frid, sem trúa traust, og trega syndir hræsnislaust.

8. Uppá þín kém eg egin ord, og mæti, Jesú! vid þitt bord; bænheyr míns hjarta harma-raust, hjá þér, á þér er allt mitt traust.

9. Géf oss ad minnast ætíd á, endurlausn, sem þér fengum hjá; géf oss, Herra! á himnum stad, hjá þér, af miskun bænheyr þad.

No. 217.

Lagid: Kristi! vér allir þøckum þér.

Frelsari gódi! fyrir þitt bord, framkrýp eg þessu sinni, þína pínu og efstu ord, audmjúkur hefi' í minni; nafn þitt vegsama vil eg hér, vera má hvørr sem treystir þér, fullviss ad miskun finni.

2. Er eg þess verdur ad þá nád, ó Jesú! reyna fái? elska eg þig af allri dád, umbót svo vinna nái? er mín trú þér svo þócknanleg, þad upprisinn á sídan eg, dýrd þína, Son Guds! sjái?

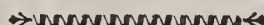
3. Þú ransakar og þeckir mig, þú veitst af gleymsku minni; offjaldan minnist eg á þig, í hrigd og velgengninni. Æ! hvad dárleg mín íllskan er! eg veikur treysti, Jesú! þér, ad fyrirgéfníng finni.

4. Medtaktú, Drottinn! mína trú, medtak þad heit eg gjørdi! helgist þér allt mitt hjarta nú, helgist þer mitt framferdi; sjálfur hér mína sálu prýd, svo eg maklegur alla tíd, Guds Son! þinn gestur verdi.

5. Þú, sem í minníng' þína hér, þessa baudst oss ad neyta, svo allir jafnan ættum vér, eptir þér, Jesú! breyta, láttu oss þanninn lifad fá, ad lærdóm þinn vér stundum á; virdstú krapt þar til veita!

Minnstú, ó madur! á minn deyd.

(Sjá No. 76) og fleiri ad framan prentadir Sálmar um Jesú Pínu og Dauda, No. 70, 74 og 75.



c) Eptir Utdeilíngu.

No. 218.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Jesú! sem ad daudann deyddir, og daudlegum gafst lífid mér; þú ad bordi lífs mig leiddir, lausnar pantur fenginn er; efl þú mína ást og trú, auk mér sálar rósemd nú; þig mitt lífid heidri' í heimi, hjálp veit þér eg aldrei gleymi!



8. Daudinn, Upprisan, Dómurinn.

No. 219.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Hvørr veit hvad fjærri' er æfi endi? ódfluga tíminn burtu fer; brádlega máske beri' ad hendi, burtfarar kallid daudans mér. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

2. Máske í nótt þú munir kalla, mína sál í eilífdar rann, og hreisid líkams fyrri falla, enn fela sólu hafid kann. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

3. Kénn mér þá vitsku vel svo telja, vegferdar minnar daga hér, ad þinn eg stundi veg ad velja, vakni til sælu' og lífs hjá þér. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

4. Vid elsku heimsins unn mér vara, æ mínu hjarta taka á, þegar þú kallar, þori' eg svara, þá: mig tilbúinn, Herra! sjá. O Gud! þá daudans dregst ad nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

5. Veit þú að enginn hlutur hrífi, hjartað mitt þínum ótta frá; öll skal mín vera lyst í lífi, líka í dauða von þér á. O Guð! þá dauðans dregst að nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

6. Virðstu með Krists verðskuldun hylja, vel mínar syndir, Faðir kjær! þeim sem yðrast og vanda vilja, verk sín, miskunin æ er nær. O Guð! þá dauðans dregst að nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

7. Komi því minnar æfi endi! eg af heiminum glaður fer, á míns Frelsara fund eg vendi, finn þig, ó Guð! náð-ugann mér; en þegar dauðans dregst að nótt, deya géf þú mér vel og rótt!

No. 220.

Lagið: Allt eins og blómstrið eina.

Hversu mig leysast lángar, lifandi Guð! þú sjer, og frá holds fjötrum gánga, í frelsi mitt hjá þér. Ef finn eg ángist eina, ótalfaldt böl og vei, harm sál og hjartað reyna, hægist þeim nær eg dey.

2. Fús heli fáng eg breiði, fæla mig það ei kann, fyrst Jesús Drottinn deyði, dyr lífs sem opna vann. Nær Guð svo vill mér vegni, viljugt eg dey með

þel; hans kalli gladur eg gégni; gott er ad deya vel.

3. Allt þó mér veita vildi, verøld á-gjæti sitt, en eg hér ei vid skildi, óhapp þad væri mitt. A himnum allt er betra, eg fagna þegar má, fara til fedra setra, fyrr komnum búa hjá.

4. Mín burtfør máské græti, mér léntra vina géd, og þeir, eg vidskil, væti, veinandi minn ná-hed; ef daud-inn út mig kallar, øblug sú huggun er: þá finn eg aptur alla, sem ástkjærir vóru mér.

5. Í strídi' ens strånga dauda, styrk veittú, Fadir! mér, lát bøli linna nauda, lífs neyd þá hættust er; svali, nær síd-ast anda, sálunni fridur þinn, þá sendri þér til handa, þæg verdur burtførin.

No. 221.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Æ! vøknum! daudinn ádur enn kall-ar, oss á óvæntri hédan stund, aldradir bædi' og úngir falla, í sótt og hraustir hels í blund. Sín afdrif fyrir enginn sjer, ætíd vidbúinn sæll því er.

No. 222.

Lagid: Uppá fjallid Jesús vendi.

Gladur hédan vil eg venda, vært í jardar skaut á ný, neyd med lífi

ná mun enda, nærsta feginn verd eg
því, audnist mér ad lyktum lenda, líkn-
ar-høndum Drottins í.

2. Hvad má framar auka ótta? eg
med ró vil daudann sjá, sem úr lífs mig
færir flótta, til Frelsarans, hvørn ad
vin eg á; sál, vid adfør andláts nóttar,
í Guds vernd sig fela má.

3. Sá fullkomnad hér allt hefir, hann
mun annast líf mitt hér; Jesú! styrk
þín gjædska gefi, til grafar trúr eg
reynist þér, vel vidbúinn, kjært þá
krefur, kallid daudans ønd af mér.

No. 223.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Kristi! er létst á krossi lífid, og krapti
med þad aptur tókst, dauda míns ad
duga' í kífi, dád og krapta þú mér jókst;
hel fær grandad hvørgi mér, ef hlýdnast
eg og treysti þér; mig, í trú sem før þín
feta, flytur þad til lífsins betra.

2. Lífsins fjør, þá magnlaust mædist,
mér grøf opnar kjøltu sín, ógnum daud-
ans hvørgi' eg hrædist, horfi' eg gladur
upp til þín, sel ógvídinn frelsta ønd,
Frelsari minn! í þína hønd, feta helstig
fúsu gedi, fullur af huggun, von og gledi.

3. Þú ert, Drottinn! ljós og lífid,
líkn og traust er ordid þitt; þú mér

hefir heit þad gefid: ad hold einúngis rotni mitt; í vegsemd eg upp mun stá, ávallt fremd í dygdum ná;: ávallt kroptum ædri safna, engu má vid sæld þá jafna.

No. 224.

Lagid: Gjædsku Guds vér prísum.

Siá, Jesú! vegferd vora, umvafda hættu' og þrá; veit oss varlega fara, vertú oss ætíd hjá, óhultum daudans dal, vér svo braut þínga þreytum, þer loks í gledi mætum, og fyllum frelstra tal.

No. 225.

Med sínu lagi.

Alteins og blómstrid eina, uppver á sléttri grund, fagurt med frjófgun hreina, fyrst um dags morgun-stund, á snøggu augabragdi, afskorid verdur fljótt, lit og blød nidur lagdi, líf mannlegt endar skjótt.

2. Svo hleypur æskan únga, óvissa daudans leid, sem aldur og ellin þúnga, allt rennur sama skeid. Innsigli engir fengu, uppá lífs-stunda bid, en þann kost undirgengu, allir ad skiljast vid.

3. Daudinn má svo med sanni, samlíkjast þykir mér, slíngum þeim sláttumanni, er slær allt hvad fyrir er, grøsin og jurtir grænar, glóandi blómstrid

fridt; reyr, stør sem rósir vænar, reiknar hann jafn fánýtt.

4. Lífid manns hradt framhleypur, hefir þad enga bid, í daudans grimmar greipur, grøfin tekur þar vid; allrar veraldar vegur, víkur ad sama púnkt, fetar hann fús sem tregur, hvørt fellur létt eda þúngt.

5. Hvørki fyrir hefd né valdi, hopar daudinn eitt strik, fæst síst med føgru gjaldi, frestur um augnablik, allt hann ad einu gyldir, þótt ílla líki' eda vel, bón ei né brædi mildir, hans beiska heiptar þel.

6. Menn vada' í villu og svíma, veit enginn neitt um þad, hvørninn á hvørjum tíma, eda hvar hann kémur ad. Einn vegur øllum greidir, inngáng í heimsins rann, margbreyttar lítst mér leidir, liggi þó út þadan.

7. Abl daudans eins nam kreinkja, alla í verøld hér; skal eg þá þurfa þenkja, hann þyrmi einum mér? Adams er edli runnid, í mitt náttúrlegt hold, eg hefi' og þar til unnid, aptur ad verda mold.

8. Hvørki med hefd né ráni, hér þetta líf eg fann; sálin er, svo sem ad láni, samteingd vid líkamann; í Herrans høndum stendur, ad heimta sitt af mér.

Daudinn má segjast sendur, ad sækja hvad Skaparans er.

9. Nú vel! í Herrans nafni, fyrst naudsyn ber til slík; eg er ei þeirra jafni, sem jørdin geymir nú lík; hvønær sem kallid kémur, kaupir sig enginn frí; þar læt eg nótt, sem nemur, neitt skal ei qvída því.

10. Eg veit minn ljúfur lifir, Lausnarinn himnum á, hann rædur øllu yfir, einn heitir Jesús sá, sigrarinn daudans sanni, sjálfur á krossi dó, og mér svo aumum manni, eilíft líf víst tilbjó.

11. Med sínum dauda' hann deyddi, daudann og sigur vann, makt hans og abli eyddi, eckért mig skada kann; þó leggist lík í jørdu, lifir mín sála frí, hún mætir aldrei hørdu, himneskri sælu í.

12. Jesús er mér í minni, mig á hans vald eg géf, hvørt eg er úti' eda inni, eins þá eg vaki' og sef, hann er mín hjálp og hreysti, hann er mitt rétta líf, honum af hjarta' eg treysti, hann mýkir daudans kíf.

13. Jeg lifi' í Jesú nafni, í Jesú nafni' eg dey, þó heilsa' og líf mér hafni, hrædist eg daudann ei; daudi! eg óttast eigi, abl þitt né valdid gyldt, í Kristi krapti' eg segi: kom þú sæll! þegar þú vilt.

No. 226.

Lagid: I Jesú nafni uppstá!

O minn Herra! hjálp mér þá, lífsins skamtur er á enda, ei vill hjólid lengur vendast, og eg spennist oki frá. Unn mér þá ad eyddum døgum, andlits þíns eg sjái dýrd; eydist synd, ángist og kløgun, ásamt mínum hjúp' í jørd.

No. 227.

Lagid: Oldúngar Júda annars dags.

Géf eg mig allann á Guds míns nád, geymi hann allt mitt efni og rád; hvad helzt mér kémur høndum ad, í hvørjum stad, hans miskun gjørvallt fel eg þad.

2. Minna lífdaga stærd og stund, stendur í Guds míns Fødurs hønd; nær sem hann vill, þá vil eg strax, vera til taks, gladur bída þess góda dags.

3. Af því eg veit og eflaust finn, Endurlausnarinn lifir minn, þad er mín trú, hans qvøl á kross, keypti lausn oss, ávann farsældar ædsta hnoss.

4. En þó ad lágt mitt lidna hold, liggi, fúni og verdi' ad mold, samt finnur ecki sálin deyd, né sorgar leid, því hún er frí frá allri neyd.

5. Hvad er líf manna? mold og jørd, máttarlaus, dofin, køld og hørd. Hvørr

madur fædist híngad her, hvørr helzt sem er, hefir eckért í burt med sér.

6. Hann kann ad vera hraustur í dag, heill og vel-fær í gledi-hag, en á morgun sjúkur og sár, svo til þad gár, líka máské framlidinn nár.

7. Allt eins og blómstrid gult og grænt, med glans' er stendur fagurt og vænt, á auga-bragdi er ordid þurt, enga her kurt, fellur, visnar og fýkur á burt.

8. Med þeim skilmála madur hvør, af módurlífi fæddur er; hann skal burtdeya hedan víst, þá varir síst, verdur hann sæll er vid því býst.

9. O madur kristinn! hygg ad hér, hugsa þig um medan tíminn er, nú er þér bodin nádin stærst, Guds elskan ædst, í þessu lífi líkn sú næst.

10. Ef ad þú ydrast efalaust, á Jesúm setur von og traust, þá er hans nád þín heill og hlíf, hjálp, vernd og líf, svo aldrei kannir eymda kíf.

11. Af augum þínum øll þín tár, ástrík hans þerrar høndin klár, inndælann føgnud helgum hjá, á himnum þá, endalaust muntú finna og fá.

12. Gledjumst hér vid, øll Guds børn trú! góð og fullvíss er huggun

sú; heims von er kjær, því hér er allt, í heimi valt, eilífann fögnud erfa skalt.

13. Unn þú oss, Gud! ad ydrast hér, á medan nádar-tíminn er. Drottinn! gef hæga dauda tíd, frid fyrr og síd, eilíft líf med útvöldum lýd.

No. 228.

Lagid: Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Mín lífstíd er á fleygi ferd, eg flýti mér til grafar, innan naums tíma nár eg verd, nakinn lagdur án tafar; daudleg manneskja! dvel ei þá, dauda þinn fljótt ad minnast á, þau rád er þörf ad hafa.

2. Eins og þú vildir óska þér, í daudans sídstu mædi, ad lifad hefdir, lifdu hér, í luckú' og þrautum bædi; hefd, völd og metord held eg þá, heldur létt verdi metum á, vid himna vegin gjædi.

3. Þó ad oss sæki sótt og hel, samt megum vér því trúa, ad ef hér lifad höfum vel, heim er oss gott ad snúa, til Drottins, hvar í dýrdar vist, dýrdlegir munum fyrir Krist, vid sælu' og blessun búa.

No. 229.

Lagid: Hvorr, sem ad reisir hæga bygd.

Líkt skugga burtu líf manns fer, leid þúng verkar mótlæti, æsku-blómid

stutt einatt er, ýfrið hvíkul vor kjæti; menn fædast, vaxa' og falla frá, fáir sjötíu árum ná, ef fleirum er fágjæti.

2. Grøfin vort hold til geymslu fær, en góðs að vænta megi, og dauða verði' oss dúrinn vær, Drottins orð bregðast eigi, sem það fyrst vöktun setur í, síðan líf eilíft gefur því, uppvöktu' á efsta degi.

No. 230.

Lagið: Herra Guð í himnaríki.

Höndin þín, Drottinn! hlífi mér, þá heims eg aðstoð missi, en nær sem þú mig hirtir hér, hønd þína eg glaður kyssi.

2. Daudans stríð af þín heiløg hønd, hjálpi mér vel að þreya, meðtak þá, Faðir! mína ønd, mun eg svo glaður deya.

No. 231.

Með sínu lagi.

Nú látum oss líkamann grafa, og enganu efa á því hafa, á efsta degi' að upprís hann, í dýrð, sem aldrei bregðast kann.

2. Holdið er jørð og af jørðu, að jørðu eininn aptur verður, af jørðu rís það efalaust, alla þá vekur Drottins raust.

3. Í Guðs ríki øndin lifir, eilíf miskun henni hlífir, Jesú fyrir sáru krossins qvøl, qvitt við syndir og daudans bøl.

4. Hans (hennar) mótlæti, hrigð og mæða, hefir nú øll endíng góða, ok Krists um sína æfi dró, er nú framliðinn, lifir þó.

5. Eilífann frið øndin hefir, allt til dómsdags holdið sefur, af jørð Guð þá uppreisir það, ódauðlegt, heilt og forklárað.

6. Lúinn skildist hann (hún) við heiminn, í himnasælu er nú kominn, lifanda Guði lifði í trú, lifir því víst með honum nú.

7. Sofi hann (hún) nú hér í friði, heim vér gaungum frá þessu leiði; sem best jafnan sig sjiði hvørr, svo daudinn oss velkominn er.

8. Þar til hjálpi oss Herrann Kristi, hvørr oss með pínu' á krossi leysti, frá dauda, synd og hættum heim; heidur, lof, dýrd sé Kóngi þeim!

No. 232.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Hér á jørðu ei hefir tøf, hugur minn þegar sje eg grøf; sjón þeirri glæð-

ist ávallt af, upprisu von, sem Jesús gaf; sofnar líkami' og lífið manns, lifnar síðar með dýrðar glans.

2. Mikill dagur oss mæta á, munu grafirnar opnast þá. Lifandi' og dauðir, Lausnari minn! leiðast skulu fyri dómstól þinn; þeir einir standast þá fyri þér, sem þér í trúnni lifðu hér.

No. 233.

Með sínu lagi.

Um dauðann géf þú, Drottinn! mér, eg daglega hugsa megi, og að mín æfi á enda fer, eg víst því gleymi eigi. Upplýs mitt hjarta, Herra minn! að hræðast kynni' eg dóminn þinn, er uppqveðst á efsta degi.

2. Eins og hverhönd er æfin breið, allsátt mig kann að hugga; lítils er verdt mitt lífsins skeið, launsvik óvinir brugga, fánýtt er það og fallvalt mjög, eg sæ því ecki' á nockurn veg, við líkara likt enn skugga.

3. Vort lífsins blóm er sorg og sút, og svo sem grasið vallar, líka sem ræða líður út, eða lesnar sögur snjallar. Sem fuglar á burt fljúgum vér, fljótt eins og þá straumur fer, Guð menn úr kísi kallar.

4. Þótt margir menn í heimi hér, hégómlega sig mædi, til einkis gjøra þeir allt þad sér, fyrir aud og ríkdóms gjædi, og vita' ei hvørr þad hljóta skal; Herra! kénn mér mitt daga tal, hjá þér svo huggun nædi.

5. O Gud! þú ert mín adstod best, á þig minn andi treystir; mín er sú bón og þørfin mest, mig frá óførum leysir; hjálp mér í daudans dapri pín, Drottinn! vardveittú sálu mín, og til lífs mig uppreisir.

No. 234.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Vonin kjæra, eilífd eina, arfleifd mín þá vard eg til; glæpa næra glód óhreina, en gjæta þín, er dára spil; hvørr vill þar um hugsa þjód, og helgunar ei velja stód, sem til vista gledi greidist, gjørvøll lyst þá jardar eydist.

2. A Gud þig! minn andi kallar, áheyrn ljá nú bænum mín, aldrei mig lát aumann falla, ordi frá og bodum þín; fallinn reis mig fætur á, fljótt afleys og miskun tjá; fyrir hinna seku sauda, syndir, minn leid Jesús dauda.

3. Veit mér brúka vel í haginn, vænstu nádar géfnu tíd, svo vidljúka

sérhvørn daginn, sjáist dáda verkin fríd; ad gudrækinn, aldrei eg, útaf kræki dygda veg, inn í blída eilífd lánga, ugg=laus sídan vil eg gánga.

4. Fær þá stríd í fridi enda, forn á=naudin kyrrd í ró; enginn qvídi' og kløgun henda, kann hvar daudinn aldrei bjó, ummindadur, alheill þá, eg hug=gladur loksins má, Frelsarann í fegurd líta, fundinn þann ei tímar slíta.

No. 235.

Lagid: Far heimur, far sæll!

Mér, heimur! far frá, því nú þreyt=ist sál mín ad sveyma þér hjá, og glaumur þinn metandi ecki neitt er, mót unadsemd himins, sem lofud er mér, mig heim þángad lángar, því hér leidast fer, :,: hégóminn einber. :,:

2. Seig mér satt: hvad er, sem heim=urinn flárádi heilla nafn lér? reykandi skuggi og ský=a=flug bradt, skjótt upp=þotin bóla, sem hjadnadi' og datt; í sút vafin misssýning sannkøllud hér, :,: hégóminn einber. :,:

3. Hvad audurinn er? sá afgud, sem dárunum dýrmæti ljer, og tældi svo marga mjøg frómleika frá, en feck þó ei mettad þann fýsti því ná; þú, rík=

dómur! ert, eins og reyniſt þú mér, :,: hégóminn einber. :,:

4. Hvað gyldir heims makt, hans óſkapa veldi, hans oflæti ſtakt? hvað opt er það øfundað, ofſókt og hrjáð? hvað opt glatað, umbilt og hatað og ſmáð? þinn ſkérſur, þú dárlega dramb= ſemi! er, :,: hégóminn einber. :,:

5. Abl, aldur, hvað er? hvað ſnilli? hvað heilbrigði' og heppileg kjør? hvað unnuſta mannanna, aðſtoð og ráð? hvað erfiðis ákafi, mæða, manndáð? hvað er það, nær dauðinn oſs útkalla fer? :,: hégóminn einber. :,:

6. Því far þinn veg nú, þú heimur fallvalti! og hjálp þín ótrú; eg ſný hug til himins og hann ſtunda á, til Herra míns Jeſú, minn Frelſara ſjá; þar hjá þeim útvøldu' hann hét og bjó mér, :,: viſt ſjálfum með ſér. :,:

7. Þar mun eg það fá, ſem hér á jørðunni' ei heyrði né ſá, þann ríkdóm, þá virðíng, ſem varanleg er, þá vegſemd og gleði, ſem aldreji þver, þá einkis eg ſakna, því ávinn gjørvallt, þar Guð er mér allt, minn Guð er mér allt.

8. Sæl verður sú ſtund, eg ſíðaſta burtfarar ſætann fæ blund, nær ſála mín duptinu ſig ſkilur frá, til ſíns Guðs

og Skapará upplída má; sú komi sæl stundin! mér komi' á hans fund! kom dauda kjær stund! kom mér á Guds fund!

9. Fyrirbænir.

a) Fyrir øllum yfir høfud.

No. 236.

Med sínu lagi.

Géf þinni kristni gódann frid, ó Gud! um allar tídir, því eckért høfum vér annad lid, einn þú fyrir oss strídir, sjálfur Gud vor sannur Fadir!

2. Þú einn heilagann hug og rád, og hreint framferdi veitir; gef oss þad hjarta' af þinni nád, þíns ords alleina leiti, eptir því í øllu breyti.

3. Þó vor misgjørd sé mørg og stór, med nád vyrdstú þad bæta, í líkn og miskun lít til vor, lát oss ei hegníng sæta, en fyri Jesúm mildi mæta.

4. Um þad bidjum vér øll þín børn, ad frid viljir oss géfa, med þinni hønd og mildri vørn, móti óvinum oss hlífa, þér til lofs svo mættum lifa.

No. 237.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Gud! þú kannt og vilt oss veita, vora þad sem bætir þörf, um adstod þína ecki neita, allra blessa kall og störf! auki krapta oss þín náð, ad edla brædra heill med dád, ad vér gøgnumst æ sem flestum, unn oss Gud! vér hug á festum.

2. Kórónu þeim þú baudst ad bera, byrdi létta gjørdu hans, þér til heidurs hann lát vera, heill rikis og Islands! fús sérhvørjum gefi gaum, sem gjørir rétt og sannleiks taum, dregur, ebli lán svo lýda; laungun hans sé þér ad hlýda.

3. Valdstjorn bjóda vyrdstú' á landi, vitsku þræda rétt á mid, ad vernda góda', en varna grandi, veit hjálprædi þitt og lid; þeim oss dygda lýsa' á leid, léna trygd, en forda neyd; sín embætti veit þeim vanda, vel af mætti' og náð þíns anda.

4. Blessa þá, sem bygdir yrkja, blessa þeirra sveita' í frid, med vellídun vyrdst þá styrkja, vid forsjálni, heidur, grid, hvørn ærlegann ydju=mann, í stétt sinni blessa hann! lát þad vera sérhvørs sóma, sæmd vors edla lands og blóma.

5. Gud! þitt ord og andi leidi, oss á dygda vegi hér, adstod nema oss þú greidir, eckert megnad fáum vér; þér ad þóknast unn þú oss, svo ødlast mættum dýrdar hnoss, þad trúlyndum þínum géfa, þjónum sídar munt án efa.

No. 238.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Fadir! þenk til þeirra', er gráta, þúnga mótgángs undir hér; virdstú krapt þinn vera láta, vægd og styrk þeim naudir ber; allra kjør um lá og lønd, leika, Gud! í þinni hønd, þú kannt græda, þú kannt særa, þú kannt hriggja' og endurnæra.

2. Í verndar þinnar skjóli' og skugga, skulum vér lifa sorga frí, fyrir ótta, fyrir ugga, fridi gódum jafnan í. Gud! þín miskun eilíf er; eins framvegis géf oss hér, allt hvad þurfum og til þinnar, ávalt þénar dýrdarinnar.

No. 239.

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál.

Vors Herra Jesú verndin blíd, veri med oss á hvørri tíd; Gud huggi þá, sem hrigdin slær, hvørt þeir eru fjær eda nær; kristnina efli og auki vid,

yfirvøldunum sendi lid, hann géfi oss øllum himna frid!

No. 240.

Lagid: Gjorvøll kristnin skal gledjast nú.

Þín hátign, Gud! um eilífd er, af dýrdar-stól himnanna, í nád til jardar samt þú sjer, sendir heill bygdum manna; æ vér þig bidjum allir nú, ad vort fødurland blessir þú, veitir frid, velferd sanna.

2. Géf vorum Kóngi gjæfu' og rád, gagn stunda landa sinna, ad elska frid en efla dád, og þegnum heill ávinna; kall sitt ad rækja kénn svo hér, kórónu' ad lífs í dýrd med þér, veitist og vegsemd finna.

3. Vors Kóngs Rádgjøfum veittu nád, vísdóm og adstod sanna, og stjórna þeirra ydn og dád, øllum til gagnsemdanna, svo allir gódir eignist frid, og med réttvísi geymist vid, árásum illra manna.

4. Fadir lát rigna foldu á, frjófgunar krapt af hædum, umgird vort land og geym þad frá, grimmum hernadi' og skjædum; Gud! þú med speki gjørir allt, géf oss ad treysta þér ávallt, bædi í medlæti' og mædum.

5. Géf þegni hvørjum gédjist hér, gaum skyldu sinni' ad veita, á sjó og landi brauds sem ber, og blessunar þinnar leita; ástundi svo med ást og dád, adstod, huggun og þarfleg rád, voludum jafnan veita.

6. Láttu oss, Drottinn! líkjast þér, og líf vort dygdum prýda, géf øllu því, sem gjøra ber, góda framqvæmd', heill blída, fødurland rétt uns finnum vér, hvar fáum betri styrk enn hér, þér, Fadir! þjóna' og hlýda.

No. 241.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Frid veittú voru landi, voldugi Fadir! fyrr og síd; Yfirmønnum øllu grandi, og undirgéfnum forda lýd. Þá lídur ad lífsins enda, og kinnir heimsins stund, géf oss þinn guddóms anda, sem gledji vora lund! vort athvarf allt í heimi, og adstod Drottinn er, hans hønd oss hlífi' og geymi, vid háska' og naudum hér.

No. 242.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Lát landid frjófgun fá, fulla og sæta; réttinn sinn framgáng sjá, og sann-

leiks gjœta. Gud gefi mér, minn deildann verd á medan, og til þess eg vid grøf, aflegg minn ferda staf, og held burt hédan!

No. 243.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Kóngsins lífdagar fjølgun fái, fyrri og síd í blessun hér; hans stjórn lucku og heillum nái, hans kyn blómgist, uns tíd øll þver! ó Gud vor Fadir! oss heyr nú, vér æskjum þess hann blessir þú!

2. Umkring hans sæti sífeldt skíni, sannleiki og nád réttlæti med, þín adstod hann med heidri krýni, heill og fridur hans lífgi géd; ó Gud vor Fadir! oss heyr nú, vér æskjum þess hann blessir þú.

No. 244.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Heidur, frid, lucku, lán og gœdi, legg yfir þann, sem Kóngur er, landastjórn hans og hjarta bædi, himneski Kóngur! líki þér; landa búum hans legg þau rád, ad lucku fái' og gjœfu nád.



b) Á Stríðs-tímum.

No. 245.

Lagið: Væri nú Guð oss ecki hjá.

Sé Guð með oss, vér engri þá, ólucku þurfum qvíða, hann má traust setja hvørr einn á, í hrigðum mæðu tíða, hann sá góði Guð hjá oss er, hann frelsar oss, því skulum vér, hans gladir hjálpar bíða.

2. O Guð! þú hefir opt það gjørt, er menn sízt vænta kunnu, já opt þá ský umkríngðu svørt, inndæluſt ljós upprunnu; von þegar komin' var í þrot, vér þinnar hjálpar fengum not, mein farga oss ei unnu.

3. Vér biðjum þig, vor blíði Guð! bæn vora heyr, sem faðir! set takmark stríði, sorg og nauð, send oss frið, svo að glaðir, þitt frelsi sjáum, þitt í hús, þacklátur gángi hvørr og fús, þér prís að hefja hraðir.

Séſ þinni kristni góðann frið.
(Sjá No. 236).



c) Í skjædum stór-sóttum.

No. 246.

Lagid: Væri nú Gud oss ecki hjá.

O Gud! hvørs nád og adstod blíd, er heim vís, sem þig bidur, þú sendir oss nú sorgar tíd, svo burt vor hverfur fridur; ángistin girdir um oss því, allmørgum daudinn kastar í, grafar nidmyrkur nidur.

2. Oss nidur-lúta' í naudum því, nýar hørmúngar græta, daudanum hljótum hardtnær í, hvørju fótspori mæta, einn vinur flýa annann má, og bródir fordast bródur sjá, síns lífs sjálfur ad gjæta.

3. En verdi, ó Gud! vilji þinn, var hann og er þad besta; vægdar þig bidjum vér hvørt sinn, von høfum á þér festa, þó ædi daudinn enn á ný, øllu til góda stýrir því, þín fødur-mildin mesta.

4. Þeirra styrki þinn andi ønd, er hédan sviptast ega, rétt þeim í dauda hjálpar hønd, ad hafi trú ódeiga; von um fullsælu vek þeim hjá, værd andar lát þeim gefast, þá, í fridi fara mega.

5. O Drottinn! minnstu mæddra vel, mildi gled alla þinni, veit oss hreintrúad hjarta-þel, hrind frá oss efa

sinni; géf ad í qvøl og kjæti vér, kapp-
kostum ad oss daudinn hér, vidbúna vel
æ finni.



d) Í Landplágum.

No. 247.

Lagid: Jesús Kristur er vor Frelsari.

Réttláti Gud! hvørs hegníng strída,
hrædilegt er ad sjá og líða; í þinni
hendi er himin stór, hafid, jørd, eldíng,
vindar, snjór.

2. Hvad sem þú býdur, hlýdir, kém-
ur, hvad þú vilt afmá sjest ei fremur,
ársæld, hallæri, audnu, pín, almáttug
stýrir forsjón þín.

3. Æ Gud! sjá nú hvad yfir dynur,
undir hørmúngum land vort stynur,
þín børnin qveina' og barma sér, bodi
daudans því geist umfer.

4. Mønnum og sképnum missist
fridur, menn og sképnur því stynja
vidur, hvørttveggja þetta, Herra! þó,
høndin almáttug þín tilbjó.

5. Lifandi Gud! sem lífid lénar, og
lífs heill vorri sjer hvad þenar, minnst
vor í náð og vægd oss sýn, vér treyst-
um uppá gjædsku þín.

6. Bjód þú land-plágum, hættu, hrigdnm, ad hverfa burt frá vorum bygdum, födurland vort og fólk allt hér, Fadir í miskun tak ad þér.

7. Bjód himni, jörd og hafi líka, Herra! oss færa blessun ríka, forþéntu straffi væg oss vid, vort land umgirdtú þínum frid.

8. Gef oss framför í gódum dygdum, gjæt vor vid syndum, qvöl og hrigdum, vernd þín oss geymi' um vötn og lönd, vér felum oss í þína hönd.



e) Fyrir Deyandi.

No. 248.

Lagid: Oldúngar Júda annars dags.

Heim, sem daudinn nálægist nú, nádugi Drottinn! hjálpa þú, ó! hvad hörmúngin hardt þá skjer, hvad jardneskt er, eckért þá framar huggar hér.

2. Þinn kraptur styrki þeirra lund, sem þúngann báru dags um stund, nú er lífs dagur enda á, æ! láttu þá, qvöldværdir gódar, Fadir! fá.

3. Enginn svo hladist eymdum hér, ad vonar-sjónir missi' á þér; send veik-

um hægd og legg þú lid, lát sálar-frid, lina ofraun og gefa grid.

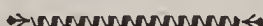
4. Æ! lát þá minnast á þad vel, ad nú sídasta' er rauna jel, og hvørn einn líka hyggja' ad því, ad heimi í, andstreymi vid er enginn frí.

5. Þitt ord þeim sýni sannleik þann, sigur á deyd ad Jesús vann, og ad oss tilbjó samvist sá, þér sjálfum hjá; gef þeim traust setja allt þar á.

6. Veit þeim øbluga von og traust, um vegsemd med þér endalaust, og þá farsæld, sem er hér hjá, þitt auglit sjá, og meiri æ fullkomnun fá.

7. Vert þeirra Gud og gef þeim nád, gæd þá vid andlát styrk og dád; líkhamans þegar bresta bønd, í blída hønd, þína, Gud! medtak þeirra ønd.

III. Sálmar til vissra Tíma.



1. Ara-skipti.

Einn Gud þér allir prísid. (Sjá No. 31).

No. 249.

Med sínu lagi.

Guds vors nú gædsku prísum, gódir rétt-kristnir menn! med saungum líkn hans lýsum, lof segjum honum enn, fulltíngi fyrir sitt, sem hefir af gædsku sinni, hvørr einn trúi' eg þad finni, á þessu ári' oss veitt.

2. Miskunsemd hans og mildi, vér minnumst gladir á, og virdum víst sem skyldi, hans velgjørnínga þá, er hann nú þetta ár, oss gefid hefir øllum, konum bædi og køllum, og kunnugt fyrir oss stár.

3. Voldugur Drottinn veitti, voru állandi frid, allt fólkid einninn fæddi, og gaf hvad þurfti vid, af hans misk-

unar hönd, því bygd og bæum vildi, blessun fadirinn mildi, gefa um gjörvallt land.

4. Oss hefir vardveitt alla, af födurlegri nád, ef vildi' hann yfir oss falla, sem vor er mörg ódád, med jafnri mædu' og pín, fyrir laungu værum vér deyddir, af sorg og eymdum eyddir, hvorr fyrir syndir sín.

5. Sí-ljúfur svo sem Fadir, svo er hann mildur víst, vér fáum frelsi gladir, fyrir vorn Drottinn Krist, med réttu traustí' og trú; hann af oss sviptir syndum, setur skamt hrigdar-stundum, veslum hjálp viss er sú.

6. Allt gott þú einn oss gefur, ó Gud vor himnum á! allt hvad andardrátt hefur, allt skal þér lofgjörd tjá! í Jesú nafni nú, þín bidja börn enn fremur: blessa árid sem kémur, allra þörf uppfylltú. :,: Í Jesú nafni nú, þín bidja börn enn fremur: blessa árid, sem kémur, allra þörf uppfylltú. :,:

No. 250.

Lagid: Herra! þér skal heidur og lotníng greida.

Eitt á enda ár vors lífs er runnid, enn oss sendast Guds af nádar-brunni,

líkn, hjálpræði, lífsins gjæði, lán og næði, hvarf það hræða kunni.

2. Hjartað dansi, honum lofgjörð inni, hátt til ansi, túnga, mannvit, sinni, hvørr með gáti, gøfgi kátur, Guðs náð játi, líða' ei láti' úr minni.

3. Honum sálin hlýðni sverji vísa, hans vort málið, æ skal guðsku prísa; vort þacklæti, veri' hans mæta, vilja' að gjæta, ást svo ætíð lýsa.

4. Honum felum hagsæld árs komanda; hann sjer vel um oss, hvað mun þá granda? oss hann seka, ei útrekur, allann speki, hans burthrekur vanda.

5. Alvøld mildin, øllu þú sem ræður! enn góðvildar seð oss þinnar gjæðum; auðga dygðum, hamla hrigðum, hrind burt stygðum, bú oss bygð í hæðum!

No. 251.

Lagið: Lofið Guð, lofið hann hvørr sem kann.

Eitt nú er, útrunnið lífsins ár; lof sé þér, lífs Herra' og faðir klár! allt þig lofar endalaust, anda sem hrærir, vetur, sumar, vor og haust, vegsemd þér færir; hvør dags sól, heill veita' og gleði, heims um ból, hvervetna réði, líkn og skjól, ljúfur oss tédi, Guð, hvørs

mildi gøfgum vér. :,: Tíd og eilífd heidri hann, hans kjærleik prísi. :,:

2. Greida ber, Gud! fyrir lidna tíd, þackir þér, þín geymdi' oss nádin blíd. Gud og Fadir vor þú varst, varnadir grandi, umsjón fyrir øllu barst, í voru landi; frjóssemd af, fylltir og gróda, enn léttst haf, audlegd frambjóda, fridur gaf, oss farsæld góda, allt í settri ordu stód; :,: allt forsjónar auga þitt, áleit í mildi. :,:

3. Allir nú, enn felum, Drottinn! þér, allt hvad þú, oss hefir géfid hér, ønd, líkhama, audnu, líf, øll vor heimkynni, Gud, vort athvarf, hjálp og hlíf! hønd geym oss þinni. Vel mynt því, vor Gud! oss leida, bjørg á ný, bygdum tilreida, landi í, líkn, heill útbreida, þér fulltreystum allir enn, :,: ad þú blessir árid nýtt, oss sem nú géfur. :,:

4. Utbreid þú, ó Drottinn! krapti med, traust og trú, til þín, ad fáum sjed, orda þinna ljóma ljós, leid villtum beina; dygd og vitska vort sé hrós, vegsemdin eina! géf oss frid, gódum ad halda; send oss lid, sitt hvørjum gjalda; alla vid, ást, nád margfalda; af jørd' og hafi braudi' útbýt, :,: hvørn med trú sin stunda størf, styrk, Gud! og blessa. :,:

5. Kóngs vors lönd, krýn farsæld, Drottinn kjær! þín sé hönd, þeim æ til verndar nær; Valdsmenn þeirra vitsku prýð, veit styrk af hædum, ad farsæla landa lýd, létta burt mædum! gef þeim fá, gledi þá kanna, ávöxt sjá, embættis anna, blessun sá, um bygdir manna; hvörs eins blessa stétt og stand, :,: einn hvad bera' ei orka má, adstodi fleiri. :,:

6. Gef oss nád, Gud! medan lifum hér, vort allt rád, vanda til dýrdar þér; oss í dygum efli sú, afstýri föllum, í Jesú bidjum nafni nú, neyd hrind af öllum. Íslands lýd, almáttug leidi, forsjón blíd; farsæld útbreidi, árs hvör tíd, óhöpp hjásneydi. Gud! þig heidri gjörvöll lönd! :,: þig vegsami ár og öld, allur lífs skarinn! :,:

No. 252.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Höck, gódi Gud! vér færum, med gledisaungum þér, hátídar hljómi skjærum, hugkátir tjáumst vér; heyr med velþóknun þú, Fadir! þad lof, er ljódum, lypt munns og sálar hljódum, á nýu ári nú.

2. Þú gafst oss lands og lýda, ljúfann, ó Herra! frid, og lagdir blessun

blíða, bjargræði sérhvört við; þitt væga vísdóms ráð, oss hefir ætíð leidda, og alla stigu greidda, með föður mjúkri náð.

3. Þegar til þín oss snérum, þín miskun tók oss við; af himni hrestir erum, huggun þú gafst og frið. Hugkjæti helgri með, þér blíugir þakkir ydjum, þig, Drottinn! enn tilbiðjum, þitt prísum gæðsku geð.

4. Gjör nú, ó Guð! það biðjum, géf oss blessun í ár, með oss í öllum ydjum, æ sé þín gæðska klár, hvörn blessa, hvörs eins stand! lát vísdóm vara' og dygðir, vellíðan késsi hrigðir, blessa Kóng, lýð og land!

No. 253.

Með sínu lagi.

Rís upp, mín sál! að nýu nú, nýa lofgjörð uppbyrja þú, því nú er nýtt ár komið, nýr skeinkur hér, nýgéfinn er, nýrunnið himna blómið.

2. Lof sé þér, Guð! fyrir liðið ár, lífs heillin mín öll í þér stár, ó þú, minn andar kraptur! sem vægðir mér, svo enn eg er, á nýtt ár kominn aptur.

3. Þú hefir verndað veðhlaup mitt, vel, svo eg gjæti hnossið hitt, á nú um=

lidnu ári, líkham og önd, þín líknar hönd, leiddi úr hættu og fári.

4. Einn varstú traust og unan mín, ein mig verndadi gædskan þín, eg geck í geymslu þinni, hagsæld og ró, þín hönd mér bjó, og huggun sálu minni.

5. O! mín sálar heill hjartanlig, haldtú því sama fram vid mig, á ári inngángandi, handleidslan þín, sé hlífdin mín, vid háska' og öllu grandi.

6. Ný miskun ári nýu á, nýa mér gveiki laungun hjá, þér einum þjóna, hlýda; mitt kall og stétt, trúr rækja rétt, rór þyggja', ef vilt, hid strída.

7. Þá æsi árum hallar hér, hjástod best, Fadir! vertú mér, gef endíng glada nauda; athvarfid mitt, skal ordid þitt, eins í lífi sem dauda.

8. Allt þad gott, sem mér unntir þú, almáttug hönd þín geymi nú, og blessi mig og mína, þitt andlit blídt, um árid nýtt, yfir mér láttú skína.

No. 254.

Lagid: O Drottinn allsvaldandi!

Höckum vér Gudi gladir, af gódu hjarta, hug' og trú, allir sem innsafnadir, erum í Drottins húsi nú; hann oss gaf, líf, og lénti, líknsemd af, hvad

sem þénti, ei hann svaf, allt sá best er henti.

2. Vor Gud! þér vegsemd tjáum, vardveitslu þína fyrir og náð, framar enn skynjad fáum, forsjón þín hefir ad oss gád; fyri hlíf, heilsu, gródur, hjálp vid kíf, næring, fódur, þér eilíf, þöck se, Fadir gódur!

3. Æ! fremur enn þig bidjum, oss réttu þína Födur hönd, ad allt til lofs þér ydjum, andi þinn styrki vora önd; auk oss dád, audgast dygdum, um vort lád, varna stygdum, í sorg oss nád, send frá efri bygdum.

4. Lát hvörn árs-daginn eina, æ kénna jafnan sért oss med, og menn í öllu reyna, ad stjórn þín mild þá fær á-sjed. Fadir! vér, forsjá þinni, felum þér, líf, heimkynni, allt hjá þér, adstod, blessun finni.

---

2. Missira-skipti.

a) Vor-Sálmar.

No. 255.

Lagid: Gædsskurikasti grædari minn.

O Herra Gud! eg þacka þér, þú hefir hlíft og stjórnad mér, á nú um-

lidnum vetri, háska og slisum varnad vid, veitt blessun, næga hlífd og lid, mér og minu adsetri. Drottinn! Drottinn! eg kann eigi, út ad segja, ást-ar anda, miskunar þinnar mér til handa.

2. Samt hefi' eg syndgad mikid og mjøg, móti þér hátign guddómlig! minn Gud! minnstu þess eigi, lát yfir-gnæfa gædsku þín, gjørdu enn framar vel til mín, hvad eg efa aldregi. Drott-inn! Drottinn! mín hefir gjætt og meinin bætt þín miskun ríka, unn mér hún fylgi' á eptir líka.

3. Missirid er nú umlidid, en hid ná-læga tekur vid, því bid eg, Herra hýri! ad mig leidi þín hjálpar hønd, hættu-laust yfir mein og grønd, og athøfn allri stýri; Drottinn! Drottinn! ad øndu minni máttur þinn og mildi gjæti, líkhaminn sømu lidsemd mæti.

4. Inngáng bædi og útgáng minn, á-form og hegdun sérhvørt sinn, farsæl þú, Gud minn gódi! mér og minni svo stjórna stétt, ad stundi' eg hana vel og rétt, í þinnar forsjár flódi. Drottinn! Drottinn! leid þú mig um luckustig frá lasta voda, vyrdstu mig ætíd í øllu stoda.

5. Allt hvad eg gjøri og gjøra læt, Gud minn blessadur! ad því gjæt, svo

farnist farsællega; reisur mínar og rádahag, rædu og ástand nótt og dag, annastú alla vega, Drottinn! Drottinn! leyf þú ei eg lífs á vegi løstum sinni, mig fel eg þér og mitt heimkynni.

6. Leid þú mig, Gud! þann vissa veg, sem vísa ord þín guddómlig, um alla æfi mína, geym mín í sannri gudrækne, géf þú ad eg innlæstur sé, í vernd og vøktun þína. Drottinn! Drottinn! leifdú mér, ad lifa hjá þér og lausnar degi, fagna, nád þína svo mikla megi.

No. 256.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Vetur er enn á enda, eilíft lof sé þér, Fadir kjær! þú létst oss lucku henda, og lagdir þad til, sem þurftum vær; þú hefir øll vor efni, annast vid fári' og naud, verndad í vøku' og svefni, og veitt oss daglegt braud; varnad voda og føllum, vedra og húngurs pín, afstýrt stórslisum øllum, og stodad vel børnin þín.

2. Enginn kann yfirvega, alla blessun sem veittir þú, andlega og stundlega, á þessum lidna vetri nú, heilsu, lán, heill, bjargrædi, høfum enn þegid vér, margsháttar gagn og gædi, gafst þú oss, Drottinn! hér, þú hlífdir háska'

og grandi, héldst bygd og skèpnum vid; þú veittir voru landi, verndun á alla hlid.

3. Þacklætis offrid þýda, þyggdú nú af oss aptur á mót, fyrir ást og ásjá blída, øll velferli og nádar hót; svo fyrir Son þinn mæta, sendann til Lausnar oss, þú lètst hann borga' og bæta, brotin vor øll á kross; í honum allt hid góda, oss veittir, Drottinn! þú, hér gjørum þacklir bjóda, þad er vort offur nú.

4. Hvørr kann ad tjá og tína, trúfesti þinnar sérhvørn vott? eda med ordum sýna, allt, sem landsbúum veittir gott? auga þitt ad oss gádi, eyra þitt heyrdi' oss vel, høndin þín hjálpa nádi, hýrt var þitt ástar þel. O þú, Drottinn alvaldi! allt gott er lètst í tje, hér og um allar aldir, æfinlegt lof þér sé!

No. 257.

(Eptir gódann Vetur).

Lagid: Kjær Jesú Kristi!

Guds gædsku prísa, geymar, høf og stord, lof hans auglýsa, lifandi manna ord; himnanna hersveitir, Herrans votta dád, allt gott enn oss veitir, ástin hans og nád; merkin tída hentug

hann, høgum lýda setja vann, vorum hlýda kjørum kann, kjæla' og sólar bráð.

2. Oss enn framleiddi, eitt um vetrar skeid, Gud og lífs greiddi, gánginn heim í leid; vodanum afvendi, vedrin gjørdi hæg; leika lét í hendi, lífsins medøl þæg; gaf fárádum huggun hann, hressing þjádur jafnan fann, oss í nádum veitast vann, vegnan gegn og næg.

3. Med hvørju má eg, minn Gud! heidra þig? eckért til á eg, áttú sjálfur mig; þitt eg þér skal bjóda, þad er mín ønd og líf, prís þinn lystugt ljóda, lán hvørt reyni' eda kíf. Offur greidi' eg þackar þér, þig tilbeidi: vertú mér, lífs um skeid, sem eptir er, unan, von og hlíf!

4. Ný nádar gædi, nýu sumri á, líf, føt og fædi, Fadir! vyrdstú ljá; gagn, sem gengid stydur, gefi' oss himininn, frami, heilsa, fridur, fylgi' oss út og inn. Fénadar hjørd ei finni naud, færi jørdin øllu braud, lands umgjørdin láti aud, ladast ad oss sinn.

5. O Jesú! á þér, øll mín grundast von, haf bústad hjá mér, heilagi Guds Son! einkum lífs vid lotin, láttú anda þinn, þegar eg máttar þrotinn, þenki' á dauda minn, huggun sedja hjartans

þel, hugann gledja deyds vid el, heim þá qvedja kann eg vel, og koma í himininn.

6. Þar sífeld sæla, sem ei bregdast kann, og líf inndæla, æ vid leikur mann; alla' án enda gledur, ástin Drottins heit, unun ædstri medur, í þeim dýrdar reit, eymda róli frelsud frá, fyrir stóli lambsins þá, høfud bóli himins á, heiløg dvelur sveit.

No. 258.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Løf sýngid, gøfgid gladir, Gud vorn Skapara prísa ber, sem med oss fer, sem Fadir, framleiddi jørd og himna her, gøfgid hann Gud, hvørs haldist, grunnlausa hefir nád, frá eilífd og um aldir, allir hans miklum rád, vor-føgnud blídt útbreidir, bod þitt, ó Gud, vor Gud! þér lofgjørd, þøck og heidur, því sýngur ønd vor glød.

2. Voldugur, vís og gódur, veturinn, Fadir! létst frammgá, her náttúrunnar hljódur, hvíld tók og sem í dvala lá, med vor-blóma blídum vakti, bending þín hann til lífs, hýrt brosti og burthrakti, blíd sól þraut vetrar kífs, il-gjøfum enn útfleytir, øllum því gledi

ljær, fjør hressíng, frjóssemd veitir, farsæld um bygdir grær.

3. Gud, allrar gjædsku lindin, gledst enn náttúran øll vid þad, í daggardropum sendir, dýra frjóssemd hér ofan ad; strax blómi skógur skrýdist, skaut jardar nýskéd læst, inndælum urtum prýdist, engid er blómstrum glæst, lopt hlýtt, ylmur ágjætur, øll lada til vor hnoss, vor-gjæda' er, Gud! þín lætur, gædska útbýtast oss.

4. Um vøllu' og grænar grundir, gjædsku þinnar bergmála róm, ótal þúsund þúsundir, med þrá-samstilltum gledihljóm; lof þitt um loptid dunar, losa þig blómstur, strád, fjall, laut og lækja buna, lof róma þinni nád, hvørt hljód føgnudi fyllt er, fagrann æ sýngur prís, oss því ad þacka skyldt er, þína trygd, Gud alvís!

5. Ei skal þó túngan eina, algódi Fadir! prísa þig; hjartad í ástum hreina, hefji med gladværd til þín sig! sífeldt skal vor ósk vera, med verkandi' ást og dygd, þér vora þøck ad færa, þjóna gladir med trygd, vér lífs tóm vort hér helgum, vor skal ástundan sú, ad lærum, fúsir fylgjum, Fadir! því skipar þú.

No. 259.

Lagid: Í Jesú nafni uppstá!

Ný upprann þín sumar-sól, vottur til um eilífd eigi, ad í minni grøf eg þreyi, vor Gud! athvarf vort og skjól! Úr ham vetrar følum færir, fold þín alvøld máttar-hønd, uppýngd skepnan hýr sig hrærir, um hafid, lopt og ílnud lønd.

2. Gud! þín lindin gædsku ný, med árdøgg foldu fredna kjætir, frjófum med qvøld-skúrum vætir, sólar vermda holl-um hlý; tímar árs í ordu' er settir, enn nú skiptast, lof sé þér! þraut skamm-dægra ljós þitt léttir, líka af nordurs búum hér.

3. Þú upplýkur þinni hønd, gledur, blessar, gnægtum fyllir, gæda þinna' en harma stillir, þeirra skepna', er þágu ønd, þín af feiti' og frjóssemd drjúpa, fótspor þá í skýum gár, ástar undra afgrunn djúpa, opid hvørri skepnu stár.

4. Lautin, breckan brosir hvør, sád, grøs, ótal urtir gróa, oss ad sedja' og gledja þróast, skógur bjørg og skjólid lér; í ótal lækjum ad oss streymir, unadsemdum náttúran, af þér fyllt, þá gledi geymir, gnótt, er tæmast aldrei kann. (18)

5. Hvørr finnst gódur, Gud! sem þú? trúfast, ørlátt hvar er hjarta, á hvørju Fødur nafn eins skartar? vér undrumst þína ást og trú; án þín, Gud! vér glatast hljótum, glæpugt líf vort til þess vann, vér þó lífs og nádar njótum, nægta, er mildi þín oss ann.

6. Øllum lýsir ljósid þitt; engann vantar ástar gædi, ó! þín nád er vort lofsqvædi, og þín vægd, sem oss lét fridt! Gud tilbidjid, gøfgid, qvedid, Guds nád prísid, virdid, menn! hvad margt gott vor Gud oss tédi, gott hvad margt vill tjá oss enn.

No. 260.

Lagid: Gudi lof skal ønd mín inna.

Nú skal enn í Guds trausti, uppbyrja nýann missira hríng, lífsins hertoginn hrausti, hafdu gát á oss allt um kríng. Nýa blessun, nýtt sumar, nú lát oss færa hér, hvad um lopt, haf, jørd sveimar, hlýda má, Drottinn! þér; lát nýa nádarstrauma, nýkomna frjófga tíd; virdstú vernda og geyma, veikstaddann Íslands lýd.

2. Géf þú oss farsæld góda, géfdu oss enn í landi hér, af jørdu gras og gróda, gagn sjáfarins og heilsu kjør, blessun um bygdir allar, bjód andar, líkhamans,

enn heillum oss tilfalla, ábúum þessa lands; svo gladir náum njóta, nær-íngar lífs og auds, þá skal ei þockin þrjóta, þágu vors daglegs brauds.

3. Kóngsins tign stødug standi, styd þú, Drottinn! hans Ríkis-ráð, fridur-inn fordi grandi, forsjón þín blessi Ís-lað, vøld, kirkju, kristinndóminn, kenn-íng, trú, líf vort hér, eilífi lífsins ljóm-inn! leid allt til dýrdar þér; vorn inn- og út-gáng bædi, øll verk og ferdalag, bygdir og øll bjargrædi, blessa þú nótt og dag.

4. Alla lands Yfir-herra, í þína fel-um verndar-hønd, eign og embætti þeirra, og alla menn um þessi lønd. Íslands vørn enn veri, þín voldug hjálpin sterk, oss svo hér enginn géri, áhlaup né skémdar-verk; þig ef menn vita vera, vorn skjøld á alla hlid, þá mun alls enginn þora, oss spretta fíngri vid.

5. Í stjórn og umsjá vorri, ytri og innri fridur sé, ytri í høndlun hvørri, hinn góð samvitska láti' i tje; en sá ei-lífi fridur, oss gefist himnum á; þín hjørd, ó Herra! bidur, hana í náð lít á; vor heill, athvarf og verja, vertú í

landi hér; svo skal Sumarid byrja, med sønnu trausti' á hér.



b) Haust-Sálmar.

No. 261.

Lagid: Gædskurikasti grædari minn.

O Gud heilagur, heilagur, heilagur Gud og Drottinn vor, blessadur um aldir alda! hér offra eg þacklæti nú, þig ákalla med bæn og trú, hér vil eg gott lof gjalda, Gud minn! Gud minn! skyldt er mér ad þacka hér og þig ad prísa; upp, upp minn saungur, Guds ást ad lýsa.

2. Lof sé hér heill og hjástod mín, himneski Gud! fyrir miskun þín, og veitta velgjørd alla; sem nú umlidna sumar tíd, sýnt hefir mér þín gædskan blíd, og lét mér allt vel falla. Gud minn! Gud minn! mig hefir leidt, og meinum eydt þín mildin ríka, bygd mína vardveitt og blessad líka.

3. Upplokinn fann þinn ástar brunn, eg og þitt nádar djúpt afgrunn, minn Drottinn! mér til handa, hadan kom mér øll þørfin mín, því prísa eg nú gædsku þín, og vil hér vegsemd vanda.

Guð minn! Guð minn! allt hvað er, í aumum mér, þér einum unni; lof þitt sé jafnan í mínum munni.

4. Allann mig, Drottinn! offra' eg þér, á nú komanda vetri hér, og alla æfi mína, lát mig umflýa lasta verk, leiði mig jafnan hönd þín sterk, geym mig fyrir gæðsku þína. Guð minn! Guð minn! hvar eg er, og hvört eg fer, og hvað eg gjöri, skil aldrei við mig, hyrðir hýri!

5. Allt það, sem ecki þócknast þér, það virðstú taka burt frá mér, vel svo þínum vilja hlýði; en það, sem þér er þægilegt, og þénar til þinnar dýrðar frekt, géf mér það, Guð minn blídi! Guð minn! Guð minn! verk mín öll, og vegnan höll, sem mál og minni, farsælist af þér úti' og inni.

6. O Herra! tak það allt frá mér, er mér kann snúa burt frá þér, svo ockur enginn skilji, ó Drottinn! géf mér aptur það, er mér kann þér að snúa að, er það mín ósk og vilji. Guð minn! Guð minn! virðst æ hér, að vera með mér, minn Herra hýri! eilíft lof sé þér, Drottinn dýri!

No. 262.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Lof sé þér, Drottinn dýri! dögum og öldum stjórnar þú; há-sumar tíminn hýri, hann er kljádur á enda nú; ó hvad ótal mörg gædi, oss gaf þín nádin blíd, líf, heilsu, föt og fædi, farsæla sumar tíd, trú klára' í kyrrd og fridi, kristinndóms medöl öll, þín hjálp vard hvörjum ad lidi, svo hrepptum ei slísaföll.

2. Med mjög margföldum gædum, miskun þín krýndi sumars tíd, frjófsemd af himna hædum, hefir á jördu audnast lýd, land og sjór gagn og gróda, géfid hefir oss nú, áhlaupi íllra þjóda, oss hefir fordad þú, yfir- og undir-stéttir, ásá þín milda hönd, í þína umsjón settir, almennilegt tilstand.

3. Þér gjörum þackir færa, þýdi Fadir! af hug' og trú, lof þitt eblist og æra, vid allt þad, sem oss veittir þú; en hvad á hvörjum degi, höfum styggt veldi þitt, minn Gud! minnstu þess eigi, misverkin öll géf qvitt, lát oss ei glæpa gjalda, géf heilög þeckjumst rád, Fadir! vid oss framhalda, fylltíngi virdstu' og nád.

4. Herra! lof þér sé þýdi! Þinn fyrir Son, er dó á kross; þú blessar lönd og lýdi, læsíng atvinnu upplaukst oss; fyrir líf og lucku alla, lid, heilsu, vernd og fé, er þú létst oss tilfalla, æfinleg dýrd þér sé! svo skal sumarid enda, sýn oss þig nádugann, og virdst oss veturinn senda, vægann og farsælann.

No. 263.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Sjá! blóminn sumars á burt er, íklædast vetrar búníng fer, náttúran, dymma dægra, og hretin hørd, lífs lada hjørd, leita ad skjóli þægra.

2. Sjá! vér medtókum sumri á, svo margføld gædi' af landi' og sjá, bjugg-umst vid lopts óblídu, bjugg-umst vid þørf, vor bæa størf, budu ad verjast strídu.

3. Sjá! ad lifum og sérhvad gott, sem þegid høfum, gædsku vott, þæckjum Drottins dásamann. Oss hættum af, hreif, blessun gaf, hann leiddi' oss alla saman.

4. O Gud! þig prísar sinni' og sál, sérhvad, sem bærir raust' og mál, og sképnu skarar snjøllu; þér þackar allt, lán þúsundfaldt, þú sem vidheldur øllu.

5. Vertú vor hlíf, heill, unan øll, allt hvad lifir um dali' og fjøll, til þinnar mildi mænir; gef blessun, braud, burtvísa naud, og bøli, sem ró oss rænir.

6. Ad lifa svo ad líki þér, léna oss styrk, svo fáum vér, følnadri foldu medur, ad hvílast vært, uns hróp þitt skjært, heiminn til lífs uppqvedur.

No. 264.

Lagid: Syrgjum vér ei sáluga brædur.

Øll náttúran enn fer ad deya, ilur horfinn, saungfuglar þegja, kulid skékur qvistu ber-snauda, qveina strá-in følnud mót dauda.

2. Híngad sól døpru hornauga vendir, hvørt geislana blíd fyrri sendi, foldin styrdnar, fyrr sem réd gróa, felur skugginn ljós, jørdu snjóar.

3. Enn lifir þó aldanna Fadir, ó-umbreyttur, forsjá hans gladir, felum vér oss, fulltraust þad gétur, fridad enn og geymt hér í vetur.

4. Nockrum yndis nægtum þó svipti, náttúrunnar dauf hátta-skipti, alvøld speki' og elska nærgætin, áqvardadi hvad sem oss mætir.

5. Veturinn er velgjørd frá Drottni, vakir hans forsjá, aldrei svo þrotni, þad

hvorri til gagns er og góda, hans gædska mun sképnunni bjóda.

6. Hann baud vetrar-húmid oss færi, þær heillir, sem gledji og næri; Herrans nægtir hollar oss fæda, hann réd oss mót vetrinum klæda.

7. Foldar í skauti frednu hann lætur, felast qvikar urtanna rætur, uppýngdar þá út vetri hallar, í æsku-blóm nýtt lífsins hann kallar.

8. Þínum enginn þeckir af gjørdum, þúsundasta partinn á jørdu, en af því stóra sem vér þó sjáum, sanna hjartans ánægju fáum.

9. Fagnid! ord Guds fiísir ad geyma, Fadir ormanna kann oss ei gleyma, stíg hans boda gángid hug-gladir! Gud er sumar og vetur vor Fadir.

No. 265.

Lagid: Gudi lof skal ond mín inna.

Kominn er kaldur vetur, kom þú til med oss, Drottinn minn! líf vort, eign og adsetur, annist miskun og kraptur þinn. Ofsrum, íllum dauda, andstreymi, sorg og þrá, styrjaldar stórum voda, sturlun samvitsku frá, húngri, drepsótt, hallæri, hardindum, dýrri tíd, forda oss, Fadir kjæri! fylgi oss nád þín blíd.

2. Géfdu oss gódann vetur, géfdu oss hagstæd vedra-føll, géf þu oss gott adsetur, géfdu oss þarfa medøl øll, annastu eckjur allar, og fødurlausann hvørn, annast þá á þig kalla, aumstaddra sértu vørn, unn oss þitt ord ad læra, og synda fordast vél, oss hjá þér unn ad vera, unn oss ad deya vel.

3. Blessa þú bygdir manna, blessud velferli lát oss fá, blessudu braudi sanna, blessun Guds orda unn oss ná; blessa vor brjóst og sinni, blessa vor verk og mál, blessa vor bæa kynni, blessa þú líf og sál, blessa þinn barna skara, blessa þú hús og menn, blessa oss, vondu vara, veturinn blessadu' enn.

4. Frá ædstum tignar tróni, þín trúføst nád enn gæti vor; þér hvørr einn hlýdinn þjóni, hønd þín oss leidi sérhvørt spor; innri og ytri fridur, eining í hvørri stétt, haldist oss einninn vidur, og allskonar høndlan rétt; geym oss vid glæpa-føllum, grandi, fári og neyd, sídan úr eymdum øllum, í eilífa dýrd innleid.



c) Eptir gott og arðsamt Sumar.

No. 266.

Lagið: Lofið Guð, lofið hann hvorr sem kann.

Hvor Guð! er nú jarðyrkjan hér, útendud, allir því færum vér, þér vor Fadir! þøck og prís, þú oss blessadir, stjórnin þín er væg og vís, vér syngjum gladir! frjófgun lands, forsjón þín greiddi, gagnsemd manns, góda tilreiddi, sképnunn hans, skadsemd fráleiddi, lífs bjørg søfnud saman er. :,: Allt hvad hefir andardrátt, einn Guð vegsami. :,:

2. Sól þín skein, sannblý um hvolfið blátt, kulda mein, krøptug, í hvørri átt, burttók hún, en himininn, hlýtt regn oss færdi, breiddi jørd út barminn sinn, blómleg grøs nærdi; yrktum vér, arðsama reita, vonin hér, vorn gladdi sveita, Gudi ber, greida þøck veita, starfið borgad vort er vel. :,: Allt hvad hefir andardrátt, einn Guð vegsami. :,:

3. Lof sé þér, launadir, Drottinn! þú, allt vort hér, erfidi og mædu nú, ydni hjá þér ávallt fann, ást og nád kjæra, heill létst þú í hvørn einn rann, himininn færa, víst ert sá, verndarinn

þjóda, sem vilt oss ljá, vætu, þurk, gróda, er þér hjá, upphaf alls góda; þér ber æra, þökk og prís. :,: Allt hvad hefir andardrátt, einn þig vegsami. :,:

No. 267.

Lagid: Í dag þá hátíd höldum vér.

Lof sé þér, hjartans hróp vort því, heyrdir þú, Fadir þjóda! starf vort borgar nú blíd á ný, blessan af jardar gróda, hvört stráid, lauf og blómstur ber, berlega vitni ad mikil er, Drottinn! þín gædskan góda. Vér þökkum þér, þig lofum vér!

3. Heyskap vorn blessad hefir vel, hönd þín ad þessu sinni, því syngjum lof med þakklátt þel, þad medtak af nád þinni; géf oss forsjálni' ad gjarnan hvörr, gáfur, sem veitti nád þín oss, á bestann hátt brúka kynni, og þakka þér, þig prísa hér.

3. Lát vorar hendur bjóda braud, bjarg-þrota þurfa mönnum, svo léttum undir annara naud, med ást og kjærleik sönnum; þegar vér afgángs höfum hér, hugsa lát oss ad skyldugt er, bágstöddum bjarga grönnum; svo þökkum þér, þig prísum hér.

4. Líf medan varir lát oss hér, líkjast í kjærleik hreinum, í fögnud himna

framar vér, fullkomnun hans þá reyn-
um, þó kunnum nú þinn kjærleik sjá,
klárlegar skín hann himnum á, þér sé,
Guð! æra einum; vér þöckum þér, þig
lofum vér!

No. 268.

Lagið: Gæðsku Guðs vér prísum.

Vér þöckum þér, hinn góði! þig prís-
um vér, ó Guð! að þú af þínum
sjóði, þarflegt oss veitir brauð, oss
geymir æ og nú; allt það, sem fram
þú færðir, forsjón þín ávallt nærði;
góður, vor Guð! ertú.

2. Land vort blessa, lífs Herra! legg
fæðu' á sérhvört borð! lát blessun
þeim ei þverra, sem þitt varðveita orð!
örbirgum aðstoð tjá; géf auðgum gjaf-
mildt sinni; géf eining, svo menn kynni,
síns njóta' í friði fá!



d) Eptir bágt Sumar og í harðæri.

No. 269.

Lagið: Jesús Kristur er vor Frelsari.

Ó Guð! sem ræður öllum gæðum,
af jörðu, vötnum, sjó og hæðum,
þín hönd útbýtir, Herra kjær! hvörs-
kyns gáfum, sem þyggjum vær.

2. Allt vald þú Drottinn! ætíd hefir, øllu, sem lifir, næríng gefur, þegar upplýkur þinni hønd, þá mettast allt, hvad dregur ønd.

3. Þegar útsendir þú þinn anda, þá nýast asýnd jardar landa; en ef krapt dregur undan þinn, oss sparar jørdin gróda sinn.

4. Í sumar margur sá og reyndi, sínu ørlæti nú ad leyndi, náttúran annars nógu rík, neyd er verdskuldud af oss slík.

5. Vér kjósum gæda kjør, en sýnum, kaldsinni mikid gáfum þínum, ó Gud! refsa því ei, sem ber, enginn fyrir þér saklaus er.

6. Séf oss ánægdu enn med sinni, úthlutun móti taka þinni, og ófki svo vort andvarp stillt: æ verdi Drottinn! hvad þú vilt!

7. Í hug til þinnar hjálpar stefnum, hagtær þú vorum litlu efnum; bjørg lífsins drygi blessan þín, bjód frá oss víki húngurs pín.

8. Blessa vort land og bæg frá mædum, bjód þú einninn ad rík af gædum, opni náttúran oss sitt skaut, og vid hallæris fordi þraut.

9. Til þinnar, Drottinn! mildi mænum, miskun þín hyggi' ad vorum bænum, veit þú oss hjálp mót voda' og neyd, vertú vor Gud í lífi' og deyd.

No. 270.

Lagid: Kom hér, mín sál! og kynntú þér.

O Drottinn kjær! hvad veitstu vel, vanqvædi gjørvøll mín! mér hjálpar æ hvar helzt eg dvel, hjástod og gædskan þín, haldt mér stødugum vid þinn veg, víst þín af hjarta' ef leita eg, ró géfst, er raunin dvín.

2. Mig þó heimsæki margføld naud, mædan ef ángra fer, þó daglegt hljóti' ad bresta braud, svo banníst naudþurft mér, raskast þó ei mín hugar hægd, hef eg allskonar gæda nægd, því Drottinn líkn mér lér.

3. Haf því í skorti gladvært géd, grátin og hugsjúk ønd! fimm þúsund litlum mat því med, mettadi Jesú hønd; Herrann skérf þínum hefir ei gleymt, heldur þér nóg til vista geymt, þó úrrædi virdist vønd.

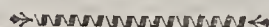
4. Hvad hann þér gagna sjálfur sjer, sannlega muntú fá, heims nægta þó ei heppníst þér, herra=bord vid ad stá, lát þér nægjast í lægra sess, lífs upp=

heldis ad neyta þess, sem skamtar hönd hans há.

No. 271.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

Það er svo margt og mikilsverdt, minn Drottinn! sem þú hefir gjört, mig vid um mína daga; allt var þad gott, eg þacka þér, þín forsjón mild útbýtti mér, því, sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! veiti' lid mér, þad eptir er, og öllum líka, guddómur þinn og gædskan ríka.



e) Eptir allgódar og ardsamar vertídir.

No. 272.

Lagid: Gudi lof skal önd mín inna.

Frá þér, ljósanna Fadir! flýtur öll gjöf, sem nefnist gód, vér sjáum vonar-gladir, þú veitir allt, sem hentar þjód, á þitt örlæti mænir, allt hvad lífs hræríng ber, hæd, vötn, laut, hálsar grænir, herma oss stórt þad er, hafid baudst heita skyldi, hirdsla audæfa þín, þadan þín midlar mildi, mörg gædi sképnum sín.

2. Þínu lífs eptir ordi, ad þeirri hirdslu söfnumst vér, sem börn ad födur-

bordi, blessunar þinnar leitum hér; enn gaf þín ørlát mildi, oss þadan gódann plóg; hvørr er, sem ecki skyldi, upphrópa: þú gafst nóg? dýrd sé þér, Gud! sem gésur, gott allt til sjós og lands; allt hvad andar-drátt hefir, ebli prís Skaparans.

3. Hvørr kann þér, Herra! næga, herma vegsemd og þackargjørd? þín safnar forsjón fræga, fiskum hafs, sem menn sauda-hjørd, midt í sjós ólgu øldum, opnar sig hønd þín gód, med gædum svo margføldum, mettir þú landsins þjód; því hættulegri heita, hér vor erfidis kjør, þess betur þrátt vorn sveita, þín borgar mildin ør.

4. Lof þér, Gud! allir inni, allt má nefna þíns kjærleiks vott; lát oss nú líkjast þinni, líknsemd í því ad gjøra gott; géf oss med gáfum þínum, góda ánægd og frid, hallæri, háska, pínum, Herra! oss forda vid, géf ad vér lifum gladir, greid þú oss allt í hag, vér þinni forsjón, Fadir! felum oss nótt og dag.

No. 273.

Lagid: Jesú Kristi! vér þöckum þér.

Prísi Drottinn allt hvad er, øllu sem næring géfur; af brunni hafs-

ins bjørg oss ljer, blessad enn land vort hefir! ó Gud! hvad værum vér án þín? virdst oss framvegis gledja, med þinni líkn, uns líf vort dvín, lands heillum gódum sedja. Lát oss annt ad gjøra gott, gjøf þína svo rétt brúkum; þakklætis sýnum þar med vott, ad þurfamanns tár afstrjúkum. Drottinn! þér einum dýrdin ber, vér þøckum þér, þig lofum vér!



f) Eptir bágar Vertídir og í Fiskileysi.

No. 274.

Lagid: Hvørr, sém ad reisir hæga bygd.

Gud! þinni stjórnun hæfir hrós, í hrigdum, skorti, mædum, þín hefir høndin líknar ljós, lykil ad øllum gædum; nær þeim upplýkur lætur lýd, luckusæld hreppa' á hvørri tíd, af hafi, jørd og hædum.

2. Enef þú lykur aptur þá, ørbyrgdin viss er líka, lífs næring hvervur landi frá, læsist hafs-skautid ríka; nálgast þá húngurs neydin sár, nú hefir margur þetta ár, mátt reyna mædu slíka.

3. Fésjód sinn hafid furdu tregt, féck oss, vér megum klaga: líkhams ad líd er fjørid frekt, forgefins marga daga; en verdi, Drottinn! vilji þinn, veitstu hvad þínum hvørt eitt sinn, børnunum helzt kann haga.

4. Vér møglum ecki móti þér, miklu heldur oss fleygjum, í þinn forsjónar fadminn hér, felum oss þér og segjum: æ Fadir! mikla mildin þín, miskuni oss og fordi pín, vongódir vér svo þreyum.

5. Þad oss ei lídi þánka úr, ef þykir atvinnu bresta, ad skinid fylgir eptir skúr, og skort opt nægtin mesta; þú hefir allt í þinni hønd, bér felum bædi líf og ønd, neyd bæti nád þín besta!

---

3. Morgun=Sálmar.

No. 275.

Lagid: Þér þackir gjørum.

Ljómar ljós dagur, lífs kjætist hagur;
sjá! ljós sveit vekur, sól nótt burt=
hrekur; enn Fødur alda, eilífum
gjalda, þøck skal þrefalda.

2. Lof hátt skal hljóma, hjálp og náð róma, Guðs geymslu bestu, gæðsku nægð mestu; þolgóðir þreyum, þar til burtdeyum, synd hatur segjum.

3. Vort kall vel ræksjum, vort gagn rétt sæksjum, óttumst Guð eina, elskum dygð hreina, sátt og samlyndi, sem er lífs yndi, bæn og blíðlyndi.

4. Verum vongóðir, vel þolinmóðir, þrautir afþreyum, þó hér stríð heyum, síst Drottinn sefur, sinni náð hefir, heitið, hjálp gefur.

5. Mitt líf, minn andi, mín raust syngjandi, ó Guð upphæða! um þinn prís ræða, vel sé við tamin; vegsemd skal samin, hér og þöck, Amen!

No. 276.

Lagið: Gæðskuríkasti græðari minn.

Með friði nóttin fráleið svört, fyrir mér aptur sólin björt, lýsir og gladt mig gétur; í mætti' og gæðsku mikill því, með krapti þínum, Guð! enn nú, oss tíð og takmörk setur; dýrð ber, því hér, vernd og náð og vitsku dáð, mér virðstu senda, hvörn dag í blessun hér byrja og enda.

2. Í svefni Guð mín vörnin var, eg vissi' ei af mér sjálfum par, og hásk-

ann ei adgætti; en móti hvørskyns
hættu' og pín, Herrann var sjálfur
verndin mín, hans forsjón fár upp=
rætti, krapt med, gladt géd, nýann géfid,
hann nú hefir heilsu minni; ó Gud! eg
treysti umsjón þinni.

3. Í nafni Jesú ángurs frí, eg byrja
þenna daginn því, hann verdur mér
hagstædur; Guds vilja ef ad eins eg
ann, allt mér til góda leidir hann, lífi
og lucku rædur, hann mér, hjálp tjer,
Herrann rádi, Herrans nádin hjá oss
veri, hans allt, sem lifir, lof framberi!

No. 277.

Lagid: Hvørr sér fast heldur.

Hátt upp í hædir, mitt hjarta lypti
sér; Gud sem nú gædir, mig gledi,
lofa ber, nýann dag vott um nýa eg sje,
nád, nú sem lætur :,: nádugur Gud í
tje. :,:

2. Hans nádi heyra, þá hóf eg and=
varp klockt, fúst fødur=eyra, fann mína
naudsyn gløggt, þá fyrsta byrjast þørf=
in vann, um ásjá bad eg, :,: og Amen!
sagdi hann. :,:

3. Gud! hvørju gjalda, gjøf þína
má eg nú? þøck þúsundfalda, þér ber eg
fram í trú, ad um mig hugad enn er

þér, gef gáfur þínar, :,: að góðu verði mér. :,:

4. Enn framar feti, færist eg lífs á skeið, gef æ eg geti, gengið fram dygða leið; takmark míns lífs sé takmark það, oss fysi' að finna, :,: nær flytjumst eilífð að. :,:

No. 278.

Lagið: Himna rós, leið og ljós.

Dagur er, dýrka ber, Drottinn Guð minn; nótt er liðin, lof sé Guði! ljós skín; gleður enn, marga menn, mirkra flóttinn, líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

2. Fyri þinn Son, og sælu von, sé þér hæst lof! mig þú spar'dir, meinum vardir, minn Guð! mér gafst frið, líkn og lið, leið svo nóttin; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

3. Mig hefir leidt, og meinum eydt, miskunin þín, hvørja stundu' á heimsins grundu, hér til, mér vert hjá, mildur þá, eg missi þróttinn; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

4. Eg bið þig: annast mig, enn í dag nú, fyri þann sanna, sál-vin manna, Son þinn, veit mér náð, vernd og ráð, vægð og liðsinn', líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

5. Helgann dug, hreinann hug, hjá mér uppqveik, þér ad hlýda, líka líða, lán dags, og þúngann med, þolugt géd, þreya hlýdinn. Gódann dag, gladann hag, gefi' ofs Drottinn!

6. Hvad eg hér, forma fer, farsælist vel, útgáng, framgáng, inngáng blefsa æ minn, og í náð, alltmitt ráð, annast' hvørt sinn, gódann dag, gladann hag, gefi' ofs Drottinn!

7. Eg fel þér, allt hvad mér, ádur gafst þú; sé þinn dugur, mér máttugur, minn Gud! bæti sá, best sem má, breiskann þróttinn. Gódann dag, gladann hag, gefi' ofs Drottinn!

8. Lif og ønd, efnin vønd, eg nú þér fel, øllu íllu, voda' og villu, ver mig; sómi og dýrd, sé þér skírd, sífeldt, Gud minn! líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

No. 279.

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Ljósid dags fagurt ljómar enn, líf breidir út og gledi' í senn, minn fyrsti þánki því nú sé, þakklæti Gudi ad láta' í tje; ad eg upprisinn, frýr og frí, farid gét til míns verks á ný.

2. Í værdar skauti sætt eg svaf, svefninn mér nýa krapta gaf, minn

líkham', sál og hús mitt hér, í hendi geymdir, Drottinn! þér; sú fødurlega forsjón þín, fordad hefir oss neyd og pín.

3. Hér fyrir sál og málid mitt, minn Gud! vegsamar nafnid þitt; míns hjarta traust og athvarf allt, á medan lifi' eg vera skalt; því hvørn, sem á þér hefir trú, Herra! ei yfirgéfur þú.

4. Hjálp eg uppfylli hér í dag, hvad þú baudst og minn styrkir hag, ætíd stunda med allri gát, annara' og mína velferd lát; fótsporum Jesú fylgja hér, svo fái eg himna dýrd hjá þér.

No. 280.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Lít eg enn daginn létta húmi, loptid purpura geislum strád, sem lík eg ádan lá í rúmi, líf nýtt þygg af míns Fødurs nád; sje, tilbid, undrast yfir því, ad hlotid hefi fjør á ný.

2. Þessi reynsla, þó þegi annad, þar um órœk mér géfur skil, medur undrun svo má eg sanna, mikill og vís ad Gud er til, alvaldur, gódur, øllum nær, umsjá holla, sem sképnum ljær.

3. Hann lætur sképnur línar deya, líf nýtt uppþýngdum géfur þeim; um

augnablik ad eins hér þreya, um eilífo fagna' í betra heim; deya hlýt eg, svo himna víst, hold mitt upprísid fái gist.

4. Vid von þá styrkur vil eg bída, og vernd míns Drottins treysta hér, mót heimsins løstum herkinn strída, hins leita, sem þar uppi er; holdid temja, sem himnum á, helgadri sálu fylgja má.

5. Æ! styrk mig, Fadir! upp svo rísi, og lísi hér, sem sképna ný; þíns ords og dæmis ljós mér lýsi, lastvar svo gángi fram í því; upprísnum, lífs nær útlegd þver, er mér þá sæla vís hjá þér.

No. 281.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ast þína, Gud! enn mér bodar, upprennandi morgun=sól; þig ad prísa', er vardir voda, væra ljedir hvíld og skjól, fyrst skal ydja' og munnsins mál, mín af blundi hresta sál, lyptir sér í himna hædir, um hátign þína og miskun rædir.

2. Blunds í fadmi' eg lá sem lidinn, líkn þín vakti' og til mín sá, endurnæríng, nædi' og fridinn, nádug veitti þín forsjá, enn mér nýtt gafst aptur fjør,

ótál bjóst mér heilla kjør, er þú vildir ad eg hlyti, uppvaknadur og þeirra nyti.

3. Lífs þess krapta áttu alla, er mér gafstu nytt í dag; til þín þenkja' og þig ákalla, í þrautum skal og gledi-hag, lífs míns Fadir! løgin þín, lífs regla sé jafnan mín; yfirvegan ástar þinnar, unadsemdin sálar minnar.

4. Eg vil þín med lotníng leita, og lífs vid sporid finna hvørt; í elsku' og dygd þér eptir breyta, eins hreinskilinn leynt, sem bert; þú minn vilja' og veikleik sjer; vertu aldrei fjærri mér; leid mig svo frám lífs hvørn daginn, loks ad dýrdar ersi' eg haginn.

No. 282.

Lagid; O Fadir himneski' og eilífi Gud!

Upprís mitt hjarta og í mér hvad býr, upprís mín túnga og máli rétt stýr, upprísi lofsaungur andheitur, nýr, upprísinn dags roda nótt flýr.

2. Eins og lík andvana eg lá í nótt, ecki neinn finna réd líkhama þrótt, dauda og lífs er æ millibil mjótt, mér lét þó Guds verda nád rótt.

3. Hans réttri leidi mig høndin í stétt, hún í dag greidi minn fóta-stig

rétt, hún öllum sneydi mig hamingju prett, hvörgi svo veidi mig tál sett.

4. Lát oss, Gud! nema ad lifa svo hér, lífsins svo dagana telja, ad vér, allir þá deyum, ó Drottinn! hjá þér, dýrdina erfum med lífs her.

5. Fús skal eg, Drottinn! þó bída, sem ber, bera dags þúngann, en lid veittú mér; eilífur sómi og þöckin sé þér, þig losi hvad, sem ad lífs er!

No. 283.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Enn til ljóss alvald þitt, á ný mig færdi, af dúrsins dái' og mitt, dug hrestum nærdi, líf, sem ad lá, lúid á fótskör þinni; vernd þín, sem vidheldt mér, vottar, eg enn sé þér, minn Gud! í minni.

2. Því skal mín þacklát sál, þér aldrei gleyma, hegdan, hjarta og mál, holl bod þín geyma; med nýum dug, í dag hún fast ásetur, ad stunda dygd og dád, Drottinn! géf veikum nád, ad breyta' æ betur.

3. Eg er í hættum heim, hans glis mig letur; en móti óvin þeim, adstod þín hvetur; eg megna allt, ef þinn kraptur mig stydur, súrt ef mér sendast

vann, sykra þad aptur kann, þitt fylgi og fridur.

4. Aldrei yfirgafst þú, þann á þig treysti; vera skal vissa sú, von mín og hreysti; í qvøld eg mun, ást og nád lýsa þinni, ad héldst mér' á þeim stig, ad óttast, Fadir! þig, svo frid eg finni.

No. 284.

Lagid: Rís upp, mín sál! og bregd nú blundi.

Hýr aptur morgun-blída brosir, breidir út heill og fognud sinn; vid annir heims sig ønd mín losi, og til þín skundi, Drottinn minn! fyrst allra þøck svo færi þér, fødurlega sem vidhéldst mér.

2. Hollt í svefn-værdum hlaut eg nædi, hreppti nýtt líf og krapta þar; hús mitt, líf, velferd, lánid, gædi, læst í míns Fødurs høndum var; mín gjætti forsjá fødurlig, féck ei skadrædi nálgast mig.

3. Þygg í nád, Fadir! þá sem flýtur, þøck af viknudu brjósti nú; heppinn er sá, sem hælis nýtur, hjá þér og setur á þig trú! æ skaltú vera athvarf mitt, aldrei brást mér fulltíngi þitt.

4. Æ! hjálp mér svo med alúd vandi, allt mitt framferdi vel í dag; ad trúr í

minni stétt eg standi, stundi heill mína og brædra hag; leid mig á fótspor Lausnarans, sem leidi mig til himna ranns!

5. Med hugfró eg þá hlaup mitt breyti, Herra! þín forsjá leidir mig; eg veit þitt heit=ord aldrei breytist: elskar þú þá, sem stunda þig; þú ert minn Fadir ástargjarn, eg, fyrir nád, þitt kjörid barn.

No. 285.

Lagid: Sæll dagur sá.

Sú kémur stund, kröptug fram þegar alla, af grafar=blund, Guds Sonar raust mun kalla, og eilífs lífs, eda dóms vekja til. Eg verd, mín sál! einn med í þeirra skara; lífs leid er hál, líkn Drottins enn þó sparar, þig, þess ei dyl.

2. Enn vard þér vært, vægd Drottins enn þitt hefir, fjör endurnært, og Födur=trygdar géfur, þér merki ný; minnstú til hvörs þad skér? Guds ástar géd, gjöri þér til hans snúa, ad fáir sjed, undir eilífd sig búa, hvörr skuli hér.

3. Þér vaki sá, þánki jafnan í brjósti, synd fæli frá, fysi dygd ad kappkostir; eilífd eg flytst, vid andartak hvört nær.

Hann greidi þér, gjørdir allar svo starfa, ad stundir hér, ødrum og þér til þarfa, vel vinnist þær.

4. Nótfest hjá mér, minn Fadir! áform þetta; kenn mér, ad hér, hef eg ei bústad réttann; mitt føδurland, er mínum Gudi hjá. Þángad svo eg, þaunkunum hvørn dag snúi, þann þrædi veg, þar til mig jafnan búi, lid þitt mér ljá.

No. 286.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Dagur austur-lopt uppljómar, ljóssins Herra! dýrd sé þér, mikla vernd og milda dóma, miskun þín oss jafnan tjer; morgun-rodans blídri brún, blessud enn nú gledur hún; af sæng uppnísum sælir, gladir, ad sýngja lof þitt, hjartans Fadir!

2. Skapari þared lýds og landa, lífs og heilsu veitir hnoss, láti' hann sannleik, ljós og anda, leida, skína' og styrkja oss, ad þjóna sér í þeirri stétt, þar hann hefir oss í sett; sérhvørt bøl, sem mér kann mæta, miskun virdist hans ad bæta!

3. Gud! hvad sem í øllum áttum, oss til heilla skaptir þú, eptir sínum edlishættum, ebli vora farsæld nú; gef oss

þenna góðann dag, góði Fadir! sjá vorn hag, oss þín blessud gædska geymi, gædin full í betra heimi.

No. 287.

Lagid: Ellduilaustnárinn vor Jesú Krist.

Gudi sé lof fyrir ljósid gladt, lidin med værd er þessi nótt, eg vil upprísa, og minn Gud prísa. Gæti vor Gud!

2. Hans verk því eru himin og jørd, hér med er ljós og dymman gjørd, mót mørgum voda, mønnum til góda. Gæti vor Gud!

3. Svo marga lofgjørd segi' eg þér, sem þú gafst andar-takid mér, um æfi mína, fyrir alla blessun þína. Gæti vor Gud!

4. Mínum misgjørdum, Gud minn! gleym, Gud minn! lát mig ei deya í þeim! mín verk ad stunda, veit mér án synda. Gæti vor Gud!

5. Svo lát mig vera, sem þú vilt, sé æ þitt nádar-heit uppfyllt, á mér og mínum, med krapti þínum. Gæti vor Gud!

6. Séf mér ad skynja endast á, æfinnar skeid og líssins þrá; minn Drottinn gódi, mér øllum rádi! Gæti vor Gud!

7. Eg fel mig nú og öll Guðs börn, almáttugs Guðs í skjól og vörn, í himnaríki, hann oss inntaki. Sæti vor Guð!

No. 288.

Lagið: Sá vitnisburðurinn valdi.

Hvörn skyldi líf mitt losa, ef lífs ei höfund þann, er lét mig lifa' og sofa, og lífga þar með vann; skyldt er og ljúft mér líka, að lofa hinn gæðskuríka, því verður þess er hann.

2. O! að mitt áform vekti, ó Guð! að lofa þig; ó að eg ætíð þekti, hvað annt þér sé um mig! hjálp, Guð! á hvörjum degi, hvör ein mín athöfn segi: ljóst að eg lofi þig.

3. Mun þá einn morgun fagur, mig vekja' af þægum blund, hinn mikli dómsins dagur, þá Drottins fóðurlund, lofsæld mig lætur gleðja, lífs gleði' og heillum seðja, um eilífðar alla stund.

4. Qvøld-Salmar.

No. 289.

Lagid: Þock sé þér gód gjørd.

Sólin rann, ljós leid, ljúfur Gud mig stýdja, í dag vann og neyd, allri burt ad rydja, af því hans er greid, øllum líkn ad bidja, enn skal mín ýdja.

2. Veit mér þrótt veg þinn, vel, ó Gud! ástunda, og ad skjótt eg finn, enda lífs, ígrunda, svo hefji rótt hug minn, hédan burt þá skunda, til fegins funda.

3. Veik mín dád æ er, abl og mentir dvína, gjørvallt rád, Gud! þér, géf eg mitt audsýna, virdstú nád í nótt mér, nú eg fel í þína, umsjón ønd mína.

4. Mér ei neyd mun þá, mædu' og qvída valda, ef lífs skeid og þrá, endar helid kaldá, géfst mér þreid, Gud sjá, gledi' og dýrd margfalda, um aldir alda.

No. 290.

Lagid: Kristur reis upp frá daudum.

Dags vøku' er enn nú endi, og nætursvefn fyrir hendi; svo breytist allt í heimi hér, en himnesk gledi stadføst er. Gæti vor Gud! (20)

2. Eilífi einvalds Herra! eg vil hér þackir gjøra, ad sendir Jesúm Soninn þinn, Sáluhjálpara' og hirdir minn. Gæti vor Gud!

3. Þú hefir á þessum degi, þyrmt mér en glatad eigi, annast svo sem þitt einka barn, ó Gud! hvad þú ert nádargjarn! Gæti vor Gud!

4. Eg vil þó annur játa: eg má ei barn þitt heita; hróp synda minna í himininn, hefir opt stígid, Fadir minn! Gæti vor Gud!

5. Þú gafst mér blessun þína, þá nád hefi' eg syndum launad, í dag sem øll mín æfi-qvøld; æ! mína þúsund punda skuld! Gæti vor Gud!

6. Fadir! ó Fadir náda, Fadir sannleiks og dáda! fyrirgéf øll mín afbrot leid, fyrir árnun Jesú pínu og deyd! Gæti vor Gud!

7. Annars eg ei má sofa, ellegar nádir hafa; hvørr vill vænta sér værd og frid, vera ósáttur þó vid Gud! Gæti vor Gud!

8. Gleym þú því glæpum mínum, Gud minn! en krapti þínum, vernda þú mig, svo vil eg traust, vel sofa' og hvílast háskalaust. Gæti vor Gud.

9. Sál, æru, audnu, lífid, og allt þad þú hefir mér géfid, géf eg í þína gædsku vørn, Gud minn! vardveit þú øll þín børn. Gæti vor Gud!

10. Jesú, meistarinn mildi! mín óskar sál og vildi, himneska ró og hvíldir fá, heilagra þinna landi á. Gæti vor Gud!

11. Gud géfi oss gódar nætur, Gud hjálpi' oss vel á fætur! á hann vér setjum traust og trú, trygd hans felum oss allir nú. Gæti vor Gud.

No. 291.

Lagid: Lángar mig í lífs høll.

Hvíld er þægust þjádum, því hún hressíng tilbýr, Guds ad gædsku rádum, gjørdist nóttin mørg hýr, skjær frá lýdi' og ládum, laungum þegar sól flýr, aptur værd adsnýr.

2. Lof þeim lífs-forίngja, líf sem geymir vort þrátt, sætlega skal sýngja, sál og túnga mín hátt, nýrri nád umkríngja, nú mig lætur sinn mátt, og hlynnir ad dátt.

3. Nú áfalla nótt vann, nádir lúdir fá menn, allann hennar óttann, yfirgnæfir værd enn, lífs umferdar flóttann, farsæl endar hvíld senn, laun fáum þá þrenn.

4. Mína daga mig lær, minn Gud! telja svo hér, ad eg skynji allnær, er sídasta qvøld mér, endíng þegar øll fær, æfistundin hjá þér, þú betra líf ljer.

5. Mér hlíf minn Gud vel eg, mínum lífs á vegi, aldur hvar sem el eg, eins á nótt og degi, forsjón hans mig fel eg, fyrir tign hans hnegi, og ædst lof segi.

No. 292.

Lagid: Sólin upprunnin er.

Uppdregst ad auga-brá, enn daudans bródir; mig gleymínn minnir á, og mælir hljódur: minníng daudans, dag hvørn ný hjá þér vaki; hef' eg þad huga' innrætt, haft og í dag þess gætt, ad enda' eg taki?

2. Ó sál ódaudleg mín! eldi' eg heill þína? hugsan sú: hverful dvín, hérvistar lína; jók hún mér megn, mót girndum heimsins blindum, og hvatti' ad ydka dád, adhyllast Guds míns rád, en sjá vid syndum?

3. Væg, Fadir! væg í nád, væg þú mér sekum; lát brot mín ljót afmád, létt sektum frekum; sjá, hjarta sært, synd hatar til þín leitar, sem einka athvarfs síns, í nafni Sonar þíns, um nád ei neita.

4. Mig fødur-forsjón vann, fram í dag leida, í nótt því annast kann, og meinum eyda; hels dúr mig frá, heimi þá svæfir kaldur, ønd dýrdleg frelsud, frí, fullsælu lifir í, eilífda' um aldur.

No. 293.

Lagid: Hjartad, þánkar, hugur, sinni.

Ljóss á vængjum leid einn dagur, lengst í vestrid frá oss inn; einn þú veitst, hvørt annar fagur, í austri renn-ur nockurt sinn, Herra Gud! sem hefir rétt, himin-ljósum midin sett; ótal vitsku verkin ljóma, vald og gædsku' er þína róma.

2. Þér af hjarta þøckum gladir, þenna lidinn sæla dag; øllum meinum af verndadir, allra leitst í mildi hag. Géf ad minnumst allir á, enn nær dauda var oss sá; géf því lífid vel svo vønd-um, viss sé hlífd í þínum høndum.

3. Blund á oss lát sætann síga, sig hér þinni fødur-vørn, í nótt, sem mæstè náköld hníga, nú þín audmjúk fela børn. Sofni augad dauda-dúr, draumi sálin vakni úr, frá nátt-dægra dymmu hafin, dýrdar ljósi þínu vafin.

No. 294.

Lagid: Kom Andi heilagi.

Til hafs sól hradar sér, hallar út degi, eitt skeidrúm endast hér, á lífsins vegi.

2. O Gud! hvørt annad nú, enn þá vor bídur, auglýsir engum þú, ódar enn lídur.

3. Nóg er ad vitum vel, vort líf ad endi, og ad þad eins og hel, er þér í hendi.

4. Ad um oss annt sé þér, ad sért vor Fadir, hughraustir vitum vér, vissa nóg þad er.

5. Þó dagsins skúndum skeid, skjótt fram ad nóttu, brádt hennar lídur leid, ad ljósri óttu.

6. Svo lífid braut er breid, til bana kíssins, og daudinn eins er leid, aptur til lífsins.

7. Svo lifa sérhvørr á, sem sálast egi, en andast eins og sá, sem aldrei deyi.

8. Í þína umsjón nú, ástríki Fadir! felum líf, bygd og bú, blundum svo gladir.

No. 295.

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Míns Guds fødurleg mildi sparad, mig hefir enn nú þenna dag, líf

mitt frá øllu vondu varað, vikið fyrir mig øllu' í hag; þacklát og audmjúk því mín ønd, þína minnist við fodurhond.

2. Mig ørlát saddi, mér nam svala, mér lédi klæda- og húsa-skjól, að heyra' og sjá og hugsa' og tala, hjá mér enn krapta máttug ól; brjóst mitt vakti og breisklegt géd, bendíngu þinna orda med.

3. Æ! hvørr fær huga yfirfarið, ástgjafir þínar, Fadir minn! æ! hefdt eg vel það hafdi' eg svarið: hlýdinn að reynast sonur þinn? notadi' eg gædi', er gafstú mér, Gud minn! sem vissi' eg þócknast þér?

4. Fyrirgéf brot mín, Fadir kjæri! fyrr enn mín augu lykja sig; þinn andi sátt og svølun færi, samvitskan þegar klagar mig; sjá, allt mitt athvarf, øll lífs von, er sá fyrir mig leid, þinn Son.

5. O Drottinn! þinni umsjón anda, eignir og líf mitt nú eg fel; fullviss að eckert fær mér grandað, forsjón þín allt því geymir vel. Á fætur þá eg aptur rís, enn skal þér syngja lof og pris.

6. Allt eins deyandi eg mun hnegja, í trausti Jesú høfud mitt, eg mun þá sofna' en ecki deya, eignast vaknadur

ríki þitt, hvar þig, ó Gud! um eilíf ár, englanna prísar raustin klár.

No. 296.

Lagid: Rís upp, mín sál! ad nýu nú.

Fyrir gott allt þig gøfgum vér, Gud! sem oss nád og miskun tjer, eg þó sé mørgu minna, líknsamt ged þitt, lofqvædi mitt, láti nád hjá þér finna.

2. Hjálp í dag tjedir mikla mér, mig hjartanlega tókst ad þér, bænheyrdir blídt sem Fadir, mig og mitt hús, miskunarfús, frelstir og forsorgadir.

3. Allt hvad eg er og andi sá, í mér gladvær, sem hugsar á, ad þín dýrd eblast nædi, allt hvad minn hag, ebldi í dag, eru þín meddeild gædi.

4. Eptir þinni elsku og mátt, annastú mig um þessa nátt, sjá ei til synda minna, í daudans neyd, allsherjar Gud! adstod láttu mig finna.

No. 297.

Lagid: Gædskuríkasti grædari minn.

Nú gengur sól ad gylltum bed, gánga vil eg því feginn med, ad hvíldar hægu rúmi; víst hefir allt mitt vinnulag, verid án slísa þenna dag, frá birtíng' hans ad húmi. Gud minn! þjón þinn, færir þér, af hjarta hér, þad hef-

ir hann eina, þúsundfaldlegar þackir hreinar.

2. Það er svo margt og mikilsverdt, minn Drottinn! sem þú hefir gjørt, mig vid um mína daga; allt var það gott, eg þacka þér; þín forsjón mild útbýtti mér, því sem best hér nam haga; Fadir! Fadir! veiti lid mér það eptir er, og øllum líka, guddómur þinn og gædskan ríka.

3. Géf þú oss hæga hvíldar-stund, svo hvørr og einn vid lokinn blund, frelsist af líkhams lúa; erfidid léttist æ hvørn dag, af von um dýrd og sælu-hag, vid bestu kjør ad búa, hjá þér, þá vér, notin sjáum, full og fáum, Fadir, þjóda! þess sem í heimi gjørdum góda.

4. O Drottinn! vertú allra hlíf, annastú, Drottinn! þeirra líf, sjúkleiki sem ad þjáir. Géf þú oss hjarta gott med aud, gled þú oss, svo ad hjálp í naud, hvørr einn fátækur fái. Anægt, þér þægt, hjartalag, um hvørn einn dag og hógvært sinni, géf þú oss øllum af gædsku þinni!

No. 298.

Lagid: A Gud alleina.

Minn tími stendur, minn Gud! í høndum þín; enn er á enda, eitt

stig af vegferd mín; leidtogi tryggur, trygd þín enn reyndist mér; ó! hvad øryggur, er sá, sem treystir þér, fyrir øllu' er áliggur, einn þú best honum sier.

2. Þygg mitt þacklæti, þér sem glød færir ønd, allt fyrir ágæti, er þín mér veitti hønd; ó! hvad eg minni, er ást og þinni trygd! saurgad hef' sinni, af synda vidurstygd; vægd þó nád þín vinni, og vidretti mína dygd.

3. Sjá! synd eg hata, þú sier mitt hjarta vel; eg bíd minn bata, bod þín ef ræki vel; veikum þú vægir, vilja álítur minn, hjarta þad hægir, hræddu vid breiskleik sinn; nádin sú mér nægir, nálægann þig ef finn.

4. Nú fer ad nóttin, nádþurfi' eg leita þín; Gud! þinn á þróttinn, þorgód von stendur mín, síst mun mig saka, þá sit í skjóli því; þú veitst ad vaka, svo værda njóti' eg frí, og mig ad þér taka, í þad hæli eg flý.

5. Ið deyd øryggur, er hvørr sá treystir þér, leidtogi tryggur, trygd þín þá reynist mér. Minn tími stendur, minn Gud! í høndum þín, ef vilt útendud, ad skjótt sé vegferd mín, fel eg í Fødurhendur, frelsada sál' af þín.

No. 299.

Lagid: O Fadir himnesti' og eilísi Gud!

Himin=sól vendi í hassins skaut inn, húmid oss bendir til værdar um sinn, leid svo til enda einn lífs dagur minn, líkn vannstú senda mér, Drottinn!

2. Þér, blídi Fadir! lof þýdasta bér, þú mig verndadir og øllu frá mér, grandi vísadir þín gnæfandi hér, gædska blessadi hvad mitt er.

3. Þú, sem vel greidir mér gæfunnar stig, gjør þad eg beidi: þín Fødurhønd mig, annist og leidi, mín'ønd ørugg sig, í lífi' og deyd reidir á þig.

4. Øll skal svo hrundin burt ángist og þrá, er værdar=stundin mér gledileg þá, sídasti blundur þó sígi mig á, sælum Guds fundi mun eg ná.

No. 300.

Med sínu lagi.

Sá ljósi dagur lidinn er, lídur ad nætur stund; himneski Fadir! hjá oss ver, hægann gef þú oss blund. Gledji oss Gud í Himnaríki!

2. Gædskan þín allvel geymdi oss, og góð verndadi' í dag, mýkti í nád mótlæti' og kross, miskun þín sá vorn hag. Gledji oss Gud í Himnaríki!

3. Þar fyrir allir þackargjørd, þér færum, Drottinn! vér, heidri þig menn, himin og jørd, og hvad sem skapad er. Gledji oss Gud í Himnaríki!

4. Svo margt brutum vér móti þér, megnum ei telja þad, ord, hugrenníngar, verkin vér, vanda ei gádum ad. Gledji oss Gud í Himnaríki!

5. Fyrirgéf oss nú, Fadir kjær! þad frømdum þer á mót, oss nýann dugnad aptur fær, ydrun ad gjøra' og bót. Gledji oss Gud í Himnaríki!

6. Adgæt þú oss nú enn í nótt, oss verndi mildin þín, ad sofna kynnum sætt og rótt, svíptir frá allri pín. Gledji oss Gud í Himnaríki!

7. Þá líkhaminn hvílist, haldtu þó, hønd þinni yfir mér, géf þú ad allir odlumst ró, oss forda meinum hér. Gledji oss Gud í Himnaríki!

8. Ad morgni aptur uppvek þú, oss á haggvæmri tíd; svo af oss þá í sannri trú, síngist þér lofgjørd blíd. Gledji oss Gud í Himnaríki!

9. En þegar endast æfi-tíd, og kémur vor dauda-stund, veit oss, Jesú! þín verdi'ei stríd, værann géf sídasta blund! Gledji oss Gud í Himnaríki!

10. Á enda Heimsins oss sért hjá, innleid í dýrd med þér; lát oss eilífann føgnud fá, og frid þegar deyum vér! Gledjst oss Gud í Himnaríki!

No. 301.

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Hvíldir nætur húmid bodar, Herra! sál mín gledst í þér, enn þín stýrdi øllum voda, alvøld hønd í dag frá mér, heilsu, blessun, fjør og frid, fann eg andar-tak hvørt vid, síns Guds ástar undrum lýsi, ønd mín þacklát, lofi, prísi.

2. Var eg í dag svá vera skyldi? vitna þad, mitt hjarta'! í qvøld; ávann ó-breytt míns Guds mildi, mig ad fordast glæpa vøld? æ! eg blygdast, auga þitt, alskygni! sjer dagfar mitt, æ því gjørr þad yfirvega, æ því meir eg fyllist trega.

3. Fús þú brotin fyrirgéfur, Fadir! svo menn elski þig, í þad skjól mín ønd sig vefur, audmjúk, trúgód huggar sig, vid míns Jesú qvala qvøld, þá qvitt-adi' hann mín synda gjøld, fyrir hann eg vænti vægdar, og veit þad eitt til hugar-hægdar.

4. Ljá mér, Fadir! fylgd þíns anda, ad framqvæmt géti eg áform mitt, æ því meir mig allann vanda, sem afbrot fleiri gafst mér qvitt; eg sofna veit senn

af mér ei, eg er þinn, hvört lifi' eda dey, í Föðurhönd, minn Fadir! þína, fel eg líf og sálu mína.

No. 302.

Lagid: Séf þinni Kristni gódann frid.

Gud Fadir! sem oss geymir vel, gædsku mátt þinn eg prísa, þitt enn ad losa ástar þel, og miskun þinni lýsa, skal mín þacklát vanda vísa.

2. Eg, sem þíns anda ástgjöf hlaut, er þínum trygdum minni, vesæll, til þeirra vægda', er naut, vann ei af miskun þinni, synd uppgafst mér enn eitt sinni.

3. Gud! heilög vera, gód og trú! Gud minn, Gud fedra minna! frá módurlífi minn varst þú, æ mætti' eg verdur finnast, í tölu barna teljast þinna.

4. Leid mig þitt endurlifnad barn, lát andar frid mig næra; nú sofna' eg, Fadir gædsku-gjarn! géf mér hvíld trygga' og væra; til dóms lát mig ei búinn færa.

5. Fadir! oss háska forda' og neyd, fel eg þér mig og mína; þér treysti' og ad mér tek þinn eid, trygd hefi' eg reynda þína, aumum miskun enn munt sýna.

No. 303.

Lagid: Himna rós, leid og ljós.

Gudi vér, hefjum hér, helgann qvøld-saung, dagur lídur, fagur, fridur, fæst því, hvíldin hæg, þjádum þæg, því skal hvørt sinn, líf og sál, líka mál, lofa Drottinn!

2. Eilíf nád, allt vort rád, annast hefir, slísa-føllum, afstýrt øllum, oss frá; sýngi þér, allt hvad er, ædst lof, Gud minn! líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!

3. O! hvad mjøg, opt hefi' eg, ílla mót þér, dygdum hafnad, syndum safn-ad, sál mín, kallar því, eymdum í, á þig, Gud minn! lífid hér, leidist mér, leys mig, Drottinn!

4. Veit mér ró, frid og fró, Fadir! í nótt, lát ei hræda mig né mæda, mein þúng; kraptur hér, med sé mér, máttugur þinn; góda nótt, gott og rótt, gef oss, Drottinn!

5. Bljúg er mín, bæn til þín, besti Gud! enn: ad mig geymi, hér í heimi, hønd þín; verndin þín, vørnin mín, veri hvørt sinn, góda nótt, gott og rótt, gef oss Drottinn!

6. Eg fel þér, allt hvad mér, ádur gafst þú, sál' og lífi, hjálpi og hlífi,

hønd þín; allt hvad er, medur mér, mikli prís þinn; líf og sál, líka mál, lofi Drottinn!



5. Bord-Salmar.

a) Fyrir máltíd.

No. 304.

Med sínu lagi.

Fadir á himna hæd! hvørr fyri Jesú nád, elsku þína oss vottar, ønd og líkhama mettar.

2. Hvad um lopt, haf og jørd, hefir tilsetta ferd, forsorgar þú og fædir, fjølgar annast og klædir.

3. Med lofgjørd og lotníng vér, líka sem kristnum ber, þyggjum í dag þakklátir, þitt lán, sem ad oss veitir.

4. Lát oss í hreinum hug, halda oss vid þinn veg, svo med samvitsku gódri, sedjumst voru fódri.

5. Hjálp oss nú, Herra kjær! svo heidur þinn eblum vær; fyrir Frelsarann Kristum, Fadir! á þig treystum.

Vér þøckum þér hinn gódi! (Sjá No. 268).

b) Eptir máltíd.

No. 305.

Lagid: Kristi! vér allir þöckum þér.

Gud vor Fadir! vér þöckum þér, fyrir þinn Son Krist vorn Herra, af mildi þinni, sem margföld er, mannesk-jur virdist næra, og allar skèpnur, sem eru med önd, oss hefir sadt þín milda hönd, lof sé þér æ og æra.

2. Herra! sem mettad hefir nú, hold vort, er deyja hlýtur, sál vora einninn sedjir þú, sem aldrei deyr né þrýtur; ord þitt er hennar abl og megn, ad strída synd og löstum gégn, uns med þér nádar nýtur.

3. Himna Födur á hvörri tíd, heidr-un mesta sé framin, sá oss qvittadi syndir vid, fyrir Soninn til vor kom-inn, hjálparann Jesúm Herra vorn, hvörr oss þín gjördi óska-börn, ætíd lofum vér, Amen!

No. 306.

Med sínu lagi.

Heidrum vér Gud af huga' og sál, hans lof vor túnga syngja skal, ad sína miskun syndi ljóst, saddi oss vel med dryck og kost; sá öllu holdi fædu

fær, fædt hefir oss nú Drottinn kjær, þad allt hans mildi þeckum vær.

2. Þöckum honum nú, þjónar hans, þad er æ skylda sérhvørs manns. Játum: ad oss elskadi hann, af nád sinni skapadi mann, med húd og holdi, blódi' og bein', bygd er sú helzta sképnan ein, og sídan géfin sálin hrein.

3. Gud hefir verøld vel tilreidt, vanta lét ecki' á næríng neitt; fjøllin og dali frjófgar hann, fénadinn gras ei vanta kann; vex af jørdunni vín og braud, veitir þad hvørt ár mildur Gud, og hjálpar svo af húngurs naud.

4. Fiska veita oss vøtn og sjór, verdur af þessu bjørgin stór; eggin og fugla eignumst vér; oss til atvinnu skapad er, naut, geitur, svo og sauda-fé, sjálfur Gud lætur oss í tje, svo ad vor næríng nógleg sé.

5. Þöckum honum og þyggjum nú, þad hann géfur oss sanna trú, høfum því æ í hjarta sett, halda hans bod í vorri stétt; svo jafnan øll hans heiløg hjørd, heidri hans blessad nafn á jørd; þad skal vor allra þackargjørd.

---

6. Brúdkaups=Salmar.

a) Á undan Hjónavígslu.

Í nafni Jesú athøfn má. (Sjá No. 48).

No. 307.

Lagid: Gudskurikasti grædari minn.

Fyrstu brúdur til fyrsta manns, framleiddi mildin Skaparans, ó! hjónabandsins Herra! af þínum himni þau álít, þitt sem nú koma fyrir auglit, ebl heill og heidur þeirra, í heim, æ þeim, virdst lídsinna, lát þau finna, líkn af hædum, blessa þeim lífsins lán og mædu.

No. 308.

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Hér, lífsins Herra, Gud, vor Gud! gøfgun og lotníng sýnum, þú skapar ljós og lífs føgnud, líka med krapti þínum, ástir tendrar í úngdóms barm, allteins fullordins styrkir arm, og heillum audgar sínum.

2. Frábærlega jørd føgur er, full med øll hentug gædi, þau ef ad eins rétt þecktum vér, og þeckt hvørr brúka nædi,

armæðan sjálf oss yndi fær, á meðal þyrna rósin grær, líftjón líf betra græðir.

3. Hvørr sá hér vina situr í krans, sem ei með gleði-tárum, velgjørðir telji Verndarans, veittar á barndóms ár-um? ó Guð! þær reiknað enginn fær, í dag þó vilt þú mikla þær, með náðar nægðum klárum.

4. Þar fyrir prísum þrávalt vér, þig, Faðir allra lýða! gamlir og úngir greiða þér, gøfgun um heiminn víða; á himni' og jørð' í hvørri átt, hljómi sú lofgjørð dag og nátt: blessað sé nafn Guðs blíða!

5. Blessa þann dag nú egum á, ást-anna gleði' að sæta, og brúðhjóna lags, er byrjast á, í blessun virðstú gæta: blessa hvørn aldur, stétt og stand, styrk og blessa vort Føðurland, lát eining ást innræta!

No. 309.

Með sínu lagi.

Heimili vort og húsin með, nema Herrann byggja vildi, árlega blessi bú og fé, bjørg svo hvørr hljóta skyldi, af gæðsku hans og Guðdóms náð, sem gjarnan eblir allra ráð, annars vor yðja' ei gyldir.

2. Nema Gud sjálfur styrki stad, og stjórni borg og landi, hlífi og gæti øllu ad, svo engu stofnist vandi, géfi og sjálfur gódann frid; gagnlaust er þó ad vaki lid, fær engu fordad grandi.

3. Litid ávøxt og ydar børn, af Gudi þau hafid þegid, haggvæma fá þau hjálp og vørn; hans lán og gáfur segid; forsjón vill hann þeim veita vel, vís þeirra fæda' hún ávalt er, sjálfir þad sanna megid.

4. Eins og ad pílur ecki fár, øblugur hefir í hendi, þángad sem hugdi' hann sér til fjár, sérhvørri frá sér renndi, mátt Guds og vilja merkir þad, mann og qvinnu úr ýmsum stad, til samvista hann sendi.

5. Sæll er sá mann þeim géfur Gud, gæfusamt lánid barna, óvinum qvídir ecki vid, þeir ýfa hann ei gjarna, øfund og neyd ef hann vill hrjá, hjástod ørugga hefir sá, volædi sér ad varna.

6. Fødur Syni og Anda sé, ædst dýrd um jørd og himin, eins sem hún var ad upphafe, án enda verdi framin; kénn oss ad halda kristinn sid, qvittast og skiljast syndir vid, sá þad vill syngi: Amen!

b) Eptir Hjónavígslu.

No. 310.

Lagid: Gædskurkasti grædari minn.

Þau féllu ad þínum fótum hér, Fadir! einum treystandi þér, gódra því adstod ertú; þad bandid trygda blessa þú, blídri med Födur hendi nú, sem trúlynd tengir hjörtu, æ med, gladt géd, lífsins feta géf þeim götu og gledi næga, í þíns fridar skauti og skjóli hæga.

No. 311.

Lagid: Gædskurkasti Grædari minn.

O Gud! þín mild og heilög hönd, hjúskapar gaf á jördu bönd, þig biddjum, helgur Herra! géf þessum hjónum heill og nád, hjartans eindrægni, ydni, dád, þeirra lát yndi' ei þverra, þau leid, þeim greid, hjálp ad bera, hvad sem skér, svo heit adgæti, vongód í hrigdum, vör í kjæti.

---

7. Katechisations-Sálmar.

a) Á undan Katechisatión.

No. 312.

Lagid: Kristi! vér allir þockum þér.

Í nafni Jesú nú, vor Gud! nálæg hér börn þín standa, ord þitt í gledi

eins og nauð, oss færir líf til handa; svo það til gagns vors sanna vér, séum fúsir að læra hér, géf öllum oss þinn anda.

No. 313.

Lagið: Heiðrum vér Guð af huga' og sál'.

Alvísi Guð! lát orð þitt blídt, útbreiðast heims um löndin vídt, góða þeim úngu géf sem fyrst, til guðrækni og dygða lyst, þinn kraptur ædri öllu er, úngum og gömlum kénn því hér, gódi Fadir! að gédjast þér.

b) Eptir Katechisatión.

No. 314.

Lagið: Gæðskuríkasti Græðari minn!

Náðugi Guð! vér þöckum þér, það oss úr mirkri leiddir hér, og qveiktir ljós þitt klára; kénndir oss þeckja þig og hann, þú hvörn útsendir, Lausnarann, strax á tíð æsku ára; gjöf sú, géf þú, ávöxt færi, að vér lærum lifa' og deya, Frelsarans boðorð sem fyrirsegja.

Vér biðjum þig, ó Jesú Krist!
(Sjá No. 130).



8. Konfirmatións-Sálmar.

a) Á undan Konfirmatión.

No. 315.

Lagid: Ovinnanleg borg er vor Gud.

Þessi dagur, ó Gud, vor Gud! géf vel oss blessast nái, vid þig oss bind og vid þín bod, veit trúarstyrk hvørr fái; Fadir! hér fyrir þér, fólk úngt og gamalt sjer; oss, Fadir! álít þú, med ædstu mildi nú, andi þinn lid oss ljái.

2. Þitt legg þú úngum ord í munn, innra þess kraptur brenni, ad trúna' og hennar atrid kunn, æ følskalaust medkénni. Þeir fyrri færdust þér, fyrir þeim bádum vér, skírdust til þíns nafns þá, þig, Gud! nú treystum á, von sú uppfyllast vinni.

3. Rádar sáttmál ánýa þú, nú vid børn þessi' og sídan, lát já þad, sem þau segja nú, síst þeim úr minni lída; en breiskt þó er sérhvørt, einn þú máttugur ert, hjálpa med styrkri hønd, hvørri frómlyndri ønd, til enda trúrri' ad bída.

4. Og nær þau húsum fedra frá, flytjast í verøldinni, trúarbrøgd Jesú þú lát þá, þeim vera' í fersku minni;

svo hlýdin þjóni þér, á þig treysti' einn, sem ber, yfirgafft' aldrei þann, á þig sig reida vann, og Fødur líkn fela þinni.

No. 316.

Lagid: Gædskurkasti Grædari minn.

O Fadir, Son og Andi! þinn, órofinn stendur sáttmálinn, eg þó mín ord ei haldi; æ! minn mig jafnan á minn eid, en ef eg skeika' af rettri leid, unn mér þad ángri valdi; hvørr þá, hér má, vita, Gud! ad veitir nád, því viljum gladir, á sáttmál þitt treysta, tryggvi Fadir!

---

b) Eptir Konfirmatión.

No. 317.

Lagid: Lofid Gud, lofid hann hvørr sem kann.

Drottinn! þú, Drottinn, ad hátign stór, æskan nú, einlæg en hvikul sór, þínum merkjum undir æ, og dygdar strida. Seig þú: børnum lid eg ljæ, læt þau heill bída. Gud er hjá, Gudi ef hlýdid; Fadir sá, sjer hvad bágt lídid, ørugg þá, elskud børn! strídid, sterk er Drottins hjálpar hønd. :,: Ydar Fadir elskar heitt, elskendur sína. :,:

2. Dygda=skeid, skundid nú, kjæru børn! en sú leid, er hætt og villugjørn;

hættri villu þurfið þér, þó síst að qvíða, ljós á vegum yckar er, orð Drottins blíða. Guðs forsjá, greiðir veg ydur, hættum frá, hvervetna rydur, alla þá, almáttug stydur, sem ljúft er að Drottinn leiði sig. :,: Hann er sæll, sem hlýðir fús, himnanna Gudi. :,:

3. Varnir! hér, hlustið orð Drottins á, hrædist þér, að hneixla børnin smá; Drottins raust af hærstu hæð, hátt dunar þanninn: mín skal hegníng hitta skjæð, hneixlunar manninn; en hvørr sá, er villtann leiðir, veginn á, veg sjálfs síns greiðir, sælu' að fá, sem Gud tilreiðir, þeim, er kjærleiks vinna verk. :,: Gjøri hvør að gæta sín, Gud Drottinn allra! :,:

No. 318.

Lagið: O Drottinn allsvaldandi!

Guð, Faðir orma' og anda, eilíf, trúfost veran merk! óbifuð orð þín standa, þó alheims falli bygging sterk; veit oss trú, vel að halda, ef veikist sú, styrk margfalda, við oss þú, og veikleiks lát ei gjalda.

9. Reformatións=Sálmar.

No. 319.

Lagid Væri nú Gud oss ecki hjá.

Gud ljóssins Fadir gódi! nú, gøfgi þitt nafn vort hjarta, úr ljótu mirkri' oss leiddir þú, í lærdóms skin Jesú bjarta, þá mirkurs skýldi þoka því, þú sagdir: verdi ljós á ný! drógst svo frá dymman svarta.

2. Pína kirkju stríddi' íllskan á, en Gud! þú nádir styrkja; hug og dug gafstú þínum þá, þeir lýstu' upp vegjinn mirkva, svo frelsi' og ljós oss fell í skaut, flýa hjátrúar veldid hlaut; sem klettur stód þín kirkja.

3. O Gud! lát oss ei optar sjá, aldanna mirku daga, og lát Kénnendur aldrei fá, oss sem á tálar draga, svo allir kristnir, eins og ber, þig elski, þecki' og hlýdi þér, og þínum elskulega.

4. Øll blessan, Drottinn! er hjá þér, oss blessa þú af hædum; kirkjunnar ætíd vørdur ver, vernda frá ófrid skjædum; á jørd trú manndygd oss skal þá, undirbúa, svo himnum á, ljóssins Gud lofa nædum.

No. 320.

Lagid Allt eins og blómstrid eina.

Góð stendur, Gud! þín kirkja, grundvöllud, føst, óhræꝛd; hana vannst stydja og styrkja, gégn stríðs ofríki' og flærd. Illskunnar megnt ofbeldi, ei hús þitt bifa má, mótstendur mirkra veldi, merkum byggt sannleik á.

2. Líknsami Fadir ljósa! oss leiddir fund þinn á, allir, sem inngáng kjósa, í hús þitt, gjarnan fá. Þá baudstu, burtu líða, blindni og hjátrú vann; lofgjørd þér lúkum blída, í ljósi því upp sem rann.

3. O Gud! oss unn ad læra, hvad ertú mildur oss, og í nyt ord þín færa, svo ødlumst dýrdar hnoss; æ medur oss þitt skjæra, orda ljós, Drottinn! geym; lát þess fridar-bod færa, farsæld um allann heim.



10. Kirkjuvígslu-Sálmur.

No. 321.

Lagid: I dag eitt blessad barnid er.

Þig innilykja, ó Gud! kann, ei jørdin, hús né stadir, himnanna enginn himin vann, þig, himna taka, Fadir! alla hluti, þú ætíd sjer, einninn þann

söfnud, sem ad hér, þig dýrkar, þig á-kallar, vor hjörtu bljúg sig hefja nú, himnanna til, hvar sjálfur þú, drottnar um aldir allar.

2. Í nafni Jesú oss lít á, eptir hans fyrirheitum, hús þetta blessa, heyr oss þá, hér þinnar nádar leitum. Hér heyrum vér þitt heilagt ord, hér setjumst vér vid Jesú bord, hér dygdir helgar lærum; þú, Fadir! rétt oss þína hönd, þinn andi styrki vora önd, ad gódann ávöxt færum.

3. Margur, sem hrigd í brjósti ber, hvörn buga mótgángs hleckir, athvarfs leitar og hjálpar hér, hans mædu best þú þeckir; leid hann, ó Gud! af ángist út, og lát hvörn þann, er þjakast sút, frelsis stund finna þína; svo hann med gédid gladt á ný, gángi musteri sjálfs þíns í, þacklæti þér ad sýna.

4. Þig bidjum vér í þessum stad, þú, Fadir allra þjóda! vort blessa land og vernda þad, veit því frid og heill góda: í nafni Jesú oss heyr þú, í nafni Jesú von og trú, á hans ord ætíd festum: ad þú oss veitir, Herra! hér, hvörs í hans trausti bidjum vér, og oss er æ fyrir bestu.

5. Á sídan, Gud! med Engla her, um eilífd samstemmandi, fegri lofsaung vér

færum þér, á farsældarinnar landi, þar fáum vér þig sjálfann sjed, og Son þinn Jesúm Kristum með, sem megum vin vorn kalla, þar gefur þú oss frið og frægd, fögnuð, vegsemd og gæða nægd, Drottinn! um eilífð alla.

---

11. Friðar-Sálmur.

No. 322.

Lagið: Herra! þér skal heiður og lotníng greiða.

Bjóðið lof þeim böli' og neyð afvendti, burt er stríð, sem oss með nauð umspennti, bæna gádi, grimd afmádi, Guð alrádi, og sína náð oss sendi.

2. Herrann æðsti hýr oss gaf, að friður, frá himni sté til vorra landa niður, hann oss kjætir, hvað sem mætir, hrigð upprætir, barn aðgætir, er biður.

3. Guð! með lotníng þér sé þökk vor samin, þinn lofstýr um öll heims löndin framin; þig, er griðin, gæfu liðið, gafst og friðinn, einn tilbiðjum, Amen!

12. Huggun í Sjúkdómi.

No. 323.

Lagid: Af djúpri hrigd ákalla eg þig.

Eg farsæld lífsins ádur sá, á mínum gledi-døgum, ótal gladværdir átti', eg þá, í eptirlætis høgum; vil eg því nú veikleika med, vardveita jafnan ró-samt géd; þó særist sorgar sløgum.

2. Eg má syndara aumann mig, ó Gud! fyrir þér játa; óhlýdinn er eg þrátt vid þig, þú ágar samt í máta; skal eg sekadur eckért þá, álag tíman-legt borid fá, og mig leidrétta láta.

3. Fadir! mig allann fel eg þér, for-sjón þín ad mér gæti; hvørt sem þú lengrá lénar mér, líf, eda heli' eg mæti, á þér einum skal allt mitt traust, ásjá mannanna' eg trúi laust, þú hjálpar, huggar, kjætir.

4. Eg þá trúadur út af dey, erfd mín er viss á hædum, mitt andlát því eg óttast ei, ellegar grafar hrædu; og þó eg rási' um daudans dal, Drottinn! nád þinni' eg treysta skal; þú ert hjá mér í mædum.

5. Harma-tølum skal hrinda frá, en heidur Gudi veita, med Þolinmædi honum hjá, hjálpar og nádar leita; jafnan í naudum hugsa hér, hvørsu líknsamur Drottinn er, hann einn kann øllu ad breyta.

13. Vid Kirkju-gáng Mædra eptir Barn-burd.

No. 324.

Lagid: Gædsku Guds vér prísum.

Lof, dýrd um aldir alda, ó Gud! Þér sýngjum vér, hygg lofgjørd Þúsundfalda, Þú veikum miskun tjer! oss Þegar ángur skér, í fødur umsjón tekur, og aldrei burtu rekur, Þá sem ad treysta Þér.

2. Hættar Þrautir, sem Þjádu, Þær hvurfu, gleymdist hvør, og inndæl ord vidqvádu: einn madur fæddur er, arftøku von sem á, í dýrdar ríki ædstu; ó von, án líka, stærstu! hverfa burt hrigd øll má.

3. Ó! vor Gud! veit hvør módir, vel børn uppalí' um heim, ávextir ydju gódir, eilífd farsæli heim, upp Þá risin af grøf, til gledi, gladvær segi:

Gud! hér er eg og þegin, af þér hin góda gjøf!



14. A Fædíngar=degi Manns.

No. 325.

Lagid Guds Son kallar: komid til mín.

Fyrir mitt líf eg þakka þér, á þessum degi' er gafst þú mér, Gud! þér eg gøfgun færi, ad þín nád til þess þóckn=un bar, þad eg af engu skaptur var; líf mitt sú nádin nærir.

2. Undarlega þú um mig bjóst, vid umsjón þína fram eg dróst, ad augna=bliki þessu; gledi=dag margann gafst þú mér, grátur og þjáníng umbreytt er, í farsæld, frid og blessun.

3. Overdugann medkénni' eg mig, margfaldrar nádar lífs um stig, ó! þú allsherjar Herra! mig, jardar duptid, minntist á, í mildi þinni eilífd frá, svo farsæll fengi' eg vera.

4. Þú sást og heyrdir mædu mín, mín andvørp taldi forsjón þín, fyrr enn eg skapnad fengi, minn deildann verd útmældir mér, miklu fyrr enn eg beiddi hér, þá eg var enn þá enginn.

5. Þú létst mig fyrir þér finna náð, frá eilífu þín vitsku dáð, synd alla sá þó mína. Ó! elsku' og náð, þá aumum mér, allrar veraldar Herra tér! ó Faðir! forsjón þína.

6. Að lífið mitt aðgættir þú, að lífs og heill hér stend eg nú, að lífs ánægju' eg smacka, að undarlega' útleiddir mig, og hingað til um gæfu stig, þér, Faðir! allt eg þacka.

7. Ó Guð! ef lifa lengur á, legðú mér til það gagna má, af þér eg vona þessa. Eg líf og sál afhendi þér, æ Herra! virðstú líkna mér, vernda mig best og blessa.

---

15. Ferða-Sálmar.

No. 326.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Ó þú Guðs barna geymarinn! sem greiðir inn- og útgáng minn, í nafni þínu nú vil eg, náðþurfi byrja ferðaveg. Ó Drottinn! bjóð þú Englum þín, á leiðinni þeir gæti mín.

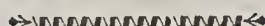
2. Ó Drottinn! virðstú að mér gá; ó Drottinn! leið mig til og frá; hönd þín mig verndi hvar eg fer, háskanum

vísi burt frá mér; ó Drottinn! skildu ei vid mig, einka førunaut kýs eg þig!

3. O Drottinn! geym mitt megn og mál, minn líkhams krapt og veika sál, húsid líka og heimkynnid, holla vini, sem skilst eg vid, gættu þeirra og géf mér þá, glada og heila aptur sjá.

4. O Drottinn gódi! annast þú, áformid minnar reisu nú, taktu mig ad þér trútt og vel, tilsjón þinni mig allann fel, slisførum øllum varna vid, vertu minn Gud á alla hlid.

5. O Drottinn! eign mín æfinleg! af þér lifi og hrærist eg, fyrir mig Jesús útgaf ønd, af því leid mig vid sterka hønd, einkum nær eg skal falla frá, farsæla reisu géf mér þá.



a) Vid Húsfødurs lánga Burtfør.

No. 327.

Lagid Væri nú Gud oss ecki hjá.

Þú þeckir, Gud! vort áform allt, og vorn fótstig þú greidir, ydn góda blessar einn ávalt, allt stydur, verndar, leidir; eg byrja ferd, en bid: ad þú, blessir mitt áform líka nú, háskasemd allri eydir.

2. Gef heilsa, þol og heill frá þér, hjá mér á vegum búi, svo hagsæld finni' eg hvar eg fer, og heim með gladværð snúi, um vötn og land mót voða hag, vertú minn skjöldur nótt og dag, eg þinni tilsjón trúi.

3. Ástvini mína ei forlát, minn ert og þeirra Faðir, heimkynni mínu haf á gát, hvað sem mér úthlutaðir, heimafólk, eignir, ástand, líf, almættis þinni fel eg hlíf, gef aptur finnumst glaðir.

4. Eg svo í friði reisi rór, ræki mitt kall með dáðum, eg held til baka, hitti frór, hús mitt glaður í náðum, og ásamt mínum eptir það, eg þig prísa og dáist að, þinni vernd, þínum ráðum.

---

b) Við Húsföðurs Apturkomu.
No. 328.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Mitt hús enn stendur, þökk sé þér, þú Guð! sem geymdir mitt hvað er; margur heimkominn hús sitt fann, hrapað, velbyggt sem qvaddi hann, en stormur, vatnsflóð, eldur braut, örsnaudur svo hann ráfa hlaut.

2. Þú heyrðir, Drottinn! það eg bað, þá eg og mínir skildumst að, þú hefir varðveitt þá og mig, þín náð oss

fylgdi mildilig, ferd mína hefir framad
þú, finn eg allt skadlaust heima nú.

3. O Gud! Verndarinn! eg þig bid,
oss hér framvegis haldtú vid, ad med
fridsemi, eins og ver, umgángast mætt-
um gladir vér, og lifa þar til æfin dvín,
í bæn og trú og von til þín.

4. Oll vor fótspor og allann hag,
annist þín forsjón nótt og dag, þín hønd
oss leidi, Herra kjær! hvar sem vér
gaungum, nær og fjær, og gef sídast ad
sælir vér, samfognum upp í dýrd hjá þér.

16. Vid opinbera Aflausn.

a) Fyrir:

Nádugi Gud! fyrir nafnid þitt, etc.
(8da vers af No. 138).

b) Eptir:

Minn Gud! eg má þad játa, etc.
(Sjá No. 145.)

17. Vid Líka Uthafníngar.

No. 329.

Lagid: Þann signada dag vér sjáum nú einn.

Dagur svo lángur aldrei er, ad ei med
qvøldi leudi, daudinn lífid dregur

með sér, dapurt í burt úr hendi, vér skulum út, en grøfin er gjør, þar gefst ei annar endi.

2. Gud gèfi það svo þjónum vér, í þessari verøld inni, að Guds Son með trúnni taki hvørr, svo traustlega miskunn finni; þá heimurinn frá oss hallar sér, hjálp Guds aldreji linni.

3. Nær førum vér í vort Føðurland, og úr fárinu skulum venda, gèf eg mína sálu Gudi' í hand, í gleði himnaríkis senda. Gud Faðir, Guds Son, Guds heilagur Andi, gèfi oss góðann lífs enda!

Lof sé Gudi! vor lausn er gjørð etc.
(Sjá No. 92, 2að, 4ða, og 5ta vers).

No. 330.

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Andlegann styrk mér auktu þá, ó Guð! nær verøld skilst eg frá, svo geð-rór mína gèfi' eg ønd, góði Faðir! í þína hønd; hørmum mínum í huggun snú, og himninum fyrir mér uppljúk þú!



V i ð b æ t i r.



I. Lofgjørðar- og Þakklætis-Sálmar.

No. 331. (1).

Lagið: Rís upp, mín sál! að nýu 'nú.

Eilífi Guð! þín gæðsku gnótt, gjørvallra minna daga nótt, upplýsti náð einskjærri, svo leiðin þraung, ei þókti laung, þjáníngum fetuð nærri.

2. Fyrir þá elsku, Faðir vor! færum þér við hvørt æfi-spor, þackir í þessum heimi, en síðarmeir, þann aldrei deyr, eilífðin prís þér geymi.

3. Þér einum felum alla oss! þinn einka Son, er leið á kross, vort dæmi, von, ágæti, sé þar til ver, sønnum hjá þér, sorg að breytist í kjæti.

No. 332. (2).

Lagið: J Babýlon við vøtnin straung.

Þig lofi allur engla her, alheims verndarinn blíði! þig lofi jarðar þjóðin hvør, þér allt hvað skaptir hlýði! þig lofi allt hvað lofa má, er líf og til-

veru' af þér nam fá, um þitt alveldið víða! útbreiðist lof þitt alla tíð, eilíf guðdómsins hátign blíð, af túngum allra lýða!



II. Endurlausn vegna Jesú.



No. 333. (3).

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín!

Jesús Kristur vor vinur er, vinfengi hans fulltreystum vér, samvitsku' er ógnun eyðir; flýum því glaðir fund hans á, er frelsa náði' oss qvølum frá, og til lífs eilífs leiðir.

2. Af elsku til vor ofan frá, Guðs einka Son steig jørðu á, og maður verða vildi; ó þann føgnuð, sem fáum vér! Frelsari vor hann orðinn er, prísum hans miklu mildi.

3. Guðs einka Son er vinur vor, vér ef hans fetum dygða-spor, í huggun hrigðin breytist; óttast ei þurfum deyð né dóm, Drottins ef þeckjumst náðar-róm, oss þá hans vingan veitist.

4. Vinur trúfastur vor er hann, er vill oss hjálpa og líka kann, ef hørm-úng á vill stríða; synd-þjáðir flýum

fljótt til hans, fullkomna meina græd-
arans, sem andar svipti' oss qvída.

5. Oss yfirgéfid aldrei fær, undir
hans vernd framgaungum vær, ef hrøss-
um, hann oss stydur; hvørr honum
treystir, sæll er sá, síteldt hans gánga
vegum á, um adstod bljúgur bidur.

6. Vor ástvin, Jesú! þackir þér, þín-
ir frelsudu gjøldum vér, sem von oss
veittir blída, þínum fagnadar fundi ná,
fullsælum gledjast Drottni hjá, í flock
útvaldra lýda.

No. 334. (4).

Lagid: Heidrum vér Gud af huga' og sál.

O hvílík heill! ad þeckjum þann, þjóda
gjørvallra Frelsarann, Jesúm, sem
lífid lét á kross, ljúfur til frelsis øllum
oss. O! þá brennheitu elsku hans, ei
vildi hann dauda syndarans, en til far-
sældar leiddi lands.

2. Sælar má kalla þjódir þær, þig
sáu' og heyrdu, Jesú kjær! medan í
heimi hafdir dvøl; hvørs þó oss hér ei
géfist vøl, þig munum gladir sídar sjá,
samarfar þínir verda þá, í helgra bú-
stad himnum á.

3. Sanna huggun og sælu von,
sjálfur hefir oss veitt, Guds Son!

endurlífgaðir að hjá þér, eilífrar gleði njótum vér. Sú eptirþreyða sæla' og hnoss, sífeldt upplífgi hvørn af oss, þegar aðkémur þraut og kross.

4. Til himins fórst á undan oss, eptir útstaðinn deyð á kross, eins munum eptir endíng kíss, endurvakna til betra lífs, í þínu ríki' oðlast þá, æru og dýrð þér sjálfum hjá; hvað þá viðjafnast huggun má?

5. Á þig trúum og vonum vær, oss veika styrk þú Jesú kjær, þér svo að aldrei føllum frá, freistíngar þó oss leiti á. Þú heyrir æ vort harma qvein, hjálpar og græðir andar mein; sú er vor líkn og sælan ein.

III. Sannur Kristinndómur.

No. 335. (5).

Lagið: Sá frjáls við løgmál fæddur er.

Allt gott kémur frá einum þér, ástríkur manna Faðir! af þér hins besta væntum vér, í von loks deyum glaðir.

2. Helgist þér æ vort hjarta' og mál, svo høtum rædu ljóta, vísdómsfull orð þín vora sál', veki til yfirbóta.

3. Andar gagn vort og annara med, ordrædur vorar stodi; holid og hógvært géf oss géd, glæpa svo firrist vodi.
4. Herra! þegar ad þúngann kross, þú vilt oss bera láta, víst hann ad gódu verdur oss, von sú oss gjøri káta.
5. Ef ad trúlyndir elskum þig, andar mein kunna ei granda; vodi og neyd þó sýni sig, senda munt nád þíns anda.
6. Hvad sem oss mætir heims um bygd, hug-gladir vér því tøkum; mýk oss gjørvalla mædu' og hrigd, mæddir þá til þín qvøkum.
7. Verdi oss, Fadir! vild þín á, vantrú og efa forda, óþolinmædi' oss flýi frá, fyrir krapt þinna orda.
8. Samvitsku ró og sálar frid, sælum géf oss ad halda; einnig medbrædur vora vid, varast tvídrægni kalda.
9. Svo sem ad fjøldann synda brátt, sjálfur oss fyrirgéfur, eins géf framvegis ydkum sátt, vid alla sem skyldan krefur.
10. Audlegd ef fellur oss í skaut, elskuríkt veit oss sinni, ad aumra léttum undir þraut, eptir tilætlun þinni.
11. Ef fáum neyd og ørbirgd reynt, eptir rádstøfun þinni, trú og þolgædi ljóst og leynt, lát oss votta hvørt sinni.

12. Athafnir vorar allar hér, ætíð géf oss að vanda; svo ydjum það, sem þócknast þér, þinn send oss styrk til handa.

13. Hóf og ydju, sem hentar best, hreinskilni' og dygdir allar, oss kristnum géf að ydka mest, uns dauðinn héðan kallar.

14. Lát oss svo, Drottinn! lifað fá, lastvara meðan þreyum, að sæla vís þér sjálfum hjá, sé oss þá héðan deyum.

No. 336. (6).

Lagið: Kom Skapari heilagi Andi.

Þú, sem hið góða elskar eitt, enn þótt að veikum finnist hjá! án þín eg megna ecki neitt, allur minn kraptur þér er frá.

2. Breiskleik minn, Drottinn! þeckir þú, þín náð og styrkur efli mig, á þínum kjærleik kroptug trú, kénna skal mér, að elska þig.

3. Lát elsku þá minn hnegja hug, að helga líf mitt einum þér; þín linkind æ mér léni dug, lastvorum hegða mér, sem ber.

4. Géf þú mér skyn, að dygd og dáð, dýrmætast hnoss í verøld er, að sá, sem vandar allt sitt ráð, oruggur sérhvørn mótgáng ber.

5. Að fullgjörð dygð ei finnast kann, föstum grundvelli stofnuð á, nema skír trú á Skaparann, skíni guðrækni sinni hjá.

6. Þú, sem einn verkar veikum í, að vilja' og gjöra það, sem ber; styrk þú minn veika þróttinn, því, frá þér minn allur kraptur er.

No. 337. (7).

Lagiði Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Eilífi Guð vor allra Faðir! einn ertú góður, mikill, vís, af undrum þinnar gæðsku glaðir, gjöldum vér þér af hjarta prís; þig að dýrka mjög inndælt er, um gæðsku þína syngjum vér.

2. Hvörr, sem ástgjafir þínar þeckir, og þær rétt vyrða skyn á ber, því skyldi hann þig elska ecki, af elsku leiddur hlýðnast þér, á gæðsku þinni efalaust, æ grunda sína von og traust!

3. Að Jesúm Krist, þinn Son, oss sendir, sérlega krefur þöck af oss, hann þig, sem Föður, þeckja kénndi, þoldi vor vegna deyð á kross, lærdómi bæði og lifnað' með, ljós og farsæld útbreiða réð.

4. Fyrst Guð oss þannig elskar alla, og eblir heillir sérhvörs manns, látum oss, bræður! léttbært falla, að líkjast

dæmi Skaparans, ástsemi, dug og elsku með, ástundum dygð og frómlyndt géð.

5. Kjærleiks Guð! oss sem kallað hefir, Krists ríkis til af þinni náð, og øllum jafnan gott allt géfur, æ! géf oss bæði vilja' og dáð, að lífs til enda þjónum þér, sem þínum børnum verðugt er.

No. 338. (8).

Lagið Allt eins og blómstrið eina.

Hjálpa mér, Herra blíði! af hjarta gédjast þér, eg svo gégn øllu stríði, orð þitt sem bannar mér; verk ráðvønd æ að yðja, aðstoða vyrðstú mig, með þeim svo ber tilbiðja, og bestann dýrka þig.

2. Géf, Faðir! krapt eg kunni, késja girnd vonda' í mér, ráðvendni æ svo unni, og finni náð hjá þér! afvega lát ei leiða, løst mig, né glæpa her, ei spott né ótta neyða, ótrúr að reynast þér.

3. Boð þín mér blessuð vísi, braut rétta lífsins á, hana mig feta fýsi, farsæld eilífri ná; styrk mig að vilja vinna, verkin skyldu með trú, og æðsta umbun finna, er dygðum heitir þú.

4. Géf þú mér góðfúst hjarta, gagnast øllum sem best, aumka þann qvøl um qvartar, kjætast samheillum mest;

ljúfum svo Jesú líkist, lund kjærleiks-fullri með, farsæld þíns friðar ríkis, fæ eg þá glaður sjeð.

5. Géf að eg rétt ígrundi, góður að ert og vís, auðna mín allar stundir, af þér að gjørvøll rís. Þó sorg umhverf-is hljómi, harðar ef raunir þjá, í lífi, deyð og dómi, Drottinn! þig treysti'eg á.

No. 339. (9).

Lágið: Kom Skapari heilagi Andi!

Drottinn! ástunda dygðir mér, dag-lega géf og boðorð þín; þú til ens góða þróttinn ljer, það veri besta hugg-un mín!

2. Víki eg þínum vegum frá, vyrðst þú í náð að benda mér; fyrirgéf breisk-um, Faðir! þá, framvegis géf eg hlýðn-ist þér.

3. Ást þín føðurleg ætíð mig, upþørfa skal að stunda dáð; vongóður kém eg þá fyri þig, þegar eg allt mitt vanda ráð.

4. Því ef eg dygða þræði stig, þol-góður freisting yfirvinn; góð meðvit-und þá gleður mig, Guð! hún er sælu pantur minn.

No. 340. (10).

Lagið: Adams barn! synd þín svo var stór.

O Herra Guð! þér heiður ber, með hjartans gleði og lotníng vér, til

þín nú þánka rennum, dásamlegur í øllu ert, allt hefir mjøg vel til vor gért, þakklátir það meðkénnum, æ! lof, tilbeiðsla, ást og dýrð, eilífi Faðir! sé þér skírð, Føður-náð fyrir þína, sem einka reyndist verndin vor, velferðar til hvørt greiddi spor, því ber oss þøkk auðsýna.

2. Fyrir vort lífið þøkk sé þér, þín lofsverð náðar-gjøf sem er, og það af miskun þinni, heldur því við og hjúkrar að, Herra! en einkum fyrir það, ber oss með blíúgu sinni, þér þakka blessað þitt hjálpráð, að þú hefir af Føður-náð, kristna menn þar til kallað, þig réttann Føður þeckja vorn, þín verða farsæl óska-børn, nú og um eilífð alla.

3. O! hvílík huggun er oss það, ega þvílíkann Føður að, volduganu, vísann, góðann! fáfróðir, breiskir, veikir vér, vinna fátt skynjum, sem oss ber, má oss því margt ofbjóða; svo er og varið vorum hag, að víst er fjørtjón nótt sem dag, samt þurfum síst að qvíða, ef—eins og hlýðnum børnum ber—með breytni góðri stundum vér, að þóknast þér og hlýða.

4. O Faðir! láttú elsku þá, sem øllum heimi vyrðist tjá, upphvatníng æ oss vera, hreinskilni stunda hjartans mest,

og hegðun alla vanda best, í þinni augsýn, Herra! að vér framgaungum ætíð hér, eins og ráðvöndum kristnum ber, og stundum mest sem megum, þinni líking og þóknun ná, þúsundföld náðar gæði þá, vís vér í vonum egum.

IV. Trúrækni.

No. 341. (11).

Lagið: Allir Guðs þjónar! athugið.

Heilagur Faðir himnum á! Höfundur trúarinnar, þitt voldugt orð oss vísar á, veg sáluhjálparinnar, lát oss trú rétta rækja hér, í ríki þínu svo að vér, þig sælir fáum finna.

2. Vertú, Jesú! vort lífsins ljós, leið oss á veginn sanna, unaðsemd vor og æðsta hrós, æ sért, hjálparinn manna! sá traustið á þig setur fast, síst mun um eilífð fortapast, hreppir sæld himin-ranna.

3. Vor trú sé bygð, sem vera ber, vísdóms á orðum þínum, til enda lífsins allir vér, ávöxt verðugann sýnum; en nær vér rösum, Herra! hér, hjálp oss að ecki föllum vér, né síðar sælu týnum.

4. Brákaðann sündur brjót ei reir, blis trúar endurnærðu, ydrandi sálna andvörp heyr, andans þeim huggun færðu; gef að þér aldrei föllum frá, freisting er sækir megn oss á, send þú líkn hjarta særdu.

5. Ó Drottinn! sem að oss í hjá, uppbyrjað trúna hefir, efl hana svo að ödlumst þá, oss dauði, grøf umvefur, endalok trúar, eilíft líf, hvar eptir heimsins mæðu' og kíf, fagnaðar gnótt þú gefur.

No. 342. (12).

Lagið: Kristnir menn! umfram allar tíðir.

Þín sjást, ó Guð! um veröld víða, vísdóms, almættis, gæðsku spor, jörð, himin, árin ódt sem líða, allt hrópar: mikill Guð er vor! hverful umbreyting innir bert: óbreytanlegur Guð að sért.

2. Gjörvöll náttúran þannig þylur, þér dýrðar loffsaung ósjálfráð, mín sála gjædd með skynsemd skilur, þitt skipar öllu vísdóms ráð, og með trú, sem þinn Andi lér, upp til þín, Drottinn! lyptir sér.

3. Hvað er eg þess, að þori' eg senda, til þín, Alvaldi! huga minn, þú, sem ert, verður, varst án enda, Vera heilög

og fullkomin? Þinn helgur Andi hjarta í, hreinskilnu býr, eg treysti því.

4. O! hvað þú mönnum öllum hefir, auðsýnt föðurleg kjærleiks hót, með Anda þínum oss þú gefur, athvarf til þín af hjartans rót. Það sonar traust vér fengum fyrst, fyrir þinn Son, vorn Jesúm Krist.

5. O! hvað veikann það hressir huga, að hefja klöckva sál til þín; ekkért mótlæti mig kann buga, meðan eg veit þú gætir mín; allt skapað birtir almátt þinn, allstaðar eg þinn kjærleik finn.

6. Nú sje eg gløggt þín guðdóms merki, gæðsku, almætti, vísdóm þinn; hvørt eg er einn, í værð eða verki, veit eg að þú ert Faðir minn. Faðir! í þína føður-hønd, fel eg øruggur líf og ønd.

7. Það er sú trú, sem hér í heimi, himininn opinn sýnir oss; það traust, ó Drottinn! gef eg geymi, guðrækni með, sem besta hnoss! við enda lífs mín viss er trú, við mér, sem Faðir, tekur þú.

V. Elska og Traust til Guds.

No. 343. (13).

Lagid: Sólin upprunnin er.

Hvad eru vinir, völd, vit, fjør og hreysti? hvad líffins heilla fjöld? hann heim lítt treysti, vel sem ad veit: veifast allt burt, sem reykur, mótlætis mirk vid el; mind skugga' eg horfna tel, þá ljós um leikur.

2. Hví treystum veikir vér, völt á heims gædi? glis stundlegt ekkért er, ánægju sædi, ókomins lífs, unadar blóm, sem gefur, fyrst þad hér böl opt býr, í beiskju lífi snýr, gröf yndi grefur.

3. Vor, sem hér æfast á, í reynslu standi, skilinn lífs skóla frá, skynsamur andi, fyrir víst veit, valt er gjörvallt í heimi, en ædri öruggt hnoss, ánægju lífs ad oss, Gud mildur geymir.

4. Sannfæring sífeld, mann, sú á skal minna, lífs yndi hér ad hann, hvikult mun finna; honum ad er, hér ætlud stundar vera, hann hví nær sorg hér sá, samferdast gledi, má, rór bádar bera.

5. O Drottinn! einum þér, óhult eg treysti; gef aldrei grandi mér, glis

heims né freisti; brøgð véla vond, velferð ei raski minni; legg mér æ líkn í neyð, létt hrigð, að sæll við deyð, eg føgnuð finni.

No. 344. (14).

Lagið: Herra! þér skal heiður og lotníng greiða.

Guð, sem allri gæfu ræður minni, géf eg ætíð treysti forsjá þinni; vilji þinn æ veri minn og veit hvørt sinni, unun í því finni.

2. Allt þín speki, elska, máttur leiðir, øllum miskun sképnum þínum greiðir; hví skal klaga hót um daga? Herrann lagar, gæfu lífs um leiðir.

3. Mitt frá eilífð skapað hlutfall hefir, hvað sem býður þú, mig frið' umvefur; lán og mæðu, matsi þú bæði, mér hjálpræði, Guð í øllu géfur.

4. Líki þér svo, lát mér ekkert granda, legg ánægju daga mér til handa; en ef vinna velferð minni vjel, eg finni, hjá þér huggun anda.

5. Þín náð bauð oss jarðar gleðji gæði, gæðskan allteins skóp oss lífs vanqvæði; sjálfs ef eigi søk mig beygir, sáttur þreyi' eg; þú ljer þolinmæði.

6. Missi' eg heill, sem mildin þín gaf blíða, mótgáng þú ef vilt eg skuli

líða; þá eg beiði, úr böli neyðar, best munt greiða, bót ei láta bíða.

7. Mun brádt þrotið máské fjörið æða; mildi Guð, þitt verði boð! því hæða, sé víst valin, viss mér talin — sú von er alin — hví má hel mig hræða?

No. 345. (15).

Lagið: O Drottinn allsvaldandi!

Einn dagur öðrum tjáir, allir megum vér sanna það, hvörr sem þess gætinn gáir, og gjörvallri hyggur skepnun að, mikill er, og mildur Drottinn, mönnum tér, gæðsku vottinn, gæða hvör, gnótt er þaðan sprottin.

2. Umbreytist allt í heimi, óbreytanlegur hann þó er, í öllu lífs andstreymi, ætíð honum því treysta ber. Náðargnótt, næga géfur, nýann þrótt, veitt oss hefir, dag og nótt, Drottinn náð umvefur.

3. Honum af hjarta treystum, hann er vor einka líkn í neyð, oss sínum endurleystum, eins mun hann verða líf í deyð, síst oss má, sækja mæða, sældir þá, dýrðar hæða, honum hjá, hljótum æðstu gæða.

4. Framvegis, Faðir blíði! fulltíngi þínu treystum mest, í lucku' og ángurs

stríði, oss þín miskunin líkni best; um eckért þá, annað hirðum, enn þig sjá, mest það virðum, og himnum á, hjá þér búa' í kyrrðum.

5. Trúlyndum heitið hefir, hjálpráð oss mønnum øllum tjá, farsældar gnótt-ir géfur, Guð vor! þitt orð ei bregðast má. Sælu þú, þínum géldur, þjónt' er trú, stødugt heldur; hugsan sú, hugg-un æðstu veldur.

No. 346. (16).

Lagið: Kristnir menn! ymsram allar tíðir.

Trúfasti Guð! eg til þín kalla, titr-andi birtist fyrir þér, og bið um miskun æfi alla, aldrei að gleyma viljir mér; eg veit þú heyrir andvørp mín, og sendir hjálp af gæðsku þín.

2. Øll mín þegjandi andvørp þeck-ir, og tár mín sjer þú leyndum í, mér hjálpar best nær aðrir ecki, og hardt umspennir neyðin því; þegar mér veiklast von þú sjer, virðst þá huggun að senda mér.

3. Þó að eg eigi þecki tíðum, þína alvísu stjórn á mér, athvarfs samt leita' í eymdum stríðum, einúngis skal, minn Guð! hjá þér; veikur lítt standast við eg má, vel lát mig stríða' og sigur fá.

4. Á þér trúnadar-traustid festa, tryggvi leidtogi! veittu mér, hvørt sældin eda sorgin mesta, frá sjálfum þér ad høndum ber. Dagfar mitt prýda dygdum géf, Drottinn! á medan hér eg tef.

5. Fagnandi þá eg fús medkénni, fødur-ást þína sældum í; eins þó mótlæti mig umspenni, mun eg rólegur taka því; géf aldrei skiljist eg vid þig, æ, gódi Fadir! bænheyr mig.

No. 347. (17).

Lagid: Fadir vor, sem á himnum ert.

Á Gud eg treysti einann þig! ástríkur jafnan leidir mig; eg gledst af Fødur-umsjón þín', eg veit í nád þú sjer til mín, ønd minni rósemd eykur þad, ángist og neyd þá þreyngir ad.

2. Hvørr himna Drottinn ástvin á, óqvídinn lífs veg gengur sá; ei sturlast hann þó eymdin hørd, ad honum kreppi hér á jørd; senn veit hann reynslan úti er, endast med henni neydin hvør.

3. Lídsemd veit mér, minn gódi Gud! ad geymi' og stundi vel þín bod; ad setja megi trú og traust, til þín hug-gladur efalaust, uns sælann himna fæ eg frid, og fagna þína miskun vid.

4. Forsjónar vegi fæ eg þá, Fadir! þína med undrun sjá; þú andar-gagn dýrt mattir mitt, mikligt um aldur nafnid þitt! því vís og gódur æ þú ert, athvarsid vort í raunum sért.

No. 348. (18).

Lagid Um daudann gef þú, Drottinn! mér.

Allt hvad tilveru af þér hlaut, alheims verndarinn gódi! ørlætis þíns og nægta naut, af nádar dýrstum sjódi; oss mønnunum þó allra mest, auglýsir gædsku merkin flest; því er skyldt þøck hvørr bjódi.

2. Vort þú oss daglegt veitir braud, vísdóms og gædsku Fadir! adstodar best í allri naud, á þig vér treystum gladir, og þó hjálp frestir enn um hríd, á þér gédfeldri munum tíd, frelsinu fagna hradir.

3. Mest er þó jafnan miskun þín, menn þegar neydin særir, huggun í sorgum, hjálp í pín, harmþrúngna gledi nærir; þegar adkémur kaldur deyd, qvída þurfum vér engri neyd, frelsi og líf hann færir.

4. Slíki, deyd og dómsins tíd, Drottinn! oss nád þín gledur; þer sé um aldir þøckin blíd, þér mannkyn lofgjørd

qvedur, ad þegar hérvist endast á, í himna dýrd þér siálfum hiá, sælu eilífri sedur.

No. 349. (19).

Lagid: Heimili vort og húsin med.

Gud þig ad elska gódi minn! gagn er mitt bædi og skylda, aud heims mót því og uppheſd finn, alls eckert mega gylda; sannarleg elskan siálfur ert, sérhvør þín skipan vottar bert, miskunar géd þitt milda.

2. En girndir tídum ginna mig, og giøra skynsemd blinda, veraldar glis á villu-stig, vill tæla mig og binda, hégómann vid, en hversu þá, heilagi Gud! eg líta má, svívyrdu minna synda?

3. Orvænta skal eg ecki þó, en þinnar nádar bída, flýa til hans, sem frid mér bió, fyrir mig deyd nam lída, hann þá fullvissu veitti mér, ad værí' eg dýrmætur fyrir þér, Jesús Lausnarinn lýda.

4. Eg veit ad komstú, Jesú minn! á jørd ad Drottins rádi, matur og dryckur þad var þinn, ad þíns Fødurs vilja gádir; fús deydir krossinn festur á, fæ eg af þessu gladur siá, ad heitt oss elska nádir.

5. Elsku Guðs finn eg allteins hér, að Son sinn gaf oss kjæra, elsku til hans því øllum ber, til enda lífs að næra. Að eilífu skal eg elska hann, útvøldum með í dýrðar rann; honum ber eilíf æra.



VI. Náðvendni.

No. 350. (20).

Lagið: O Faðir himneski' og eilífi Guð!

Tíð og líf gégnum eg fagnandi fer; frjáls skunda vegferð sem ætluð er mér; skérðir ei elli né áratal þar, auðnu sem hjartanu skenkt var.

2. Meðvitund rósøm að réttvísi, dygð, rækt þar æ finna og velja sér bygð; frið minn og eilífann føgnuð ei ná, forløg að trubla, né tíð má.

3. Þú, sæla rósemd í minni sál! mér, morgna þá sól roðar, heilsa blídt fer, erfiðið blessar heill, ánægju með, og svæfir þreyttann í nátt=beð.

4. Himnanna Guðs til því hugur minn rís, heit vinnur einlæg við bænir og prís; gæðskunnar boðorð að geyma, mér lið, Guð bið eg senda og tilbið.

5. Sjái eg mæðunnar son líða neyð, sorgunum hlaðinn og þjáðann, en greið, hjálp mín hann frelsar, þá inndæl hans er, auga og hjarta gløð þøck mér.

6. O! hvørsu inndæl minn ánægja barm, inntekur, hugsi' eg: nú sefa' eg hans harm! áður enn hjálpa' og eptir mig finn, eins og frá sjálfum mér numinn.

7. Huggar það mig við þá mæðu eg sje, mildastur Faðir að lætur í tje, skepnum hvað hagar, hans vísdómur veit, vel øllu skipa um hvørn reit.

8. Friðargjøf himnesk, er fyllir mitt brjóst: að fús er eg skyldum leynt gégna sem ljóst, boðar mér sæl að á baki við grøf, búin sé helgudum lífgjøf.

9. Traust það og gjørvøll á Guði von fest, góðri með samvitsku' er styttan mín best. Skylda! gladt samvitsku boðorð! þú ber, bjart ljósið efans í nótt mér.

10. Eg þángað fylgi, sem ávísar mér, engar því festar mér halda frá þér, engri mig nøgun skér umliðin tíð, enganu af framtíð eg geig bíð.

11. Réttann þú leiðir mig ráðvendnis stig, raus yfir hégómlegt dáranna' og

mig, til manna fremdar og fagnaðar ber, fyrir því heilsa' eg og lýt þér.

12. Mig þvíngun leysir þú mannlegri frá, mig huggar sakleysi lífsins stíg' á; mig styrkir hugprýði framgáng að fá, fullkomnun tignara lífs ná.

No. 351. (21).

Lagið: Faðir vor, sem á himnum ert.

Herra! sem boðað hefir mér, heilagt líferni' að gèðjist þér; mitt líf þér helga hjálpa þú, helgunar krapti mig útbú, svo að ráðvendni ljóst og leynt, lýsi jafnan mitt dagfar hreint.

2. Ef þú mér, Drottinn! leggur lið, løst og óðygð að skiljast við, eg mun ástunda eins og ber, allt sem eg veit að líkar þér, og trúr uns þrýtur æfin mín, með alúð rækja boðorð þín.

3. Sá dygða feta feril ann, farsældar leið æ gengur hann; að síður skeiki, eg því skal, aðgætinn vanda ráð og tal; vor Guð! leiðtogi vertu mér, von-góður skal eg treysta þér.

4. Ólucka megnar engin þá, ánægju mér að ræna frá; dauðann mun eg ei hræðast hót, honum øruggur taka mót,

og hvørju sem ad høndum ber, hjálp og nád þar til veittú mér!

VII. Réttlæti, Gódsemd.

No. 352. (22).

Lagid: Heimsins Stýrir forsjón fasta.

Géf oss, Fadir! tvíllaust trúa, tíd'ad ljentir fjør og stétt, oss á jørd ad undirbúa, eilífd, heill og sælu rétt; lærdóms skóli líf ad er, leid til himins gaungum hér; þar réttlæti og gædsku gledur, gódann dygdar umbun medur.

2. Øll þín stjórnan hér í heimi, hátign þinni lýsir bert; engu mild ad gædskan gleymi, Gud! réttlátur, Fadir sért. Þín réttvísi' og gædska gód, géfur bod og dæmid þjód, góds og réttar øllum unna, og sem best þér líkjast kunna.

3. Oss hvad kjósum, ødrum veita, eins réttlátur Kristur baud; af því vernda egum leita, annars sæmdir, rétt og aud; hefja' upp ydn, en heidra dygd, hata øfund, róg og lygd; hann er eblir sérhvørs sóma, sjálfur ødlast væga dóma.

4. Dóma ber oss velja væga, virda brædur hér á stord; gódum heit um gæfu næga, gaf og miskun Drottins ord. Sama Fødur egum ad; allir ad sælu keppum stad; allir marga bresti berum; bágt er ad dylja: veikir erum.

5. Réttvís Gud! lát rétt á jørdu, réttann leida menn á stig; ei med brædra ofur hørdu, áfelli þeir dæmi sig; allir þurfum vægdar vér, veit oss rétt, sem hvørjum ber, virda hér, ad sæld og sómi, sé oss vís ad efstum dómi.

VIII. Þolinmædi.

No. 353. (23).

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Ef vér í þúngar raunir røtum, rádstøfun Drottins tøkum vel, og þolinmædi aldrei gløtum; álítum vott um Fødur-þel, ad mildur typtar, oss því ann, og til betrunar leidir hann.

2. Þó mædu finnum þúngt ad bera, þjáníng ógæfu teljum vott, hún til betrunar víst má vera, oss valid medal hent og gott. Þad traust, ef adber þraut og kross, í þolinmædi styrkir oss.

3. Þolinmædi ollir meiri, armædu, skapar møgl og qvein, þeim er vid reynslu ílla eirir, afmældann skérf og sorga mein; en þolinmódum af þeim rís, ædri fullkomnan, huggun vís.

4. Samvitsku þegar geymum góda, gérsemi dýrast jørdu á, mótlæti ekkért mun ofbjóda, menn best rósamir finna þá, í ordu náttúru allt ad fer, edli sambodid hennar er.

5. Fullvissan, vel um stund ef stríd-um, strax eilífd brosi glød oss vid, øll-um burtfeykir ángurs hrídum, ánægju blessar værd og frid. Sem reyk hún heimsins reiknar glis, rauna skamm-vinnann þúnga sís.

6. Oss Jesús kénndi ljúfur lída, lífs og deyandi krossi á, og vilja Fødurs besta bída, byljum uns létti sorga frá; þeim, sem med honum hugrór leid, heidur vid sigur eptirbeid.

7. Hvad eru fánýt heimsins gædi? hvad stundleg þjáníng, bøl og hrigd? allt sis ad reikna eru bædi, mót ædri dýrd í sællra bygd; þess vegna rór eg þygg og ber, þad Fadir ástkjær velur mér.

No. 354. (24).

Lagið: Gæðsku Guðs vér prísum.

Vor Guð á himna hæðum, heilagi Faðir kjær! í hvørskyns hrigð og mæðum, hjálp þína reynum vær, um vora æfitíð, ef þig elskum af hjarta, á oss mun trúføst skarta, Guð vor! þín gæðskan blíð.

2. Af elsku oss til bótar, agar þú, Faðir! oss, svo vørumst lesti ljóta, leggur á raun og kross, hjálp veitir hirting með; því er skyldt þessu tækjum, með þökk og jafnan rækjum, þér hlýðið þolugt geð.

3. Ef lætur oss tilfalla, andstreymi, sorg og neyð, þína send aðstoð alla, æfinnar skunda leið, trúrækuu trausti með, svo að þolgóðir þreyjum, þar til burt héðan deyjum, þitt prísum gæðsku geð.

4. Síst munu heimsins hrigðir, hér mega jafnast við, eilífar yndis bygðir, og æðstann dýrðar frið, sem oss þinn Sonur bjó, viljugur þá hann þoldi, þjáning á sálu' og holdi, og qvalinn á krossi dó.

5. Hans þolgéðs dýra dæmið, dygð og lífernið hreint, oss fremur øllu

sæmi, og hvetji ljóst og leynt, feta hans fótstig í; vilji þinn á oss verdi, vor Gud! þó neyd ad herdi, og mótgángs skyggi ský.

6. Ef þolinmódir þyggjum, þad sem ad höndum ber, og heilla einum byggjum, örugga von á þér, síst mun oss bregdast sú, veit oss því vel ad strída, og vilja þínum hlýda, med þolugri þreja trú.

IX. H r e i n l y n d i.

No. 355. (25).

Lagid: Túnga mín af hjartá hljódi.

Gud oss hér í sambúd setti, svo vér gledjumst brædrum med, undir hvörr med ödrum létti, ebli lán og hressi géd; ástúd geymi, hér í heimi, hreinlyndt þelid öllum tjed.

2. Líkhams sama limir erum, lands innbúa samfélags; því til heilla hradir verum; hvörr svo annars leiti hags, ei med flærdum, eydum værdum; endurgjaldsins minnumst dags.

3. Þeim í sköpun veit sér vera, veitta manna tignar stétt, illa sómir innra

bera, úlfa skap og refa prett; kjassi ríkur, kjænn er svikur, Krists svikara líkist rétt.

4. Hvørr einn því af hjarta mæli, hreinann sannleik bræður við; ei með flærð eður øfund kjæli; elski dygð, en stundi frið; øðrum sóma, unni' og blóma, egin sæmda rati mið.

5. Hreinlyndt, Drottinn! hjá oss skapa, hjarta' og minna vyrðstú á, manna varast vyrðíng tapa, velum af sem leiða má. Sælir einir hjarta hreinir, heilagt fá þitt auglit sjá.



X. Blídlyndi.

No. 356. (26).

Lagið: Hvar mundi vera hjartað mitt.

Öll er þín ræða elska' og náð, ástríki Guð! til mín, býður hjálpræðis bestu ráð, oss blessuð gæðskan þín; hýrust blíða um hvørt eitt láð, af hátign þinni skín, illa því sómir beiskjan bráð, bræðrum á milli sín.

2. Lát oss ástunda að líkjast þér, ljúfmennska sé oss kjær, svo alúð, blíðu

og hógværð hér, hvørr øðrum tjáum vær; øfuglig svør og orðin þver, umgengni þokist fjær, en hinn í þína ætt sig sver, øllum sem góðsemð ljær.

3. Frelsarans dygða dæmi á, daglega festum sjón, øllum sem gjørði elsku tjá, engum bauð styggðar-tón, aldrei hóglyndis blíðu brá, þó brixla heyrði són, óveitta lét sér aldrei frá, aumingjans fara bón.

4. Hvílíkt blídlyndis dæmi dýrt, Drottinn Jesú! eg bið: láttu það á mér skína skírt, skaplyndis bæta sið; vinsemð æ gjøri viðmót hýrt, velunnan sérhvørn við, svo høndlað fáum hnoss órírt, hjá þér í dýrðar frið.

No. 357. (27).

Lagið: Einn Herra eg best ætti.

O Jesú! oss sem hefir, afrekað lausn og grið, þín gudleg náð oss gefur, gleði og andar frið, sjálfann þig lítilægðir, og leiðst á krossi deyð, við Føðurinn oss frið-þægðir, fær því ei grandað neyð.

2. Auðsýna øllum náðir, ástríki og hógvært geð, hlýðinn Guðs vilja gáðir, gæðsku' og blíðlyndi með, fjand-

mønnum fridar beiddir, Fødur þinn krossi á, og vina eymd úrgreiddir, á þegar nockrum lá.

3. Blídlyndis dæmid dýra, deyandi' og lífs, er þú, audsýndir, oss lát stýra; ástundan vor skal sú: þinn dygda fer=il feta, framast sem kunnum ver, veit oss þad vilja' og géta, vor Gud! ad líki þér.

XI. Hóffemi.

No. 358. (28).

Lagid: Kristnir menn! umfram allar tídir.

Um daglegt braud þú Drottinn bid=ur, dugir þér ei, þó veitist nóg, olla því mun þinn óhófs sidur, eydir meiru enn vinnur plóg; sparseminni sá aldrei ann, ásaka má ei Gjafarann.

2. Láttu þér nægja þad sem þyggur, þegid stunda þú nota rétt; mun þá veitast hvad mest áliggur, medal til gengis hóf er sett; en óhóf sendir ør=birgd þér, opt þinni velferd skad=vænt er.

3. Oss fædi' og klædi látum lynda, þó leggjum hug á sælli kjør; audlegd

opt dró til óhófs synda, en við sællífi spilltist fjør; gjørum því mun á girnd og þørf, geymd er oss heill við hóf og størf.

4. Ofþyngja hjørtum gef ei gjørum, góði Faðir! um lífsins stund, óhófi með, en framar førum, forsjállega með þegið pund; vellyst syndugri vísum frá, verðugri gleði lát oss ná.



XII. Ofund.

No. 359. (29).

Lagið: Guðs Son kallar: komið til mín!

Guð, sem Faðir oss gæfu ann, gáfum, sæmd, láni skiptir hann, eins og best hvørjum hagar; annara heill hvørr yfir sá, offjónum, vesæll heita má, eitruð þann øfund nagar.

2. Við sig hann aðra samanber, í sæld og verðung, telur sér, ójøfnuð einatt veittann; ásakar vísdóm æðstann hátt, auga rángsnúnu lítur þrátt, sæmd, blessun bróður skreyttann.

3. Ofunda dýr eins mundu mann, mørg þessu líkt, en Engla hann, allt tignar æðri beiðast; endanleg vera, sem

ei sá, sinn gæfu skamt best henta, má, af øfund illa leiðast.

4. Brennanda líkt við eld því er, øfund, þá menn hún qvelja fer, ánægju á burt flæmir; en villi=siðum býður bygð, úr brjósti vísar æru' og dygð, og manna tign ósæmir.

5. Sín egin svipa øfund er, aðra hvað tignar, gleðja ber, hún æ með harmi litur; af heipt því nagast, hana sker, hvað gott og loflegt orð af fer, en rósemd hvørgi hlýtur.

6. Ogæfu fagna, olla kann, þeim, yfirburði hvørs hún fann, frá heillum Engla feldi; yfir oss synd og deyð hún dró, dygðugum Jesú píslir bjó, saklausann dauða seldi.

7. Hvørr fær útmálað íllt það allt, øfund sem verkar þúsundfaldt, øðrum til bøls og baga? óçóa vekur, eymd og stríð, ánægju hrekur burt frá lýð, og lífsins eitrar daga.

8. O! hvørsu manna er hún stétt, áqvørðun skyldu gagnstæð rétt, og því af øðrum kjósum! hvørt mun þá vitska heiður, dygð, í hnjóði falin, øfund, lygð, af hvørju oss þó hrósum?

9. O! hvørsu Jesú er hún ást, ólík, hvørs dæmið best mun fást, gott vann

og meinin græddi; hann bræðrum unna, hjálpa' í nauð, hógværð óvinum votta bauð; svo breytti, sem hann fræddi.

10. Ó! hvørsu Drottins er hún ást, ólík, sem hvørgi sképnum brást, hún allann heiminn gleður; ránglátum upp hans rennur sól, rettlátum líkt, og sérhvørt ból, regn frjóssamt gæðum gleður!

11. Kénn oss, ó Guð! þitt geyma vel, gæðskuríkt boð, hreint bræðra þel, í ást og alúð sýna; og manna vyrða æru' og stétt, øsund fráfneyddum stunda rétt, svo ødlumst þócknun þína.

XIII. Jesú Eptirbreytni.

No. 360. (30).

Lagið: Hjartað, þánkar, hugur, sinni.

Góði Jesú! lát mig læra, að líkjast þér, sem best eg má, vegsemd mín það er og æra, aðstoð virðst mér breiskum tjá! ef lockar synda lysting mig, líta, Jesú! géf mér þig, dæmi þitt á dygð mig hvetji, dýrstum þér svo fylgt eg géti.

2. Þú, hvørn dýrka andar ædstu, ofan til vor komst á jørd, leidst þolgódur læging stærstu, lemstur, sár og bøndin hørd; allteins géf í audmýkt þér, ástundi' eg ad líkjast þér, hvørt lucku brest eda lán þú sendir, ljúft sé mér af þinni hendi.

3. Elska heitust upp þig hvatti, erindi framqvæma þitt, eptirlæti mesta mattir, ad mannkyn yrdi' af syndum qvitt; unn mér kall mitt rækja rétt, rádvøndum í minni stétt! géf mér þar af gledi hljóta, ad gjøra ødrum mest til bóta.

4. Fyrir líf og ljós ad senda, laun þú hrepptir spott og neyd, trúr þó reyndist allt til enda, er þú leidst hinn stránga deyd, eins á krossi enn badst þú: æ þeim Fadir! forlát nú! heimur íllt fyri gott þó gjaldi, géf eg trú og sigri haldi.

5. Fødurs vild þig fúsu gédi, fólst þá mæddi qvølin sterk, hans á fund þú fórst med gledi, fullkomnad vid lausnar verk; helstríd þá ad høndum ber, Herra! géf eg líkist þér, svo ávørt pinu ødlist þinnar, ædstu gledi sálar minnar.

No. 361. (31).

Lagið: Nú bið eg, Guð! þú náðir mig.

Sæll er sá mann í heimi hér, hylli Drottins sem aflar sér, elskar, tilbiður, heiðrar hann, Herra sinn Guð og Skaparann, grandvar að sinni gáir stétt, gagnsemd meðbræðra stundar rétt; lífsferli Jesú fylgir sá, farsældar nýtur himnum á.

2. Sæll er sá hófsemd heldur við, hegðun stillta og góðann sið; hvíað allsháttar óhóf kann, andlegum heillum svipta mann; góðfúst og blídt sá lyndislag, í líferni vottar sérhvörn dag, rétta leið dygða heldur hann, hógværðar-skeið, sem Jesús rann.

3. Trú og þolgæði' að temja sér, til æðri heilla vegur er; óþolinmæði' og óró Því, eymdirnar fleiri steypir í. En sannleik elska' og una við, unna hreinskilni' og dygða sið, af Jesú lífi læra má, ljós sé það manna vegum á.

4. Kjærleikans dygd sá ætíð ann, eptir farsældar götu rann; hræsni hvörgi né ágirnd á, né undirferli rasar sá; eitri þúngaða öfund hann, íllgirni líka forðast kann; að Jesú dæmi gjörir gott, góðann mannelsku sýnir vott.

5. Ástríki Faðir! efl hjá mér, allar dygðir, sem líka þér; lastanna stríða loskun gégn, léna mér nægann krapt og megn, þann svo lífs feril feti' eg hér, sem Frelsarinn Jesús kénndi mér; þá mun eg síðan finna' og fá, fullsælu þreiða himnum á.

No. 362. (32).

Lagið: Kristi! vér allir þökkum þér.

Lausnari! dæmið láttú þitt, leiða mig hvørju sinni, að laga gjørvallt lífið mitt, lífs breytni eptir þinni; líferni þitt og lífsins orð, lýsi mér ætíð hér á storð, svo réttann feril finni.

2. Sá þín líðþurfi leita vann, líkn fann og æðstu mildi, óbænheyrðann létst aldrei þann, andvarp hans heyra vildir, en hvørsu tíðum erum vér, ólíkir, góði Jesú! þér, að gjøra gott sem skyldi.

3. Føðurnum hlýðinn varstú vel, vegsama nafn hans gáðir, og hvørjum manni hjarta þel, hógvært auðsýna náðir; en hrokafullt vort hjartað er, á høndum oss nær lukkan ber, vinir opt verða smáðir.

4. Þú girntist Føður þínum best, þjónkun og hlýðni veita, allt að kross

deyð, og øllum mest, elsku þú syndir heita; en vér þín blessuð boðorð tídt, brotið høfum og syndum hlýdt, forsómað frelsis leita.

5. Svína grimmust íllska og slægð, ei vakti reiði þína, blíður fyrir þeim badst um vægð, er beist þig særði pína, en hjá oss tíðum upptendrast, íllgirni, reiði, hefnd og last, menn þá oss mótgjørð sýna.

6. Þín dygða kénníng klár og hrein, krapt sinn auglýsti víða, þitt heilagt líf, í hvørri grein, hjartans ástsemi blíða; eins géf oss vilja, abl og magn, að efla bræðra sanna gagn, og lifnaði lærdóm prýða.

7. Allir biðjum þig, ó Jesú! aðstoð oss milda senda, dygð að varðveita' og vora trú, varfærnum lífs til enda; vér í þín fótspor fetum þá, fullsælum uns þér sjálfum hjá, veitist að lokum lenda.

XIV. Utfarar=Sálmur.

(á Látínu qvedinn af *Prudentius*).

No. 363. (33).

1.

Jam mœsta quiesce querela,
Lacrymas suspendite, matres!
Nullus sua pignora plangat,
Mors hæc reparatio vitæ est.

2.

Quidnam sibi saxa cavata?
Quid pulchra volunt monumenta?
Res quod nisi creditur illis,
Non mortua, sed data somno.

Samt Sálmur á Islendsku,

(útlagdur af *Dr. M. Stephensen*).

1.

Oll harma=qvein hætti ad sinni,
Haldi Ráúngar tárunum inni!
Ei ber sofnadann ástvin ad gráta,
Lífs endurbót daudann má játa.

2.

Hví skrautbúna legstadi lítum?
Leidin á ristar minníngar ítum?
Merkja þau ad mold þar umvefur,
Mann, sem ecki' er daudur, en sefur.

3.

Nam quod requiescere corpus
Vacuum sine mente videmus,
Spatium breve restat, ut alti
Repetant collegia sensus.

4.

Venient cito sæcula, cum jam
Socius calor ossa revisat,
Animataque sangvine vivo
Habitacula pristina gestet.

5.

Quæ pigra cadavera pridem
Tumulis putrefacta jacebant,
Volucres rapientur in auras
Animas comitata priores.

3.

Því, liggja þó lítum nú auðann
Líkham, fjøri' og mannviti snauðann,
Æðri vit samán aptur hans leita,
Innan skamms honum skilníng að veita.

4.

Hann glaður um skammt fær að finna,
Fornann il vitja beinanna sinna;
Ummindaða eldri mun þyggja
Endurlífgaða veru að byggja.

5.

Líkhamir þeim legstaðir skýla,
Liðnir, þúngfærir, rotnir, sem hvíla,
Fyrri sálum fylgð munu veita,
Flug-hraðir í hæðir uppleita.

6.

Sic semina sicca virescunt
    Jam mortua jamque sepulta,
Quæ, reddita cespite ab imo,
    Veteres meditantur aristas.

7.

Nunc suscipe, terra! fovendum,
    Gremioque hunc concipe molli!
Hominis tibi membra sequestro,
    Generosa & fragmina credo.

8.

Animæ fuit hic domus olim.
    Factoris ab ore creatæ.
Fervens habitavit in illis
    Sapientia principe Christo.

6.

Svó dauð, grafin, følnuð í foldu,
Frækorn endurlifnuð úr moldu,
    Fagur-minduð grøs framkomá sjáum,
    Fyrri seilast af skúf-stengum háum.

7.

Jörð! tak nú við líkhamá liðnum,
Legg hann þér í skaut, vafinn friðnum.
    Limi manns þér til vøktunar vel eg,
    Hans veglegár leifárnar fel eg.

8.

Hann vat sálar herbergi forðum,
Hvør minduð var Drottins að orðum,
    Í þeim báðum guðleg hér gisti,
    Greindin ljent af høfundi Kristi.

9.

Tu depositum tege corpus,
Non immemor ille requiret
Sua munera fictor & auctor,
Propriique ænigmata vultus.

10.

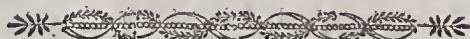
Venient cito tempora justa,
Cum spem Deus impleat omnem,
Reddas patefacta, necesse est,
Qualem tibi trado figuram!

9.

Hyl, Jörð! geymdu látinn líkhama;
Lán heimta mun ógleyminn sama,
Og sér skilaða Skaparinn bjóða,
Skugga-sjá sinnar ímindar góða.

10.

Fljótt líður til fagnaðar tíða,
Fyllir Guð þegar alla von lýða.
Opin þá mind aptur skalt greiða,
Sem andvana hér gjörum leiða.



Registur

yfir Sálmana, eptir Stafrofs röd, med vidsettum Skáldanöfnum flestra skammstöfudum *).

		No.
Ad Jesú Krossi kom og bíd	Þ. Svb.	78
Af djúpri hrigd ákalla eg þig *	M. St.	142
A Gud eg einann *	M. St.	163
A Gud eg treysti einann þig	H. J.	347
A þér, Herra! hefi' eg nú von *	M. St.	168
A þig, Jesú Krist! eg kalla	J. Esp.	134
A þig, ó Herra Jesú Krist! *	M. St.	50
Aldrei, mín sál! örvæntú hér	J. H.	45
Alvaldi Fadir allra þjóda	Chr. J.	165
Alvísi Gud! lát ord þitt blídt	J. H.	313
Allt á sá Jesúm ástvin á	Þ. B.	52

*) Athugandi vid þetta Sálma-Registur er: Ad Skáldanna nöfn finnast hér skammstöfud útundan hvörjum Sálmi, hva. menn med vissu gátu þau tilnefnt; en vid gamla Sálma, hvörra höfundar þóktu óljósir, stendur einúngis * aptan vid, og hvar þessum er vid Sálmavalid til Bókarinnar breytt, er skammstafad nafn þess, er hvad mest þarad vann, aptan vid *, eda tveggja, ef tveir þarad áttu hlut.



Skammstafanir

vid Sálma-rødina merkja fylgjandi Skálda-nøfn, sem Sálmana hafa upprunalega qvedid, útlagt eda lagad, nefnilega:

A. J. Arnór Prófast Jónsson.
Grønd. Assessor Benedikt Grøndal.
Chr. J. Christján Prófast Jóhannsson.
D. Sch. Davíd Schéving, Stúdent.
E. J. Einar Prest Jónsson.
E. S. Einar Prófast Sigurdsson.
G. P. Grím Prófast Pálsson.
G. T. Gudmund Capellán Torfason.
G. Sn. Gunnlaug Prest Snorrason.
G. V. Geir Biskup Vídalín, R. af Dbr.
H. J. Hallgrím Jónsson, Djakna.
H. P. Hallgrím Prest Pétursson.
H. R. Hálfdán Prest Rafnsson.
J. Esp. Jón Sýslumann Espólín
J. H. Jón Prest Hjaltalín.
J. J. Jón Prest Jónsson, til Grundar og Modruvalla.
J. O. Jón Prófast Ormsson.
J. Þ. Jón Prest Þorláksson.
M. St. *Dr.* Magnús Stephensen.
O. E. Odd Biskup Einarsson.
O. J. Olaf Prest Indridason.
O. S. Olaf Prest Sigurdarson.
S. J. Sigurd Prest Jónsson.
St. J. Stein Biskup Jónsson.
St. O. Stephán Prófast Olafsson.
Svb. E. Sveinbjørn Egilsson, Adjúnct.

Einúngis í nockrum Exemplørum finnast þessar Prentvillur:

Blſ. 11. línu 7, svænting, les. srvænting.
— — — 9 og 10, fullir, l. fullri.

O. M. Stephensen.



